

ОДЕЋА БЛАГОДАТИ: Симболика одеће у Библији

Април, мај, јун 2011.

Садржај:

1. На небеском разбоју	5
2. Од уздигнутог до обореног	13
3. Одећа невиности	21
4. Разнобојни огртач	29
5. Свештеничка одећа благодати	37
6. Огртачи Илије и Јелисија	45
7. У сенци Његових крила	53
8. Блистава одећа	61
9. »Главња истргнута из огња«	69
10. Нова одећа за изгубљеног сина	77
11. Свадбена одећа	85
12. Нова употреба одеће као симбола	93
13. Одевени у Христа	101

ОДЕЋА БЛАГОДАТИ: Симболика одеће у Библији

Аутор: Клифорд Р. Голдстин

Број 2/2011.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

www.subotnaskola.org

Одговара: Игор Боснић

Превод: Милан Шушљић

Лектура: Мирјана Ђерић

Издаје: ТИП »ПРЕПОРОД«, Београд

За издавача:

Драган Пејовски,

11000 Београд, Радослава Грујића 4

Табеле заласка Сунца припрема мр Радомир Грујић

Штампа: »Препород« Београд, 2011.

Тираж: 5000

На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СРС број 413–133/72–02 од 19. III 1973. године ослобођено плаћања основног пореза на промет

УВОД

СТВАРИ ВЕЋЕ ОД САМИХ СЕБЕ

Ми смо преплављени симболима. Наш језик и наше речи, па зато и наше мисли, имају симболичку вредност, представљају нешто друго, а не сами себе. Слова речи »пас« нису пас нити личе на пса. Она су симболи који, састављени од извесног броја откуцаја на страници, сачињени од слова или звукова, без обзира како их протумачили, никако не могу да буду оно што представљају. Сама реч »пас«, на сваком језику или у сваком писму, представља нешто веће од себе саме.

Језик, култура, друштво, политика – све до извесног степена – долази нам пропуштено кроз филтер симбола: заставица, сличица, знакова, парола, идиома (идиом - устаљени израз; начин изражавања у уметности, култури, и сл.), уметности, поезије, скулптура, плеса, архитектуре, ритуала и обичаја, у значењу које се мења од места до места. Толико тога значи више него што јесте, по себи и у себи.

Можда је зато и Библија пуна симбола. У 1. Мојсијевој 2, Бог је седми дан учинио симболом свега што је настало пре њега у току шест дана стварања. Прво еванђеоско обећање, прво обећање о спасењу грешног рода било је откривено у симболима: семена, главе, пете (1. Мојсијева 3,15), и сви се односе на нешто далеко веће од семена, главе и пете. Такође, када је Бог рекао убилачки расположеном Кајину: »Глас крви брата твојега виче са земље к мени« (1. Мојсијева 4,10), и сам Господ је говорио у симболима.

У целој Библији, симболи – представе ствари и идеја већих од њих самих – појављују се у облику дуге после Потопа (1. Мојсијева 9,13), Јосифових снова (1. Мојсијева 37,1-11), тројице анђела у Откривењу 14 (Откривење 14,6-12), целокупне службе у Светилишту старозаветног времена (Јеврејима 9), хлеба и вина Господње вечере (Марко 14,22-25) и многих других. Сви они указују на стварност и истине веће од њих самих.

Наравно, као адвентисти седмог дана, ми сви знамо за пророчку симболику у Књизи пророка Данила: за крилатог лава (Данило 7,4), звер са гвозденим зубима (Данило 7,7), јарца који није дотицао тло (Данило 8,5), за кип од гвожђа и глине (Данило 2,33). И поново, све су то били симболи једне веће стварности.

Постоји и снажни симболизам библијске поезије: »Ко је измерио воду грстима својим и небеса премерио пећу? Ко је мером измерио прах земаљски, и горе измерио на мерила и брегове на потег?« (Исаија 40,12) И нешто тако једноставно као: »Златне јабуке у сребним судовима јесу згодне речи.« (Приче 25,11)

А шта да кажемо о параболама које је Исус изговарао? Изгубљена овца (Лука 15,1-6), богаташ који гори у хаду (хад - подземни свет куда према веровању одлазе душе умрлих након што им је изречена пресуда, загробни свет; у преносном смислу, пакао) (Лука 16,22-31), свадбена вечера (Матеј 22,1-13), десет девојака (Матеј 25,1-13), све су то симболичке представе одређене замисли које, у суштини, немају никакве везе са својим симболима. (Христос је дошао да осигура вечни живот грешном роду, а не да се бави домаћим животињама.)

Библијска поука за ово тромесечје бави се библијском симболиком посебне врсте: симболиком одеће. (Упућујемо посебну захвалност Мирни Тец, која је била један од уредника часописа Ривју енд Хералд) Ми ћемо разматрати одећу коју су носиле личности у Библији и шта је та одећа стварно значила, које истине је симболички представљала, на које велике реалности је указивала и које поуке можемо научити од ње! Од раскошне одеће коју је Луцифер носио на Небу до прљавих крпа наше властите праведности, од огртача од животињских кожа Адама и Еве у Едему до »сјајне одеће« поменуте у Књизи пророка Исаије, Библија се служи одећом и симболиком одеће да опише истине о греху, охолости, праведности, спасењу, оправдању, ускрсењу и вечном животу у Христу.

Иако, наравно, ми нисмо оно чиме се одевамо, оно у шта се одевамо може да каже много о нама - ко смо, шта смо и какви смо; а у том смислу, као што је случај са свим симболима, одећа може да указе на нешто што је много веће од ње саме.

НА НЕБЕСКОМ РАЗБОЈУ

ТЕКСТОВИ ЗА ПРОУЧАВАЊЕ: Исаја 64; Римљанима 3,21-31; 4,1-7; 6,1-13; Филићанима 3,3-16.

Текст за памћење: »Благо онима којима се опростише безакоња, и којима се греси прикрише« (Римљанима 4,7).

»Христос је замена и залог за грешника. Он је уместо грешника поштовао и држао закон да би грешник могао да верује у Њега и да узрасте до Њега у свему, све до пуног раста људи и жена у Исусу Христу и тако постане савршен у Њему. Христос је обезбедио помирење за грех, понео је сву његову одбојност, поднео укор и казну; а ипак, носећи грех, донео је вечну праведност тако да верник може бити »без мане и мрштине« пред Богом. Долази време када ће се поставити питање: 'Ко ће оптужити изабране Божје?' – одговор гласи: 'Бог који правда?' 'Ко ће осудити? Христос Исус, који умре, па још и васкрсе, који је с десне стране Богу и моли за нас?' (Римљанима 8,33.34) Онај који има некаљану одећу праведности, изаткану на небеском разбоју, у којој нема ниједне нити коју би грешно човечанство могло прогласити својом, стоји с десне стране Богу да одене своју верну децу у савршену одећу своје праведности. Они који су спасени за Божје царство, немају ничега чиме би се сами могли поносити, сва слава и сва хвала вратиће се Богу, даваоцу спасења.« (EGW, The Youth's Instructor, 6. децембар 1894). Запазите симболику: одећа праведности, некаљана одећа праведности, изаткана на небеском разбоју без иједне нити коју би грешно човечанство могло прогласити својом! Какве ли прекрасне слике Исусове праведности, праведности која покрива свакога који жели да се спасе и који ће коначно бити спасен за небеско царство!

ОГЛЕДАЈУЋИ СЕ У ОГЛЕДАЛУ

Полицијски органи у троја кола натерали су жену која је управљала својим возилом да стане уз ивицу друма. Приближили су се њеним колима, са упереним оружјем. Жена је била изван себе од страха док је излазила из кола подигнутих руку.

»Шта сам то учинила?« – упитала је, тресући се од страха.

Затражили су да виде њена документа; после неколико тренутака сви су се опустили, а оружје се вратило у своје корице.

»Молим вас!« – упитала је жена. »Шта сам погрешила? Зашто сте ме зауставили?«

»Па«, одговорио је један од њих, »видели смо да сте возили као манијак, и да сте другим возачима упућивали непристојне гестове.«

»И само зато сте ме зауставили и уперили у мене револвере?«

»Не, госпођо! На вашем одбојнику видели смо налепницу с хришћанским симболима, па смо помислили да су кола украдена!«

Ова, признајемо, тужна прича наглашава нешто жалосно: наиме, да сви хришћани, или они који говоре да су хришћани, не живе у складу с високим мерилима на која их позива њихова вера. Неки су у томе бољи од других, али свима понешто недостаје. Који хришћанин, огледајући се у огледалу, види лице некога који савршено одражава карактер Исуса Христа? Који хришћанин, без обзира колико је веран, огледајући се у огледалу, може устврдити да има било какву врсту праведности сам по себи? Који хришћанин, огледајући се у огледалу, није уплашен оним што се крије испод површине слике коју види у огледалу?

Коју поруку нам пророк Исаија шаље у својој књизи? Која се симболична слика, повезана са одећом, употребљава да опише људску праведност и шта све то значи? Која нада се нуди у истом поглављу исте књиге? Исаија 64.

Израз »прљаве крпе« означава одећу упрљану људском крвљу. Коју би снажнију слику Библија могла дати да опише људску праведност после пада у грех? Апостол Павле се враћа истој теми у трећем поглављу Посланице Римљанима, где објашњава да су и Јевреји и незнабошци једнако криви и у истом положају пред Богом: да су грешници којима је потребна божанска благодат. Шездесет и четврто поглавље Књиге пророка Исаије може се сматрати старозаветним претходником текста у трећем поглављу Посланице Римљанима, наглашавајући нашу беспомоћност као грешника, али и наду коју имамо у Христу.

РАЗМИСЛИ: Када си последњи пут дубоко размислио о самој себи, о својим мислима, својим унутрашњим побудама, својим жељама? Шта си установио? Колико те је уплашио резултат? У чему је твоја једина нада?

Нема никакве сумње да би сваки искрени хришћанин, гледајући себе у светлости Божје праведности, посебно оне која се показала у карактеру Исуса Христа, видео застрашујућу слику. Не би ту било много онога што би нас могло препоручити Богу, зар не? У ствари, не би било ничега, ничега осим »прљавих крпа«.

Какву наду, онда, можемо да имамо? Велику наду, у ствари! Телолошки назив те наде је »урачуната праведност«. Шта то значи? Врло једноставно, то је савршена Христова праведност, она праведност која је била »изаткана на небеском разбоју« и нама осигурана вером. »Урачуната праведност« значи замену нашег грешног живота Његовим безгрешним животом! Она нам се урачунава, без наше заслуге, и потпуно нас прекрива. У Божјим очима ми изгледамо као да никада нисмо сагрешили, као да смо увек били потпуно послушни свим Божјим заповестима. Као да смо тако свети и праведни какав је сам Исус.

Како Аврамово поверење у Бога приказује урачунату праведност? Римљанима 4,1-7.

Павле каже у Римљанима 4,2 да би Аврам, да се оправдао делима, могао да се хвали. Међутим, Аврам је веровао Богу и зато је био проглашен праведником. Исус нас позива да му се приближимо с једноставном вером, иако смо грешници, и Он ће нам дати своју савршену одећу, одећу савршене праведности коју је изаткао својим животом док је био овде у телу. То је одећа »урачунате праведности« и она представља једино решење наше недоумице коју су тако сликовито представили Исаија у 64. поглављу и Павле у Римљанима 3.

Замислите нешто слично овоме: Исус вам скида вашу стару прљаву одећу, »прљаве крпе«, и одева вас у одећу своје савршене праведности, у своју савршену светост, свој савршени извештај о поштовању закона! Он вас одева том одећом и онда вам шапуће на ухо: »Ето, сада си савршен. Дао сам ти своје савршенство. Молим те, носи ту одећу и немој дозволити да се упрља или скине са тебе!«

РАЗМИСЛИ: Који је највећи дар који си икада добио од било кога? Како си се осећао због тога дара, а посебно ако ниси учинио било шта да га заслужиш? Колико бисмо, онда, морали да будемо захвални Исусу на дару Његове савршене праведности који нам нуди?

БЕЗ ЗАКОНА

Проповедник је стао пред вернике и објавио: »Исус Христос је променио мој живот. Сада сам потпуно нова особа, различита од оне која сам био пре тога!«

»Међутим, после 25 година које сам провео као хришћанин, ако стоји нека истина којој ме је моје искуство научило – искуство оцењено и проверено Божјом Речју – онда је то ово: ако, на крају крајева, треба да будем спасен, ако заиста будем 'издржао до краја', као што је то Исус нагласио, ако будем ушао у Божје вечно царство, нема никакве недоумице у мојим мислима да ће то бити једино зато што сам покривен одећом Христове праведности, праведношћу која је изаткана на небеском разбоју и која ме потпуно прекрива. Ја могу да надвладам грех, и захваљујући Божјој благодати постигао сам много победа; могу да надвладам и своје карактерне мане, и захваљујући Божјој благодати ја сам то и учинио; могу да научим да волим све врсте људи, чак и своје непријатеље, и захваљујући Божјој благодати ја то и чиним.

И када све то кажем, знам да ништа од тога ипак није довољно добро. Уколико не будем покривен Христовом праведношћу, праведношћу која ми се приписује вером, независно од моје послушности закону, ви ћете на крају миленијума стајати на зидинама светога града и махати мени, јер знам да нећу моћи да будем тамо заједно с вама. Знам да нећу моћи да будем тамо са свима вама!«

У другом делу трећег поглавља Посланице Римљанима Павле слика безнадежни положај грешника без Исусове урачунате праведности. Шта он каже о томе? Колико су те исте мисли заступене у речима проповедника које смо управо прочитали? Рим. 3,21-31.

Иако се Павле обраћао посебној групи верника, иако је имао у виду посебан случај, његове идеје се односе на све, и на Јевреје и на незнабошце. Данас, за нас као хришћане, адвентисте седмог дана, који верују у трајност Божјег закона, ове мисли су посебно важне. Праведност која ће нам донети спасење, праведност коју ми као грешници морамо имати и која треба да нас прекрије као одећа, то је праведност Исуса Христа, праведност Његовог живота, праведност која нам обезбеђује откупљење које је у Христу Исусу. Откупљење је у Њему, налази се у Њему, а не у нама или у нашем држању закона, и то откупљење можемо стећи само вером.

РАЗМИСЛИ: Какво си искуство стекао придржавајући се закона? Да ли си икада осетио да су твоји најбољи напори да држиш закон учинили да постанеш праведан пред Богом? Можеш ли о томе нешто да кажеш пред разредом у суботу?

ОДЕЋА ЧИНИ ЧОВЕКА

Неки аутор је написао причу о двојници повремених лопова који су покушавали да организују један од својих лоповских подухвата. По плану, један од њих је требало да носи полицијску униформу и да стоји испред места које су желели да опљачкају. На тај начин, нико неће посумњати када други партнер буде износио робу. Међутим, прича се завршава тако што партнер у униформи хвата и одводи у затвор свог другара. Одевен као полицајац, почео је и да се понаша као чувар реда.

Ова прича описује догађај који се односи на нашу тему. Да, вером ми смо покривени Христовом праведношћу, Његовом »одећом праведности«, како се назива. Ми смо сада новорођени и живимо новим животом у Исусу Христу. Нема никакве сумње да ће наш живот бити под утицајем одеће коју носимо.

Примајући Христову одећу праведности, ми смо се потпуно и без остатка предали Њему и дозволили му да своје карактерне особине усађује у наш живот. Ми смо се оправдали благодаћу, што се догађа у тренутку нашег предања, и добили онда снагу да у току свог живота пролазимо кроз процес посвећења, што треба да буде наше животно дело. Зашто би требало да тражимо нешто више? »Све могу у Христу Исусу који ми моћ даје.« (Филипљанима 4,13). Свакако да то значи, ако ништа друго, да ћемо добити снагу да држимо Његов закон.

Шта Павле каже о животу којим треба да живимо сада, пошто смо покривени, »одевени«, Христовом праведношћу? Рим. 6,1-13.

Павле овде врло јасно описује радикалну свеобухватну промену која се догађа у животу верника који се »разапео« са Христом. Запazите да се овде говори о животу и смрти. Нема средњег пута. Наша стара природа, човек у »прљавим крпама«, умире; рађа се нова особа, особа одевена у Исусову праведност, праведност која се показала тако што сада »ходимо у новом животу«. Тај нови живот значи да више не дозвољавамо греху да влада у нашем животу. Ми смо добили многа обећања о победи; но, поставља се питање: хоћемо ли се потрудити да се та обећања односе на нас?

РАЗМИСЛИ: Која страна вашег живота показује стварност вашег искуства са Богом? На којим подручјима се борите да постигнете победу? На који начин свакога дана доносите одлуку да умирете себи и да живите новим животом у Христу, животом који вам је Христос понудио?

ЈЕФТИНА БЛАГОДАТ И ЛЕГАЛИЗАМ

У целој Библији, надахнути писци наглашавају потребу за послушношћу. Мислити да није важно шта чинимо све док Христос станује у нашем срцу јесте заблуда. Ако Христос заиста живи у нашем срцу, добра дела ће се неизоставно појавити. У исто време, подједнако је фатално ако помислимо да се можемо спасти својим делима послушности закону.

Павле је написао врло упечатљив опис свога живота, својих достигнућа и свога порекла пре него што је упознао Христа: био је обрзан осмога дана, био је Израиљац и потомак Израиљаца, био је фарисеј, ревнитељ, био је без мане пред законом. Говорио је, у ствари, о својој легалистичкој прошлости. После свога обраћења, све је то прогласио »трицама« у поређењу с предношћу што познаје Христа. Стекао је праведност прихватавши одећу Христове праведности, када је пожелео да буде сличан Њему.

Како је Павле у Посланици Филибљанима изразио велику истину о спасењу вером и шта она означава у животу спасеног верника? Филибљанима 3,3-16.

Ми морамо схватити да постоји јасна теолошка разлика између урочунате Христове праведности, праведности која нас оправдава, и деловања Светога Духа у нама које нас мења. Али, никада их не смемо раздвајати у контексту онога што значи бити хришћанин. Нама је потребно и једно и друго. Имати прво без другог слично је поседовању новца са само једном штампаном страном. Тако нешто, једноставно, не постоји.

Схватање да се послушност добија као дар помаже нам да не упаднемо у две замке: замке јефтине благодати и легализма. Прво, ми треба да верујемо у важност послушности и друго, да нам наша послушност неће донети никакве заслуге, јер ћемо је добити као дар. Ми исто тако зависимо од Христа у својој послушности закону и у напору да стекнемо посвећење као што зависимо од Њега у стицању оправдања и опроштења пред Богом. Бог је и више него вољан – Он је у ствари жељан – не само да нас оправда већ и да нам поклони победу над грехом и нашом старом природом. А као и увек, слаба тачка је наша воља: колико смо спремни да се свакога дана предајемо Њему тако да »познамо њега и заједницу његових мука, да будемо налик на смрт његову« (Филибљанима 3,10).

РАЗМИСЛИ: Прочитај поново текстове за данас. Где видиш стварност човекове слободне воље? Шта Павле хоће да каже у 16. стиху када наглашава да »што достигосмо у ономе треба једнако да живимо«? (Филибљанима 3,16) Које одлуке треба да донесемо, одлуке које ће нам омогућити да управо то и постигнемо?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитај од Елен Г. Вајт: поглавље под насловом »Вера и прихватање« у књизи *Пут Христу*; »*The Testing Process*«, стр. 88, 89, у *Testimonies for the Church*, vol. 4; »*Righteousness by Faith*«, стр.161, у *Gospel Workers*.

»Закон захтева праведност – праведан живот, савршен карактер; а човек није у стању да то постигне. Он не може да задовољи захтеве Божјег светог закона. Међутим, Христос је, дошавши на Земљу као човек, живео светим животом и обликовао савршен карактер. Све то Он нуди као бесплатни дар свима који желе да га приме. Његов живот стоји уместо живота човека. На тај начин људи добијају опроштење пређашњих греха, захваљујући 'Божјем подношењу'. Штавише, Христос надахњује људе и божанским особинама. Он обликује човеков карактер по угледу на божански карактер, као богоугодно ткиво духовне снаге и лепоте. И тако се истинска праведност по закону остварује у вернику који је у Христу. Бог може да буде »праведан и да правда онога који је од вере Исусове« (Римљанима 3,26).« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 662)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Прочитај поново текст Духа пророштва у првом делу ове поуке и понови својим речима његове основне мисли. Које основне поуке би могао да истакнеш?
2. Размисли о свом одговору на завршно питање у делу од уторка. Шта ће рећи остали верници у твом разреду?
3. Када се будемо оденули у одећу Христове праведности, ми »који гледамо славу Божју, преображавамо се у то исто обличје из славе у славу« (2. Коринћанима 3,18). Шта то значи?
4. У току многих година, неки верници су се борили с питањем сигурности у спасење. Како треба да схватимо шта значи имати сигурност? Где та сигурност може да се нађе? Како би нам симболика одеће праведности, која је изаткана на небеском разбоју без иједне нити човековог доприноса, могла помоћи да схватимо одакле долази та сигурност? Како можемо знати да нисмо дрски ако имамо ту сигурност?
5. Зашто је тако важно да се нагласи и разуме теолошка разлика између онога што је Христос учинио за нас, када нас је оправдао и опростио нам пређашње грехе у тренутку када смо то у вери затражили од Њега и онога што Он чини у нама у току нашег живота - дакле, разлика између оправдања и посвећења? У којој опасности упадамо ако не схватимо ту разлику?

ОД УЗДИГНУТОГ ДО ОБОРЕНОГ

ТЕКСТОВИ ЗА ПРОУЧАВАЊЕ: Јован 1,1-3; Колошанима 1,16,17; Језекиљ 28,12-19; 5. Мојсијева 8,1-18; Исаија 14,12-14; 2. Коринћанима 11,14.

Текст за памћење: »Савршен беше на путовима својим од дана када се роди докле се не нађе безакоње на теби« (Језекиљ 28,15).

Данашњи текст за памћење је један од најдубокоумнијих текстова у целом откривењу. Две кључне речи се посебно истичу: савршен и безакоње, али тако да је друга садржана у првој. То значи да се у самој замисли да неко буде савршен или да има савршенство – чак и на Небу – крије могућност за скретање у безакоње. Како би се безакоње могло наћи у особи која је била створена као савршена уколико појам савршенства не би дозвољавао такву могућност? Безакоње се не би могло појавити у бићу које је створено савршено уколико појам »савршен« не садржи и могућност за скретање у безакоње; а очигледно је да се управо то и догодило.

Овај текст показује да у Божјем свемиру замисао о савршенству садржи и слободу, моралну слободу, способност избора између добра и зла. Како би могло да буде другачије а да људи и даље буду морални и слободни? Друштво би могло да програмира компјутере да не дозволе корисницима приступ порнографији или коцкању или другим неморалним програмима, али нико не би могао да назове такву забрану друкчије него ограничавањем слободе избора.

Имамо, дакле, пред собом биће, Луцифера, тако високо уздигнуто да је чак и његовој одећи посвећено посебно место у Писму, али које је злоупотребило поклоњену слободу и удаљило се од Господа.

Шта бисмо могли научити из ове трагичне погрешке?

СТВОРИТЕЉ СВЕГА ШТО ЈЕ БИЛО НАЧИЊЕНО

Наш Бог је Створитељ. Текст у Јовану 1,1-3 објашњава да је све што је створено, а то значи све што некада није постојало и онда почело да постоји, дошло у постојање једино деловањем Господње стваралачке силе.

Неко је некада поставио питање: »Зашто постоји нешто уместо ништа?« То је вероватно најосновније од свих питања која се могу поставити. Како апостол Јован одговара на то питање? Јован 1,1-3.

Ова мисао је занимљива у светлости онога што је познато као теорија Великог праска, која говори да је наш свемир, уместо да буде вечан, као што су многи веровали у току миленија, дошао у постојање пре много милијарди година. Без обзира да ли је та теорија истинита или лажна, многи у њој виде доказ постојања Бога као Створитеља, зато што је много научних, много физичких, и много математичких једначина било потребно да се Велики прасак уопште догоди. И, као што се један научник на крају запитао: »А ко је пустио варницу у ове једначине?«

Ми знамо одговор, зар не?

И научници сада нагађају да постоје огромни делови свемира које не можемо да видимо, који су испуњени нечим што они називају тамном материјом и тамном енергијом. Шта нам то говори ако не да су наши погледи о томе шта тамо има врло ограничени.

Шта и кога је Бог још створио, а што се највећим делом налази изван домаћаја нашег погледа? Које поуке бисмо из тога морали да извучемо о величини човековог знања и о потреби да останемо скромни и понизни пред Богом? Колошанима 1,16.17.

РАЗМИСЛИ: Текст у Колошанима 1,16.17 тврди да је Бог створио све што се види и не види, али да је све створено »за Њега«. Шта би то могло да значи? Како бисмо то морали да схватимо? Шта би за тебе значило да будеш сигуран да си и ти створен »за Њега«?

ПРЕКРАСНО И САВРШЕНО БИЋЕ

Међу бићима која је Бог створио, бићима која до тада нису постојала и која су тада дошла у постојање, биле су и анђеоске чете. Најистакнутији међу анђелима био је анђео познат под именом Луцифер; његов пад је забележен у Књизи пророка Језекиља 28, где је тај анђео симболично представљен као тирски владар.

Како је Луцифер описан у Књизи пророка Језекиља? Коју врсту покривала је имао и шта би то могло да представља? Језекиљ 28,12-19.

Описујући Луцифера као »сина зоре«, текст у Књизи пророка Исаије 14,12 говори како је Бог гледао на Луцифера у његовом безгрешном стању. У Књизи пророка Језекиља 28,12 сам Бог га описује као »печат савршенства«, или »ставио си печат на своје савршенство« (SDA Bible Commentary vol. 4, p. 675).

Луцифер је носио и назив »звезда даница« или »блистави« (Исаија 14,12). На јеврејском назив »хтлел« – »блистави« и његов превод на разним језицима обично се односи на планету Венеру када се појављивала у свом ненадмашном сјају као јутарња звезда.

Замислите да носите огртач, покривало начињено, на пример, од рубина, дијаманата, топаза, берила, оникса, јасписа, сафира, смарагда, хрисолита и тиркиза уграђених у злато. Иако можемо покушати да замислимо боје Луциферове одеће (црвено, жуто, зелено, азурно плаво, тиркизно, маслинасто зелено), наше овоземаљско замишљање небеских драгуља и њихових величанствених боја никада нам не би пружило прилику да се дивимо његовој одећи онако као што су то анђели могли да чине. Као небеско биће украшено таквим сјајем, и на тако високом положају, Луцифер је сигурно уживао поштовање и љубав свих анђела.

Анђели су уживали да се понашају онако како им је било наређено. Они су одражавали лепоту свога Створитеља и славили га због своје предности да живе у рају небеског склада. Њихово непрекидно величање Створитеља надахњивало их је и несечичном међусобном љубављу, и све док су то желели, могли су да живе у неупоредивој, непроменљивој средини пуној љубави и радости.

У овој небеској средини владали су склад, савршенство, љубав и обожавање – оно што ми као људска бића тешко можемо и да замислимо.

РАЗМИСЛИ: Како бисмо могли да створимо небеску средину склада, савршенства и љубави у свом дому, на радном месту и у цркви? Размислите о начинима на које би наше земаљско постојање могло да одражава славу и љубав нашег небеског Оца?

ПАД САВРШЕНОГ БИЂА

Колико год би за нас могло бити тешко да то замислимо, с обзиром на наше ограничено поимање стварности, Луцифер је морао бити невероватно лепо биће. Прочитајте још једном његов опис у Књизи пророка Језекиља: мудар, прекрасан, одевен у одећу украшену свим тим величанственим драгим камењем! Заиста је морао изгледати чудесно.

Када пажљиво проучимо текст у Језекиљу 28,13, пашће нам у очи једна занимљива чињеница. Пошто је описао све то блиставо драго камење, које га је покривало, пророк каже: »Онај дан када си се родио начињени ти бише бубњи твоји и свирале!« Луциферова одећа, његово покривало, једноставно су били у складу с његовим високим положајем. Као што ћемо видети у току целог овог тромесечја, одећа веома много говори о нашем положају и угледу. И тако, ако одећа уопште нешто казује, онда је то чињеница да је Луцифер узвишено и пријатно биће, биће које има на располагању моћ и утицај.

По речима пророка Језекиља, шта је довело до Луциферовог пада? Коју бисмо важну поуку из тога могли да извучемо за себе? Језекиљ 28,17

Иронија свега тога крије се у чињеници да, ма колико да је Луцифер био мудар, ма колико прекрасан као биће, ма колико прекрасна била његова одећа, ништа од тога није било његово, већ је долазило од Бога против кога се бунио! И опет, ми се бавимо створеним бићем: његово покривало, његова лепота, његова мудрост, све су то били Божји дарови! Без Господа, он не би имао ништа и представљао би ништа!

А ипак, на неки необичан начин, то биће које је живело тако близу Бога заборавило је управо ту важну чињеницу.

Које начело наглашава Мојсије, начело које је Луцифер изневерио и тако сам проузроковао свој пад? 5. Мојсијева 8,1-18.

РАЗМИСЛИ: Како је лако, посебно у временима напретка и благостања, заборавити колико смо зависни од Бога у свему! Шта бисмо свакодневно и практично могли чинити како бисмо помогли себи да не паднемо у замку гледања на своје »прекрасно одело« – своју мудрост, свој успех, своје благостање, без обзира у ком облику све то уживамо – и да заборавимо колико зависимо од Господа у свему?

ПОЖЕЛЕТИ ДА БУДЕМО КАО БОГ

»Ти беше на светој гори Божјој, хођаше посред камења огњенога« (Језекиљ 28,14).

Пророк Језекиљ се служи изразом који обележава место Божје владавине или само Небо. Када описује Луцифера на Божјој гори, Језекиљ својим речима приказује високи положај који је Бог доделио том створеном бићу и предности које је оно уживало.

Други текстови у Библији указују да је такозвано »искуство на гори« било веома значајно. На пример, Мојсије се попео на гору да се сретне с Богом (2. Мојсијева 19,20), Исус и Његова три ученика нашли су се на високој гори на којој се Исус преобразио (Матеј 17,1.2).

»Ти хођаше посред камења огњенога« (Језекиљ 28,14). Језекиљ се овде поново служи симболизмом да укаже на Божју присутност: »камење огњено«. Господ се показивао пред Мојсијем, Ароном и другим старешинама на овај начин: »И видеше Бога Израилјева и под ногама његовим као дело од камена сафира и као небо када је ведро« (2. Мојсијева 24,10).

Упркос свим предностима које је уживао, Луцифер је дозволио својим мислима да га одведу погрешним путевима, мислима које су га на крају навеле на поступке који су га означили као бунтовника и изазвали његову пропаст.

Како је пророк Исаија описао Луциферов пад? Која су начела овде била у игри, и шта из свега тога можемо научити за себе кад је реч о нашим искушењима и сукобима са силама зла? Исаија 14,12-14

Стари Римљани су понекад веровали да њихови императори, када умру, постају божанства, што објашњава последње речи императора Веспасијана на самртној постељи: »О, гле, изгледа ми да се претварам у божанство!«

Искушење да себе уздигнемо на положај божанства може да се јави у облику који се тешко може препознати на први поглед. Када оцењујемо побуде других људи, када себи узимамо права која нам не припадају, када покушавамо да контролишемо своје ближње на неприхватљив начин – зар тада – на свој посебан начин – не покушавамо да себе уздигнемо на положај божанства?

РАЗМИСЛИ: Размишљајте и разговарајте мало више о томе колико смо у опасности да се ставимо у улогу Бога? Колико пута си себе ухватио како баш то чиниш? Шта је, стварно, једини лек за лечење те опасне и често подмукле болести?

СОТОНА НА ЗЕМЉИ

»И није чудо, јер се сам Сотона претвара у ањела светла« (2. Коринћанима 11,14).

Као што сви добро знамо, Сотонин пад није утицао само на Небо већ и на Земљу. Његова побуна на Небу имала је као последицу почетак такозване »велике борбе« овде на Земљи. Та борба је стварна, она је горка, и обухвата све нас.

О чему Јован говори у Откривењу, у дванаестом поглављу? На који начин жели да нас опомене, али и да ојача нашу наду? Откривење 12,7-12

Због свега што се догодило на крсту, због свега што је Исус учинио за нас, ми знамо како ће се све на крају завршити. Победа је сигурна за све који су одевени у рухо Христове праведности, Његовог савршенства. Управо се зато Сотона вредно труди да нас спречи да успоставимо спасоносни однос оправдања са Христом, однос који нам омогућује да добијемо место у вечности.

Читајмо поново текст у 2. Коринћанима 11,14 обраћајући велику пажњу на контекст времена и околности у којима је Павле писао. Коју важну поруку налазимо за себе у том тексту?

Сотона се труди на разне начине да нас превари, да нас одврати од спасоносног односа са Христом, и неће се устручавати да се послужи и другим хришћанима да постигне свој циљ. Заиста, то се врло често показује као његов најуспешнији начин придобијања људи.

Духовне опасности вребају свуда око нас (1. Петрова 5,8). Међутим, важно је да сви имамо на уму да се боримо против побеђеног непријатеља: ђаво је изгубио борбу, његова пропаст је сигурна, његова владавина ће престати. Ипак, сада зависи само од нас хоћемо ли се борити с њим и победити. Наша једина нада и снага се налазе у Ономе који га је већ победио, а то је Исус. Његова победа је и наша, али само ако је прихватимо као своју у вери и послушности.

РАЗМИСЛИ: Који су то подмукли начини на које би Сотона, корак по корак, могао да поткопа нашу веру ако се не будемо пажљиво чували? Које свакодневне одлуке треба да доносимо да бисмо свакако онемогућили његов успех?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Елен Г. Вајт, *Патријарси и пророци*, прочитај поглавља под насловом »Зашто је појава греха била дозвољена?« и »Светилиште и његова служба«. У књизи *Чезња векова* прочитај поглавље под насловом »Светлост живота«. Прочитај такође *The SDA Bible Commentary, vol. 4*, стр. 675, 676.

»Када се Сотона буде трудио да тамо прекрије Божиј народ и да га уништи, Христос ће се умешати. Иако је Његов народ погрешно, Христос ће на себе узети кривицу због његових греха.« (Е.Г. Вајт, *Поуке великог Учитеља* стр. 112)

»Грех је ушао у свет кривицом једнога који је стајао на челу светих анђела. Шта је то што је изазвало тако велику промену, преображавајући оданог царског поданика у отпадника? Дат је и одговор: 'Срце се твоје понесе лепотом твојом, ти поквари мудрост своју светлошћу својом.' Да Господ није учинио да херувим заклањач буде тако прекрасан, да тако много подсећа на божански лик, да му није дао посебну част, да је било шта изостављено у дару лепоте и моћи и части, Сотона би могао да има и неки изговор.« (EGW, GC Daily Bulletin, March 2, 1897. године)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Разговарајте о теми моралности и слободе. Може ли бити праве моралности без слободе избора? Да ли су поступци који се зову »моралнима« заиста морални уколико су изнуђени, уколико нису дошли слободном одлуком?
2. Колико год да је Сотона имао, није му било довољно. На који начин и ми показујемо исту слабост и склоност? На који начин можемо зауставити себе на том опасном путу?
3. У разреду, читајте текст у Откривењу 12,7-12 и разговарајте шта он значи у светлости потребе да пажљиво усмеравамо свој свакодневни живот. Посебну пажњу обратите на 11. стих: »И они га победише крвљу Јагњетовом и речју сведочанства својега и не марише за живот свој до саме смрти.«
4. Расправљајте о томе како људи могу покушавати да себе уздигну на положај божанства, да присвоје себи божанска права. Шта то значи? Како се таква жеља може показати у нашем животу иако је, можда, нећемо бити ни свесни?
5. Читајте поново цитат из дела Духа пророштва о Христу који је на себе преузео нашу кривицу. Шта би то тачно могло да значи? Коју наду можемо гајити за себе на темељу тог обећања? Шта ће се догодити онима који одбију да верују у то обећање, одбију да верују да се оно односи на њих?

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

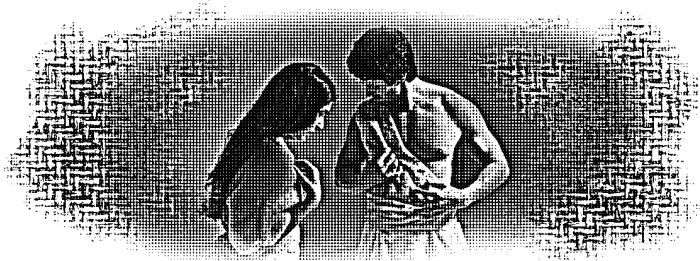
.....

.....

.....

.....

ОДЕЋА НЕВИНОСТИ

ТЕКСТОВИ ЗА ПРОУЧАВАЊЕ: 2. Тимотију 3,16.17; Лука 21,36; 1. Мојсијева 2,20-25; 2,15-17; 3,6-11.21.

Текст за памћење: »И створи Бог човека по обличју својему, по обличју Божјему створи га, мушко и женско створи их« (1. Мојсијева 1,27).

Као што смо већ казали, Луциферов пад није био ограничен само на Небо. Он је пренео своје преваре и своја злодела и на Земљу. Оно што заиста изненађује јесте лакоћа с којом је изопачио очигледне истине Божје Речи и учинио да милиони поверују у неистине супротне тим истинама.

На пример, текст у 1. Мојсијевој је врло јасан: почетак припадника људског рода је у самом врху земаљског »ланца исхране«. Били су створени, на самом почетку, по »обличју Божјему«. То обличје није било нешто што се обликовало еволуцијом у току милиона година природним процесима. Еволуција, напротив, учи нешто сасвим супротно – наиме, да су људи отпочели свој развој на неком врло ниском степену (као микроби) и коначно, захваљујући суровом процесу насиља и смрти, успели да се попну до врха ланца исхране. Библија, опет, говори да су људи започели на самом врху, по обличју Божјем, а да су услед греха кренули да се полако, али непрестано спуштају.

Ове седмице, уз помоћ одевне симболике која се појављује у 1. Мојсијевој, размотрићемо како је то спуштање започело и како изгледа једино решење тог проблема.

Прелистај прва два поглавља 1. Књиге Мојсијеве. Покушај да замислиш како је изгледала Земља када је изашла из руку свога Створитеља као свет недирнут грехом. На које се изразите начине наш свет сада разликује од оног какав је био у почетку?

Адам и Ева били су смештени у свет који ми ни у својим најмаштовитијим сновима не бисмо успели да замислимо – задивљујући дом у прекрасном врту са животињама и другим створењима као верним пријатељима. Они су уживали у спектакуларним призорима, миришљавим цветовима, птицама и животињама, у Божјој љубави и у међусобној љубави створених бића. Нису желели ништа више, нити им је било шта друго требало, бавили су се само обрађивањем врта, како им је наложио њихов Створитељ. Свакако да су Адам и Ева нестрпљиво очекивали посете свога Господа да заједно шетају вртом и непосредно комуницирају с Њим. Знали су да их Он воли и узвраћали су Му љубављу која се повећавала сваког новог дана.

Веза између Адама и Еве и њиховог Створитеља и Учитеља развијала се и расла приликом тих свакодневних сусрета, у свету који није познавао грех и распадање и уништење које грех увек доноси. Како бисмо и ми могли да успоставимо сличан однос са својим Створитељем, али сада у једном свету који је искварен грехом? Види 2. Тимотију 3,16.17; Лука 21,36; Матеј 6,25-34; Јован 17,3.

Адам и Ева су водили разговоре са својим Господом лицем к лицу, била је то предност коју ми данас више не уживамо. Међутим, ипак имамо преимућство да живимо животом у сталној вези са истим Богом који се сретао са Адамом и Евом. Свакако, грех нам је закрчио пут, али, захваљујући Исусу Христу, који је повезао Небо и Земљу везама које се никада неће прекинути, отворен нам је пут да живимо у што је могуће блиској и ужој заједници са својим Створитељем.

РАЗМИСЛИ: У којој мери си успео да успоставиш тесну заједницу са Богом? Док размисљаш о свом одговору, постави себи питање: шта ја чиним да ојачам ту заједницу, а шта да је ослабим и прекинем? Које одлуке морам да донесем ако желим да се приближим своме Господу?

НЕОДЕВЕНИ, АЛИ НЕ И ПОСТИЂЕНИ

Врло је тешко за нас – јер су нам схватања о свету, о стварности, о свему, изопачена и обојена грехом – да замислимо морално стање Адама и Еве. То су биле особе које нису познавале бол, патњу, преваре, издају, смрт, губитак и стид, а посебно сексуални стид (који је данас, можда, најчешћа врста стида у свету који је огрезао у последицама греха).

Коју врсту тесног односа и блискости између Адама и Еве откривају прва поглавља 1. Мојсијеве књиге? 1. Мојсијева 2,20-25.

Као »једно тело« (1. Мојсијева 2,24), Адам и Ева су били блиски, не само Богу, већ и једно другоме. Текст у Библији је врло јасан, врло разумљив: Адам и Ева су били неодевени и нису се стидели једно другог (1. Мојсијева 2,25). Какве ли чистоте и невиности!

»Безгрешни пар није носио никакву вештачку одећу; били су одевени у покривало светлости и славе, какво носе и анђели. Све док су живели у послушности Богу, ово рухо светлости је настављало да их обавија.« (Е.Г. Вајт, *Стварање - патријарси и пророци*, стр. 32)

Како је тачно изгледала та светлост, како је деловала, каква је била њена сврха, није нам речено. Само то да су чак и упркос њој били описани као »неодевени«. Чињеница да се нису стидели морала је значити да то покривало светлости није потпуно скривало њихову неодевеност, али то у овој безгрешној средини није било важно, јер ни стид још није постојао.

У извесном смислу, наглашавање неодевености изгледа открива ону врсту физичке блискости коју је уживао безгрешни пар. Постојала је атмосфера отворености, поштења и невиности око њих и све што су чинили омогућавало је управо такво стање. Они су живели у савршеној недужности, отворености и слободи међусобно и према Богу. Било је то, уосталом, стање које је Бог желео и одредио.

РАЗМИСЛИ: Колико отвореност и блискост обележавају твој живот? Или, стално нешто сакриваш, стално се заогрћеш неким покривалом које не дозвољава да се види оно што се стварно догађа? (Види Матеј 10,26) Ако је тако, које аспекте свог живота мораш почети да мењаш?

Прошле седмице библијска поука је говорила о кључној истини: о слободи коју Бог даје сваком моралном бићу. Без те слободе, људи би можда били у стању да чине »моралне« потезе на исти начин на који кућни аларм који штити људе од злочина поступа »морално«, а опет, ко би понашање кућног аларма могао да прогласи »моралним«? На исти начин, бића која немају слободу избора и која морају да чине само оно што је »право«, нису »морална« бића у правом смислу те речи. Само слободна бића могу да буду и морална!

Адам и Ева били су подвргнути једноставној проби да би се установило да ли ће – у својој слободи – бити послушни Богу. Било је то, у извесном смислу, време пробе за ова слободна бића. Слобода значи управо то, слободу, и они су морали да покажу да ће чинити оно што је право, служећи се слободом избора која им је била гарантована.

Како се описује проба, односно испит који је морао да положи Адам (а заједно с њим и Ева)? Размисли о окружењу у коме је та проба била извршена. Зашто је управо то окружење допринело да њихов преступ постане још тежи? 1. Мојсијева 2,15-17.

Размотри пажљиво речи које је Сотона упутио Еви. Коју је неугодно истину помешао са свим својим лажима? 1. Мојсијева 3,1-4

Занимљиво је напоменути да је дрво истовремено било и »добро и зло«. Бог, очигледно, није хтео да Адаму и Еви ускрати добро. И заиста, цели свет који је Бог створио, укључујући и њих, био је »веома добар« (1. Мој. 1,31). У ствари, Бог је желео да их поштеди упознавања са злом.

И то није било тешко разумети, зар не? Чак и у нашем грешном свету, који родитељ не би пожелео да поштеди свога сина или своју ћерку упознавања са злом? Колико је, онда, и сам Бог желео да заштити Адама и Еву од сваког зла, од познавања зла, од сазнања о јединој појави која би могла учинити да изгубе своје покривало светлости и да спознају стид, патње и смрт?

РАЗМИСЛИ: Зло не долази увек потпуно отворено, не долази тако да се одмах може препознати и открити као зло. Постоје, дакле, врло подмукла и прикривена испољавања зла. Како бисмо могли научити да препознамо и оне облике зла који се иначе тешко препознају и да се заштитимо од њих?

Као што сви добро знамо, Адам и Ева су пали на испиту, иако је био тако једноставан и лак. Назвати резултате трагичнима, наравно, било би највеће ублажавање у људској историји. Трагично једва да може да опише ужасне резултате непослушности наших прародитеља.

Шта се после пада прво догодило Адаму и Еви – тачно онако како је то Сотона најавио – и шта је то значило? На који начин је то наговестило остале последице њиховог престапа? 1. Мој. 3,6-11

Њихове очи су се отвориле, управо онако као што је то Сотона најавио, само што су сада свет око себе и стварност гледали другачије него раније. У свим овим стиховима поново се појављује подсећање на њихову неодевеност. То је сада постало најважнија тема. Њихово губљење невиности, њихов преступ, и њихов нови однос према Богу и једног према другоме - све се то исказивало темом о њиховом сазнању да су неодевени.

Запазите и питање које им је Господ упутио: »Ко вам је рекао да сте неодевени?« То значи да су у својој невиности били потпуно несвесни чињенице да су неодевени, да им је то изгледало потпуно природно, да том свом стању нису придавали никакву важност нити су о њему размишљали. Али сада, нису само размишљали о томе већ су били дубоко постиђени и сметени.

У чему је значење Адамове и Евине реакције на сопствену нагост?

Замислите Адама и Еву како се крију иза неког грмља, гледајући једно друго широм отворених уста, док покушавају да се покрију пред Господом. Тражећи неку могућност одевања, изгледа да су одлучили да је лишће смокве најбоље решење. Према томе, овде имамо прву поуку о спасењу делима, људском покушају да реши проблем греха својим плановима и делима. Иако нам њихови покушаји изгледају патетични, они нису ништа патетичнији од наших покушаја данас.

ЖИВОТИЊСКА КОЖА

»И начини Господ Бог Адаму и жени његовој хаљине од коже и обуче их у њих« (1. Мојсијева 3,21).

Јуче смо разматрали Адамову и Евину реакцију на сопствени грех, а данас ћемо проучавати Господњу. У претходном тексту имамо, на извештан начин, симболички изражену еванђеоску поруку.

Прво, може се јасно видети да Адамова и Евина одећа од лишћа смокве није била довољно добра. Да је била, не би било никакве потребе да се убијају невине животиње како би се оденуо грешни људски пар. На исти начин, сви наши напори да држимо закон остају недовољни да нам осигурају спасење. Када би било довољно да се сами потрудимо око свог спасења, онда Христос не би имао потребе да умре за нас. И баш као што би лишће смокве било јефтинеје и мање болно решење од смрти невиних животиња, тако би и наша дела представљала јефтинеје и мање болно решење од Исусове смрти. У оба случаја, наша дела, лишће смокве, нису довољна; и зато је Исус морао да умре за нас; зато је невина животиња морала да буде заклана. Није било никаквог другог начина (Галатима 3,21; Рим. 3,21-28).

Друго, у чему је основна разлика између лишћа смокве и животињских кожа? Шта је неодвојиво везано уз друго, а нема никакве везе с првим? Наравно, одговор је крв! Већ само то је довољно да нам каже како је изгледала еванђеоска порука у 1. Мојсијевој 3,15 (види и 3. Мојсијева 17,11; Откривење 12,11; 1. Петрова 1,18,19; Јеврејима 9,22).

Треће, можда је најважнији последњи део текста где стоји да их Он »обуче у њих« (1. Мојсијева 3,21). Јеврејски текст је јасан: управо је Господ обукао Адама и Еву у животињске коже. Било је то Његово дело, то је Он учинио за њих; Он сам је покрио срамоту њихове нагости. И као што смо видели јуче, непосредне последице њиховог преступа показале су се у њиховој неодевености; сада, међутим, сам Бог решава проблем тиме што их одева, што на њих ставља покривало начињено од невиних животиња које су морале да изгубе живот. Текст каже да их је само »кожа« покривала, али не каже чија је она била. Свакако да неће бити сувише тешко погодити шта је било у питању (види 1. Мојсијева 22,8; Јован 1,36; 3,16).

Према томе, од самог почетка, Господ је открио план спасења. Ма колико био страшан грех Адама и Еве, није био већи од Божје благодати да их спасе од греха, што никада не смемо заборавити.

РАЗМИСЛИ: Размисли о прекрасном обећању о спасењу вером у Исуса. Размисли о томе да се наше спасење налази у ономе што је Он учинио за нас, а не у ономе што бисмо ми могли да учинимо за себе. Како бисмо могли научити да обећање јеванђеља о Христовој праведности као о нашем руху учинимо средиштем свог живота и ходања за Исусом Христом?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Патријарси и пророци* од Елен Г. Вајт читај поглавља под насловом »Стварање«, »Кушање и пад« и »План откупљења«.

»Белу одећу недужности носили су наши прародитељи када их је Бог сместио у свети Едем... Човек ништа не може измислити да надомести своје изгубљено рухо невиности... Само покривало које је Христос лично обезбедио може учинити да будемо у стању да се појавимо у Божјој присутности. То покривало, рухо Његове праведности, Христос ће ставити на сваку покајничку, верну душу... Ово рухо, изаткано на небеском разбоју, нема у себи ниједну нит коју су људи засновали. Христос је у својој људскости изградио савршен карактер и тај карактер нуди да усади и у нас.« (EGW, Maranatha, p. 78)

»Господ Исус Христос је припремио покривало, рухо своје праведности, које ће ставити на сваку покајничку, верну душу која то у вери пожели... И онда, када Господ буде погледао грешника који верује, видеће, не лишће смокве које га покрива, већ своје рухо праведности...« (EGW, Advent Review and Sabbath Herald, 15. новембар 1898)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Прочитај текст у 1. Мојсијевој 3,6! Које је приступе Евиној души Сотона искористио да би је навео на грех? Како те исте приступе и данас користи да би се приближио нама?
2. Зашто тема о неодевености заузима главно место у библијском извештају о догађајима у Едему? Шта бисмо још могли узети у разматрање да бисмо боље разумели шта се тамо догађало?
3. Прочитај два цитата из списка Духа пророштва у делу поуке за петак. На који начин се прекрасна истина јеванђеља открила у тим речима?
4. Прочитај текст у Јеврејима 5,14: »А савршених је тврда храна, који имају осећања дугим учењем обучена за разликовање и добра и зла.« Позабавите се мало дубље целим питањем зла! Шта мислимо када кажемо »зло«? Да ли је то нешто што је увек апсолутно и непроменљиво? Или је зло релативан појам, тако да оно што једна култура сматра злом, друга култура може прогласити добрим, или, да оно што се некада сматрало злим сада то више није? Колико сама култура утиче на наша схватања о томе шта јесте, а шта није зло? Како бисмо могли изаћи из оквира сопствене културе и тако омогућити себи да тачно знамо шта је добро а шта је зло? Како би требало да разумемо речи које је записао пророк Исаија: »Тешко онима који зло зову добрим, а добро злим, који праве од мрака светлост, и од светлости мрак, који праве од горкога слатко и од слаткога горко« (Исаија 5,20).

РАЗНОБОЈНИ ОГРТАЧ

ТЕКСТОВИ ЗА ПРОУЧАВАЊЕ: 1. Мојсијева 29,21-30; 24; 34; 37; 42,13; 1. Коринћанима 9,24-26.

Текст за памћење: »А Израил љубљаше Јосифа највећма између свих синова својих, јер му се родио под старост; и начини му шарену хаљину« (1. Мојсијева 37,3).

Почетак целе ове приче треба потражити у 1. Мојсијевој 29, где се говори о Јакову, о његовим женама и његовим иночама. Један отац, четири мајке и око дванаесторо деце - не морате бити пророк па да унапред погодите колико ће нефункционална и разједињена бити ова породица.

Колико би боље било да је Јаков следио најранији, првобитни пример из Едема: један муж, једна жена. Тачка! То је био идеалан узор за све домове и за сва времена.

Али, као што смо већ видели, Бог нас је створио као слободна бића, а у ту слободу је укључено и право да изаберемо зло. Кад говоримо о грешкама које је Јаков учинио, познати »разнобојни огртач« можда симболички показује како једна грешка може да води у другу и поново у још једну, са последицама које далеко надмашују све што смо могли да замислимо.

Колико би било боље, када бисмо грех искоренили док је још у зачетку, уместо да чекамо да се развије и уништи и нас и оне које волимо.

Живот, као што сви знамо, не долази нам одвојено, у посебним и одвојеним категоријама и секцијама. Све у њему утиче на све остало. У ствари, Ајнштајнова теорија свеопште релативности нас учи да сва материја у свемиру гравитацијски привлачи сву осталу материју. То значи, ваше тело гравитацијски привлачи не само материју у својој близини већ и Сунце и све остало у створеном свету близу и далеко.

Наравно, нама није потребна лекција из физике да схватимо стварност чињенице да дела и потези једне особе могу радикално па и трагично да утичу на друге, чак и после неколико нараштаја. Ко смо, где смо, зашто смо оно што смо – све је то у некој мери одређено потезима других који су потпуно изван наше контроле. И зато, колико пажљиви морамо бити када нешто говоримо или чинимо, јер ко зна какве све последице, краткорочне и дугорочне, на добро или на зло, наша дела и речи могу имати на друге?

Узмимо Јаковљев случај. Какву врсту породице је он створио? Које поуке можемо извући из чињенице да усаглашавање са обичајима и навикама света око нас, посебно када се они супроте начелима истине, скоро увек доводи до катастрофе? 1. Мој. 24; 29,21-30

»Јаковљев грех и низ догађаја до којих је довео, имали су свој неизбежни утицај на зло – утицај који је показао своје горке плодове у карактеру и животу његових синова. Када су ти синови дорасли до мужевног доба, показали су озбиљне недостатке. Последице полигамије осетиле су се у целом дому. То страшно зло је склоно да учини да пресуше истински извори љубави а његов утицај слаби и најсветије везе. Љубомора многих мајки загорчала је породичне односе, деца су одрасла борећи се међусобно за превласт и одбојна према свакој контроли, а очев живот је бивао помућен забринутостју и болом.« (Е. Г. Вајт, *Стварање - патријарси и пророци*, стр. 182)

РАЗМИСЛИ: Која си схватања и опредељења наследио од својих родитеља или околине, схватања и опредељења на која ниси могао да утичеш или да их мењаш? Свакако да је тога било много, зар не? Управо сада, размисли о неким важним одлукама које се спремаш да донесеш. Упитај самога себе како ће те одлуке утицати на живот и будућност других, и да ли је то управо оно што желиш да се догоди?

Рођачко супарништво, чак и у најтрадиционалнијем дому, може да буде веома сурово. Међутим, у Јаковљевој породичној мешавини, оно се претворило у огорчену борбу, јер је у њему било састојака као што су мржња и љубомора и охолост и давање предности једном на уштрб других, што је на крају крајева морало довести до катастрофе.

За почетак, Јосифова браћа нису спадала међу најпријатније припаднике људског рода, зар не?

Шта нам 1. Мојсијева открива о карактеру Јосифове браће и о његовом карактеру? 1. Мојсијева 34.

Осим тога, ту је било и питање Јосифових снова (1. Мојсијева 37,5-11) у којима се цела породица понизно клања пред њиме. Ако су браћа пре тога гајила одбојност према њему, ови снови су морали само повећати њихову мржњу. У ствари, управо то нам и каже текст у 1. Мојсијевој 37,8. Међутим, било је ту и много више разлога.

Како су Јосифови негативни извештаји о браћи утицали на односе у тој породици? У којој мери су погоршали односе између њега и његове браће? 1. Мојсијева 37,2.

Нико не воли оговарање. Без обзира колико је лоше било понашање браће, свакако да нису могли да цене Јосифову навику да гласове о томе преноси свом и њиховом оцу. Иако текст не наводи тачно шта су браћа чинила, узимајући у обзир њихово понашање у прошлости, свакако да се радило о нечем што се морало спречити пре него што нанесе још више срамоте и њима и целој Јаковљевој породици.

Конечно, највећи проблем је био у томе, како то наглашава и Библија, што »Израиљ љубљаше Јосифа највећма између свих синова својих« (1. Мојсијева 37,3). Браћа нису била глупа и свакако да су одмах прозрела понашање свога оца, те је стање могло постати само горе.

Према томе, ма колико неопростиво било понашање браће према Јосифу, позадина нам помаже да боље схватимо како је дошло то свега тога.

РАЗМИСЛИ: Сви ми, у извесној мери, налазимо се у оковима својих околности. Догађа се много тога на шта не можемо да утичемо. Али, увек треба да себи постављамо питање: како ја реагујем на околности у којима живим? Да ли околности одређују моје понашање у толикој мери да забрављам на начела, или дозвољавам начелима да ме воде кроз моје околности?

ШАРЕНИ ОГРТАЧ

Лош карактер Јосифове браће још се више истиче када се упореди с његовим карактером.

»Међутим, био је ту и један који је имао потпуно другачији карактер – старији Рахиљин син Јосиф, чија је ретка спољашња лепота чини се само одражавала унутрашњу лепоту његовог ума и срца. Непорочан, живахан и радостан, момчић је давао доказе и о својој моралној озбиљности и чврстини. Слушао је савете свога оца и уживао да буде послушан Богу. Врлине којима се касније истицао у Египту – љубавност, верност, истинољубивост – већ су се показивале у његовом свакодневном животу. Пошто му је мајка била умрла, његова љубав усмерила се према оцу, па је Јаковљево срце било везано уз то дете његове старости. Он ’љубљаше Јосифа највећма између свих синова својих« (Е. Г. Вајт, *Стварање - патријарси и пророци*, стр. 182.183).

Како је Јаковљево понашање, указивање предности Јосифу и занемаривање права остале деце, погоршало стање у дому? 1. Мојсијева 37,3.4.

Скупоцени огртач, који је Јосиф добио од свога оца, прекрасно изаткан у разним бојама, свакако да је био лепши од огртача његове браће и представљао одевни предмет који се носио само у вишим круговима и у посебним приликама. Браћа су свакако претпоставила да ће отац овом сину указивати и друге почести, и да ће му, можда, дати и право првенаштва. На основу тог права Јосиф је могао наследити већи део наследства у односу на осталу браћу. Без обзира шта је отац мислио када је Јосифу даровао шарени огртач, а могао је то бити и само доказ очинске наклоности и ништа више, била је то велика грешка, јер је распалила пламен мржње у срцу браће.

У одређеном смислу, огртач је симболички представљао световне почести, земаљски положај – земаљски и, према томе, пролазан и занемарљив, на крају крајева. Међутим, записујући овај догађај Мојсије је огртач ставио у контекст Јаковљеве неједнако распоређене љубави, наглашавајући да је волео Јосифа далеко више од све његове браће, и у контекст њихове мржње према њему и свих догађаја који су из тога приистекли.

РАЗМИСЛИ: Да ли ти је икада била указана световна почаст? Колико си се угодно осећао у том тренутку? Колико је времена прошло док се одушевљење није стишало, док се осећање задовољства није изгубило и док ти почаст више није значила скоро ништа? Коју поуку треба да извучемо из свега тога? (Види 1. Коринћанима 9,24-26)

ОГРТАЧ СКИНУТ

Коју велику разлику између добра и зла, између недужности и издаје наглашава Мојсије када описује шта се догађало између Јосифа и његове браће? 1. Мојсијева 37,12-25

Не само да су браћа унапред планирала Јосифову смрт већ и како ће се понашати пред ожалошћеним оцем: »О, оче, тако нам је жао, али пронашли смо овај шарени огртач. Види да није Јосифов! Ако јесте, онда га је сигурно растргла нека дивља звер!« Тешко је и замислити како људи могу да буду тако пуни мржње према некоме, у овом случају према своме брату, и да би могли тако нешто да учине!

Шта су браћа хтела да покажу када су Јосифу скинула његов шарени огртач? 1. Мојсијева 37,23.

Прво о чему су браћа разговарала када су Јосифа видела издалека били су његови снови, који су допринели да се њихова мржња према њему распламса. Сада ће се, једном заувек, браћа постарати да се ти снови не остваре! Занимљиво је напоменути да је њихов први непријатељски потез против Јосифа био скидање шареног огртача с његових плећа. Посланица Јеврејима објашњава да се њихов разговор тицао омрзнутог огртача, онога који му је отац у својој љубави поклатио. Текст наглашава да се огртач налазио »на њему«. Поред свега што се догађало, већ је и само његово приближавање логору са омрзнутим огртачем на раменима морало разбуктати њихов гнев.

Овде видимо да браћа покушавају да уклоне све оно што их је наводило на мржњу и гнев. Огртач је представљао све што нису могли да поднесу код свога брата, све добро што је имао у свом карактеру и све зло што су гајили у своме. Вероватно су с великом радошћу, весељем и задовољством скинули с њега огртач. А онда, одједном без тог скупог огртача, који је симболички представљао његову надмоћност над њима, Јосиф је стајао беспомоћан као дете пред онима који ће се, у складу с његовим сновима, једнога дана понизно поклонити пред њим.

РАЗМИСЛИ: Колико су неразумни били потези браће када су пупустили својим осећањима! Да ли често и ми дозвољавамо својим осећањима да нас наведу на неразумне поступке? Како да научимо да владамо својим осећањима? Како да их потчинимо Божјој сили и тако уштедимо себи, а често и другима, страшне последице дела која смо учинили под утицајем својих осећања и нагона?

»ВИДИ ЈЕ ЛИ ТО ХАЉИНА СИНА ТВОЈЕГА?«

»Тада узеше хаљину Јосифову и заклавши јаре замочише хаљину у крв, па онда послаше шарену хаљину оцу његову поручивши: нађосмо ову хаљину, види је ли то хаљина сина твојега или није« (1. Мојсијева 37,31.32).

Како су, као синови оца пуног љубави, могли да падну тако ниско и да му пошаљу огртач који је поклонио вољеном сину, сада намочен у крв, и тражити од њега да га препозна? Можда се чак ни дан пре злочина ништа слично томе није појавило у њиховим мислима. Међутим, када једном кренемо путем зла и греха, нико више не зна куда ће нас он одвести.

Шта је показивао језик којим су се браћа служила пред оцем? 1. Мојсијева 37,26-36

Запазите да се питање браће није односило на »огртач нашег брата« него на »огртач твојега сина«. Њихова отврднуло, неосетљивост заиста је изненађујућа. Ипак, можда је то био само део несвесног одбрамбеног механизма. Није то био »огртач нашег брата« који су пронашли, већ »огртач твојега сина« – начин да се у мислима ограничи величина кривице за зло које су учинили.

Према томе, огртач је имао важну улогу и у почетку и на крају процеса. Тај симбол односа између Јакова и Јосифа био је сада намочен крвљу, симболом Јосифовог »одласка« и, како су они претпостављали, крај Јосифа и све те мржње према њему. Нема никакве сумње да су браћа овим делом решила један свој проблем, али и да су изазвала мноштво других. Свакако да их је узнемиравала туга њиховог оца. Гледајући из дана у дан Јакова како плаче, мора да су се борили с теретом кривице и кајања.

Шта Мојсије бележи о дуготрајном утицају који је злодело браће имало на њих саме и на друге? 1. Мојсијева 42,13.21-23.32; 44,28

На крају је Господ зло које су браћа учинила извео на добро, али их то никако није могло оправдати. Колико год су њихова дела била тешка и за осуду, цела прича треба да нас подсети да нам се грех врло брзо и врло лако може отети из руку, заслепити нас и навести да учинимо оно што врло често може да проузрокује тешке трагедије и нанесе много бола недужним људима.

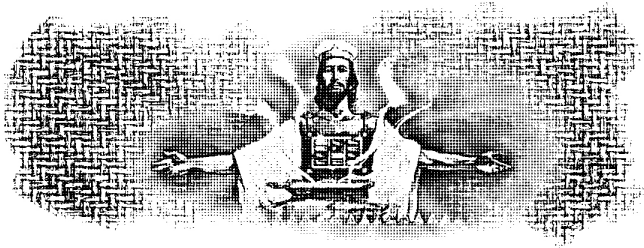
У књизи *Патријарси и пророци* прочитај поглавља под насловом »Повратак у Ханан«, »Јосиф у Египту« и »Јосиф и његова браћа«.

»Јосиф је, не слутивши шта ће га задесити, приступио својој браћи радосна срца да их поздрави после дугог, заморног путовања. Његова браћа су га грубо одбацила. Он им је саопштио сврху свога доласка, али му они ништа нису одговорили, тако да се Јосиф уплашио од њихових гневних погледа... Оптужили су га за лицемерство. И док су тако изражавали своју завист, Сотона је управљао њиховим мислима те нису осећали никаквог сажалења, никакве љубави према своме брату. Скинули су му његов шарени огртач који је носио, огртач који је представљао залог очеве љубави према њему, и који је распламсао њихова завидљива осећања.« (E. G. White, *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, стр. 128.129)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Које бисте још врсте »шарених огртача« могли да наведете? Која су то световна блага за којима тежимо и која нам се могу одузети или напипити крвљу? Које врсте световних почести наизглед тако много значе, док заправо не вреде ништа?
2. Размислите о контексту библијске поуке за ову седмицу и онда прочитајте текст у 1. Мојсијевој 45,22. Каква иронија се крије у том догађају?
3. Људи су често упоређивали Јосифа са Христом. Проучи још једном причу о Јосифу и пронађи сличности између Христа и Јосифа. Размените о томе мишљења у разреду.
4. Постоји заиста врло мало сумње да су се браћа горко кајала због свог злочина. Ми не знамо шта је отац учинио са окрвављеним огртачем. Можда га је сачувао као успомену на свог вољеног сина. Замислите како су се браћа морала осећати сваки пут када би морала да гледају доказ своје издаје, некада доказ своје љубо море, а сада и доказ своје кривице. Како да научимо да мислимо пре него што нешто учинимо, и да никада не делујемо пренагљено? Колико би друкчије могла да гласи ова прича да су браћа познавала Господа коме је служио њихов отац? Да су браћа научила како да се моле, како да умиру себи, како да се предају Богу у вери и послушности, ништа од тога не би се догодило, тако много бола и патњи било би избегнуто. Како да научимо да не паднемо у исту замку у коју су упали ти људи?

СВЕШТЕНИЧКА ОДЕЋА БЛАГОДАТИ

ТЕКСТОВИ ЗА ПРОУЧАВАЊЕ: 2. Мојсијева 32,1-6; 3. Мојсијева 21,7-24; 22,1-8; 2. Мојсијева 28; Откривење 21,12-14; Јеврејима 4,14.15.

Текст за памћење: »А ви сте изабрани род, царско свештенство, свети народ, народ добитка, да објавите добродетељи онога који вас дозвољава из таме к чудноме виделу своје« (1. Петрова 2,9).

Једна од великих тема протестантске реформације јесте »свештенство свих верника«, идеја - надахнута посебно, али не и искључиво овим текстом – да сви хришћани делују као »свештеници« пред Господом и да им, зато што имају Исуса, нису потребни земаљски посредници (као у неким другим религијским системима) између њих и Господа. »Јер је један Бог и један посредник између Бога и људи, човек Христос Исус« (1. Тимотију 2,5).

После живота, смрти, ускрснућа и првосвештеничке посредничке Христове службе, старозаветни систем који је сам Бог успоставио нашао је своје испуњење у Христу. Левитско свештенство је било замењено и успостављен нови ред, по којем смо ми сви део тог »царског свештенства«.

У току ове седмице, док будемо проучавали одећу коју су носили свештеници старог система, научићемо понешто о томе шта значи бити свештеник новог система.

СТАРОЗАВЕТНА БЛАГОДАТ

Исус је то рекао толико јасно колико се људским језиком може изразити: »Коме је год много дано, много ће се искати од њега; а коме предадоше највише, највише ће искати од њега« (Лука 12,48). Ово је снажно начело, и ми бисмо као адвентисти седмог дана са свим што нам је било дато (а дато нам је заиста много) добро учинили када бисмо о њему озбиљно поразмислили. Само упоредите неке истине које су нам откривене с доктринама неких других (вечне муке у паклу, субота промењена у недељу, 144 хиљаде јеврејских девојака које ће проповедати јеванђеље у време када Црква буде скривена у току владавине антихриста) да бисмо разумели благо које нам је поверено. Управо је због овог начела Аронов грех приликом подизања златног телета био још тежи.

Који могући изговор је Арон могао да пружи зато што је учествовао у том очигледном отпаду приликом подизања златног телета у пустињи? 2. Мојсијева 32,1-6.

Већ је сам отпад народа био довољно мучан, али чињеница да је и Арон пристао на то чини да све делује незамисливо. Размислите о свим предностима које су биле указане Арону. Арон је био ту од самог почетка, заједно с Мојсијем (2. Мојсијева 4,27-30). Служио је као Мојсијев говорник пред Фараоном (2. Мојсијева 7,1). Арон је бацио штап који се претворио у змију (2. Мојсијева 7,10). Арон је ударио воду која се претворила у крв (2. Мојсијева 7,20). Арон је био члан мале групе изабраних која је изашла пред Господа на посебан начин (2. Мојсијева 24,9.10). Укратко, том човеку су биле указане предности које су уживали само ретки људи у току историје, а ипак, када је био стављен на велику пробу, жалосно је подбацио.

Међутим, и овде је оно што задивљује: Бог је не само опростио Арону његов грех већ је на крају дозволио том човеку да носи свету одећу завета као први народни поглавар свештенички, као симбол првосвештеничке службе самога Исуса Христа (Јеврејима 8,1). Другим речима, иако је Арон и сам био крив због страшног греха, постао је прималац Божје откупитељске благодати, благодати тако велике да му је не само опростила већ му је дозволила да обавља свету службу која је по својој суштини служба Божје благодати и милости и опроштења. И тако је Аронов живот посебни пример милости и откупљења које је постало свима доступно у Исусу Христу.

РАЗМИСЛИ: Да ли си када промашио, чак бедно промашио, да живиш у складу с предностима које су ти биле дароване? Како из Ароновог примера можеш да стекнеш наду да још није све изгубљено, упркос свим твојим погрешкама?

»А ти узми к себи Арона, брата својега, са синовима његовим између синова Израљевиx да ми буду свештеници, Арон и Надав и Авијуд и Елеазар и Итамар, синови Аронови..« (2. Мојсијева 28,1).

Левитско свештенство је било установљено за време лутања синова Израљевиx пустињом (види 1. Мојсијева 14,18) и требало је да траје више од хиљаду и четири стотине година. Иако је замисао о Господњем свештенству постојала већ дуго времена, успостављање левитског свештенства пружило је јаснији поглед на његову улогу.

Као што смо јуче видели, упркос величини његовог греха, Арон је Господ изабрао да постане први поглавар овог новог свештенства. То показује да свештеник треба да буде способан да успостави везу с народом кога представља пред Богом, јер је то било управо оно што су свештеници чинили: деловали су као представници, посредници између грешног људског рода и светог Бога. Арон, као грешно људско биће, лако је могао да успостави однос с грешним људским бићима које је требало да представља. Како би он могао да осуђује друге због њиховог греха кад је и сам једва избегао осуду?

Истовремено, свештенство је било света част, а свештеници представници светости и морала. Уосталом, свештеници су стајали пред Господом уместо народа. Морали су да буду »свети«, иначе, зашто би и постојало свештенство? Морали су да буду другачији, не на неки произвољан начин (различити само да би се разликовали) већ различити у светом смислу, у смислу који би их – упркос њиховој блискости са онима које представљају – издвајао из мноштва као целине.

Шта се између осталог захтевало од свештеника, и шта је то требало да представља? 3. Мојсијева 21,7-24; 22,1-8.

Колико год је тешко нама данас да схватимо неке од тих одредаба, сама замисао треба да буде јасна: свештенство је морало да буде нешто различито, свето, посебно. Свештеници су били симбол Исуса, и њихов рад је морао да симболички представља, у »сенкама« и сликама, оно што Исус чини за нас.

РАЗМИСЛИ: Треба ли да се и ми разликујемо од света око нас? Ако треба, зашто и на који начин?

»А ово су хаљине што ће начинити: напрсник и оплећак и плашт, кошуља везена, капа и појас. Те хаљине свете нека направе Арону, брату твојему, и синовима његовим, да ми буду свештеници« (2. Мој. 28,4).

Док будемо проучавали модел земаљског светилишта, треба да нам буде јасно да ништа није било препуштено случају. Бог је свештеницима дао изричита упутства о томе шта треба да буде учињено. То је било очигледно и када се радило о руху које су свештеници морали да носе. Све је морало да буде учињено у складу с тачним упутствима.

Прочитај у Библији упутства о одећи која се морала начинити за Арона, врховног свештеника и за свештенике уопште. Не упуштајући се у проучавање сложених појединости, које духовне поуке можемо извући из свега што је наређено? 2. Мојсијева 28.

»План одеће за свештенике био је показан Мојсију на гори. Сваки део одеће коју је морао да носи врховни свештеник, као и начин на који је требало да буде начињен, био је тачно прописан. Та одећа је била посвећена најсвечанијој намени. Њоме је био представљен карактер великог узора, Исуса Христа. Одећа је покривала свештеника славом и лепотом и чинила да се истакне величанственост његове службе. Када би се оденуо тим рухом, свештеник се појављивао као представник Израиља, показујући својом одећом славу коју је требало да Израиљ прикаже свету као Божји изабрани народ.« (EGW, The Youth's Instructor, 7. јун 1900)

У току протеклих столећа, много се писало о претпостављеном значењу и симболизму сваке боје и ткања и камена и ланца и свега осталог. Без обзира на појединачно значење, све заједно је представљало савршенство и светост и лепоту и достојанство »великог анти-типа« Исуса, нашег истинског првосвештеника који служи у небеском Светилишту (Јеврејима 8,1.2).

Запазите, осим тога, у овим текстовима идеју да је свештеник морао да носи разне предмете (2. Мојсијева 28,12.29.30.38.42). Наравно, то је једна од кључних идеја у целом плану спасења, који су свештеници и Светилиште представљали: идеја о Исусу, нашем Заменику, који носи наше грехе и преузима на себе казну за њих. Све је то било унапред симболички представљено преко служби у Светилишту и преко одеће свештеника, богато испуњене симболиком која се односи на карактер и посредничко дело Исуса у нашу корист.

НАПРСНИК СУДСКИ

Од свих предмета које су носили свештеници, »напрсник судски (2. Мој. 28,15) који је носио сам врховни свештеник, био је најсложенији и најдотеранији. Друга одећа је била замишљена као нека врста позадине том светом делу свештеничке опреме. Прилично велики простор, око једне трећине поглавља (2. Мој. 28,15-30) посвећен је опису израде овог светог украса. Већ и то је требало да укаже колико је напрсник био од централног значаја у служби свештеника у Светилишту.

Какво значење су имали разни драгуљи на напрснику? Шта је значило да је свештеник морао да »носи имена синова Израјљевих на срцу својему« (2. Мој. 28,29)? Види и Откривење 21,12-14.

Овде се, на јединствен начин, опет срећемо са темом о свештенику, симболу Исуса Христа, који носи свој народ. Јеврејска реч овде за »носити« у Старом завету је уобичајена за ношење греха, за нешто што ће свештеник чинити као део своје службе (3. Мој. 10,17; 2. Мој. 28,38; 4. Мој. 18,1.22). Овде је, међутим, употребљена у контексту свештениковог »ношења« имена Израиља; иако је непосредни контекст нешто другачији, основна идеја је и даље присутна: Божји народ мора да буде потпуно зависан од Бога који му опрашта, који га одржава, и који му нуди снагу да живи светим животом какав се захтева од Божјег народа (Фил. 4,13).

Запазимо, сем тога, где свештеник треба да носи имена свога народа: на свом срцу! Текст посебно наглашава то место, које је у Библији, али и у другој литератури уобичајени симбол Господње љубави и нежног старања о свом народу.

Друга значајна чињеница је да свако племе има другачији драгуљ, са другачијим особинама које треба да изражавају посебност сваког племена (види 1. Мојсијева 49). Коментатори су у томе видели настојање да се укаже на одређене разлике, не само међу племенима, не само међу апостолима (Откривење 21,14) већ и у Цркви као целини, која је сачињена од разног »живог камења« (1. Петрова 2,5). Без обзира колико смо различити по личности, карактеру и способностима, и даље треба да будемо уједињени под благодаћу и влашћу нашег Првосвештеника Исуса.

РАЗМИСЛИ: На које начине си ти лично осетио Божју љубав? Како ти је Он показао да те држи близу свог срца? Зашто је тако важно бавити се таквим искуствима? Како би могао да црпиш снагу из њих, посебно у време невоља и тешкоћа?

ИСУС, НАШ ПРВОСВЕШТЕНИК

»Имамо, дакле, великога поглавара свештеничкога, који је прошао небеса, Исуса, сина Божјега, да се држимо признања. Јер немамо поглавара свештеничкога који не може пострадади с нашим слабостима, него који је у свачему искушан као и ми, осим греха« (Јеврејима 4,14.15). Какву наду и какво обећање налазимо у ова два стиха које можемо применити и на свој живот и на своје властите борбе с искушењима?

Пошто Христос сада борави у небеском Светилишту као наш врховни свештеник, Он у извесном смислу носи и напрсник на свом срцу. А пошто »свагда живи...да може увек спасти оне који кроза њ долазе Богу... да се може молити за њих« (Јеврејима 7,25), и ми треба да нађемо утеху у сазнању да је наш врховни свештеник дирнут нашим проблемима, патњама и искушењима. Слично Арону, и Исус је био људско биће, које познаје невоље, проблеме и искушења целог људског рода; међутим, за разлику од Арона, Исус је без греха, па нам управо Његова безгрешност даје могућност да се ухватимо за два обећања: (1) да рухо Његове праведности вером може да постане и наше, па тако знамо да стојимо савршени пред Богом; (2) да можемо добити снагу да савладамо искушења исто онако као што је то Исус чинио.

На која нас Божја обећања подсећа апостол Павле у Посланици Јеврејима? Како се та обећања могу испунити у нашем животу? Јеврејима 8,10-13.

Овде можемо сагледати шта значи имати спасење у Исусу Христу и бити покривен Његовом праведношћу. Како је прекрасно обећање да ће Господ бити »милостив неправдама њиховима и греха њихових и безакоња њихових неће више спомињати« (Јеврејима 8,12). Овде Павле говори о онима који су се вером предали Христу и ухватили се за Његова заветна обећања, о онима којима је Његов закон уписан у срце и који су му послушни, не зато да би стекли спасење, већ зато што га већ имају. Заштићени покривалом Његове праведности они сада оживљавају ту праведност у свом животу. И то је срж и суштина целог Новог завета.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Читајте поглавље под насловом »Светилиште и његове службе« у књизи *Патријарси и пророци*; поглавље под насловом »Господњи виноград« у књизи *Поуке великог Учитеља*; поглавље под насловом »Уништени због недостатка знања« у књизи *Историја пророка и царева*; поглавља под насловом »Шта је светилиште« и »Божји народ избављен« у књизи *Велика борба*. »The Sanctuary,« pp. 250–253, in *Early Writings*.

»Христос је свештеник правог Светилишта, врховни свештеник свих који верују у Њега као у свог Спаситеља, и Његову службу нико не може да преузме. Он је врховни свештеник Цркве...« (EGW, *That I May Know Him*, п. 74)

»Свакога дана треба да показујемо веру; и та вера свакодневно треба да расте док се испољава, док схватамо да нас је Он не само откупио већ и волео и опрао од наших греха у својој крви, учинио нас царевима и свештеницима Богу и Оцу.« (EGW, *Sons and Daughters of God*, п. 287)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Прочитај текст у Откривењу 1,5.6, где нам Исус описује своју делатност и онда нам даје оно што бисмо могли да назовемо »жељно очекиваним обећањем«. Разговарајте о томе шта значе у шестом стиху Његове речи да нас је учинио царевима и свештеницима који ће Му вечно служити?
2. Проучи делове свештеничке одеће описане у 2. Мојсијевој 28. Које се духовне поуке могу наћи у тим описима?
3. Упућена нам је опомена да је за нас врло опасно ако тврдимо да смо се оденули одећом праведности, а не живимо праведним животом. Разговарајте о начинима да се правилно процене наше побуде и дела. Како бисмо могли сазнати да ли смо се заиста оденули у одећу Његове праведности или само варамо сами себе? На које начине бисмо могли да установимо да ли смо покривени или у стварности ходамо околу у срамоти своје неодевености?
4. Разговарајте о идеји из дела поуке за недељу: о благодати и опрштењу које је дато Арону. Тај човек, који је добио врло високе одговорности, пропустио је да се покаже достојан поверења и настала је трагедија. А ипак, Арону је касније поверена још већа одговорност! Можемо ли ми као појединци и као Црква да научимо нешто из тог случаја: како да поступамо када неко ко је добио високе одговорности не испуни очекивања и погрешни? Како да се понашамо према њему?

ОГРТАЧИ ИЛИЈЕ И ЈЕЛИСИЈА

ТЕКСТОВИ ЗА ПРОУЧАВАЊЕ: 1. Царевима 19,1-19; 2. Самуилова 10,3.4; Језекиљ 16,15.16; 1. Царевима 21,21-29; 2. Царевима 2,1-18.

Текст за памћење: »Јер жалост која је по Богу доноси за спасење покајање, за које се нигда не каје, а жалост овога света смрт доноси« (2. Коринћанима 7,10).

Само су ретке библијске личности имале тако разнолик живот као пророк Илија. Какве ли невероватне приче о вери, искушењима и о Божјој несавладивој сили у овоме свету!

Данас, у јудаизму у најмању руку, Илија се врло високо цени. У ствари, јудејска традиција га слави више од, можда, било које друге библијске личности.

За време сваке Пасхе, на пример, посебна чаша се пуни вином и ставља на трпезу. У току саме Пасхе, врата су стално отворена и све је припремљено да поздрави пророка Илију када уђе да искапи свој пехар. Код обрезања, једна столица, Илијина столица, ставља се на страну као део церемоније. Осим тога, приликом завршетка Суботе, Јевреји певају о Илији, надајући се да ће доћи »брзо, у наше дане... заједно с Месијом, сином Давидовим, да нас откупи«.

Један пример истакнуте улоге коју је Илија имао у схватањима Јевреја налази се у Јеванђељима, када је Петар нагласио да су неки за Исуса мислили да је Илија (Матеј 16,14).

У току ове седмице проучаваћемо о Илији и плашту који је носио, и видети које духовне поуке можемо наћи у њему самом и у његовом огртачу.

У Илијином животу, који је записан у првој и другој Књизи о царевима, има тренутака када се храбро суочавао с царевима и њиховим претњама да ће му одузети живот. Међутим, зна се и за један значајан изузетак, када је он, уплашен претњама једне насилне царице, побегао да спасе свој живот.

У 1. Царевима 18, Илија је призвао огањ с неба на брду Кармилу, побио Валове пророке и упозорио Ахава на кишу која долази. Господња сила се спустила на њега и пошто се опасао појасом преко огртача, претрчао је неких 30 километара до Језраела и стигао тамо пре Ахава.

Међутим, већ у следећем поглављу тај исти човек Божји појављује се у потпуно другачијем светлу.

Како је пророк Илија показао да људи, без обзира на свој однос с Богом, без обзира на своје многобројне победе из прошлости, никада нису сигурни да неће поклекнути под утицајем душевних или физичких проблема? 1. Царевима 19,1-4

Али Господ, без обзира на све, није одбацио Илију, чак ни после његове очајничке и помало патетичне молитве. И даље је пружао Илији чврсте доказе о својој љубави и заинтересованости за његов живот.

Шта је Илија хтео да покаже тиме што је покрио лице својим плаштем? 1. Царевима 19,5-19

Занимљиво је да Илија, иако је видео велики ветар, земљотрес и огањ, није покрио лице својим плаштем. Тек је присутност Господња, која се показала »гласом тихим и танким«, изазвала његову реакцију – реакцију страха, поштовања и самозаштите.

Илија је морао да схвати да силе ветра, земљотреса и огња, без обзира колико су велике и моћне, саме по себи не пружају истиниту слику о Божјем Духу. Илија је чуо Господњи глас, глас Бога који му се обраћао на тих и смирен начин, говорећи му шта да чини, и он је одмах послушао тај налог.

РАЗМИСЛИ: Како бисмо могли да научимо да препознајемо Господњи глас који нам се обраћа? Међутим, било би далеко важније да научимо још нешто: да послушамо оно што чујемо, зар не? Шта ти твој властити одговор говори о теби самом?

После величанственог приказа Божје силе на брду Кармилу, Илија је почео да се жали да је остао једини од оних који воле и слушају Господа. Изгледало је као да Господ не обраћа пажњу на Илијине жалопојке, већ да му уместо одговора даје налог да помаже два цара и свог наследника, Јелисија.

Послушан Божјем налогу да помаже свог наследника, Илија одлази на имање Сафата, Јелисијевог оца, и налази Јелисија како оре. Можда му је Илија махнуо руком да привуче његову пажњу, то не знамо, али знамо да се Јелисије зауставио да разговара с пророком.

На који је начин Илија показао Јелисију да му доноси Господњу поруку? 1. Царевима 19,19.

Нису нам остале тачне речи којима је Илија образложио Јелисију Господњу поруку, али знамо да је Јелисије дао позитиван одговор. Илија затим ставља свој огртач, симбол његове одговорности као Божјег слуге, на Јелисијева плећа (види 4. Мојсијева 20,28). Символизам је прилично очигледан. Јелисије је добио свети позив.

У другим случајевима у Библији, плашт или неки сличан део одеће, није увек служио као симбол божанског позивања у службу. Како је идеја о плашту била примењена у следећим стиховима: Јов 1,20; Псалам 109,29; Јуда 22,23; 2. Сам. 10,3,4; Језекиљ 16,15,16.

Илијин плашт или огртач овде је послужио као симбол оданости, посвећења и предања. »Када је Илија, који је по божанском налогу кренуо да тражи свог наследника, пролазио поред поља где је Јелисије орао, бацио је на плећа младог човека свој плашт посвећења. За време глади Сафатова породица се упознала са Илијиним радом и његовом мисијом и сада је Божји Дух утицао на Јелисијево срце и открио му значење пророковог поступка. За њега је то био знак да га је Бог позвао да буде Илијин наследник.« (Е. Г. Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 142)

РАЗМИСЛИ: Размишљај о томе како поједини предмети могу да имају и позитивно и негативно значење, зависно од тога како су употребљени. Како се ти служиш стварима у свом животу? Коју врсту значења им дајеш својим поступањем? Шта су неке од њих почеле да ти означавају и зашто?

У извештајима о Илији, одећа је постајала важна и при сусрету с другим особама.

Ахав, израиљски владар, пожелео је да купи виноград који се налазио у близини његове палате. Виноград је припадао Навутеју, становнику Језраела. Када је Навутеј одбио да прода виноград и када је Језавеља чула за то, одлучила је да га уклони и да силом дође до винограда. И заиста, после Навутејеве смрти, Ахав је присвојио виноград и не слутећи да је Илија добио налог да поразговара с њим.

»И реци му и кажи: овако вели Господ: ниси ли убио и ниси ли присвојио? Па му кажи и реци: овако вели Господ: како пси лизаше крв Навутејеву, тако ће лизати пси и твоју крв« (1. Царевима 21,19).

Илијина мисија да се суочава са Ахавом током низа тешких проблема, морала је изложити пророка великим количинама стреса, али је он изгледао снажан и спреман, бар у овом случају, да следи упутства свога Господа, иако је знао да ће тиме изложити опасности свој живот. Сада је морао да каже Ахаву које је оптужбе Бог подигао против њега и какве казне му је одредио, осим оне да ће пси лизати његову крв.

Како би требало да схватимо Ахавов одговор, посебно у светлости оцене коју је о њему донела Библија? 1. Царевима 21,21-29.

Када је Ахав чуо ове речи појавио се пред Господом на изразито понизан начин (1. Царевима 21,27), раздерао је свој огртач, обукао кострет и одбио да узима храну. Остатак поглавља сведочи да су његово покајање и показивање понизности били искрени и од срца. Раздирање огртача, уобичајени поступак у то време да се покаже ужас и туга, сведочи да је заиста прихватио истинитост поруке коју му је Илија преносио. Колико је потрајало то стање понизности и колико је дубоко ишло то покајање Библија нам не говори; али наглашава да је раздирање огртача откривало искреност његовог срца у том тренутку.

РАЗМИСЛИ: »Јер жалост која је по Богу доноси покајање за спасење, за које се нигда не каје; а жалост овога света смрт доноси« (2. Коринћанима 7,10). Прочитајте непосредни контекст овога стиха. Шта Павле овде жели да нам каже, и како бисмо ово упозорење могли да применимо у свом животу?

УЗНЕСЕЊЕ ИЛИЈЕ

Без обзира шта људи говоре о Илији, свакако да су неки делови његовог живота били изузетно драматични и занимљиви, иако му је сада сигурно боље и узбудљивије. Текст у 2. Царевима 1 описује чудесне догађаје који су довели до још чудеснијих збивања у следећем поглављу. Ако би се за било кога могло казати да је отишао »окожуен блиставилом славе« онда би се то могло казати за Илију.

Прочитај текстове у 2. Царевима 2,1-18 и онда одговори на следећа питања:

1. Из којих разлога је Јелисије одбијао да се одвоји од Илије, иако му је пророк три пута наређивао да га остави?

2. Зашто је Јелисије раздерао свој плашт у овом тренутку? Да ли зато што је био жалостан, или из неког другог разлога? Ако је тако, зашто?

Нема сумње да је Јелисијева реакција била израз изузетног узбуђења и захвалности. Да, он је заиста видео огњена кола и коње! Да, заиста ће добити двоструку меру Илијине силе. Иако раздирање огртача углавном означава жалост, овом приликом Јелисије је био толико обузет осећањима да је огртач раздерао из захвалности. У својим рукама је држао Илијин плашт. То што је покидао сопствену одећу могло је представљати и симбол одбацивања свог руха и прихватања Илијиног.

Када је Илија први пут ставио свој огртач на плећа земљорадника Јелисија, обојица су знала да је тај чин симболички представљао позивање у службу за Бога (иако је Јелисије у одређеном тренутку вратио Илији његов плашт). Јелисије је сада поново имао у својим рукама тај драгоцен део одеће пророка, који је означавао да мора да преузме одговорности старешинства као што је то Илија чинио.

Размислите о Јелисијевом захтеву који је упутио Илији (на шта вас он подсећа?). Јелисијеве речи откривају неке особине његовог карактера, показивале су да је достојни наследник и да може да понесе огртач великог пророка који ће ускоро »бити узет« са овога света.

РАЗМИСЛИ: Коју нам ширу слику о нашем постојању открива ова прича? Врло често смо склони да се држимо уско материјалистичког гледишта о свету, заборављајући увек присутну стварност натприродног подручја, које такође постоји у овом свету и које жели да одржава везу с нама.

ЈЕЛИСИЈЕВ ОГРТАЧ

»И подиже плашт Илијин, који беше спао с њега и вративши се стаде на брегу јорданском. И узевши плашт Илијин, који беше спао с њега, удари по води и рече: где је Господ Бог Илијин? А кад и он удари по води, раступи се вода тамо и амо, и пређе Јелисије« (2. Царевима 2,13.14). На коју нас другу причу подсећа овај догађај? Који значајан симболизам она садржи?

Покушај да замислиш себе на месту пророчких синова из Јерихона који су дочекали Јелисија. Зашто су се понашали онако како су се понашали? Зашто су кренули да траже Илију иако су знали да је био пренесен на Небо? 2. Царевима 2,15-18

Очигледно је из претходних навода да су синови пророчки знали да ће Илија бити пренесен на Небо. Текст не открива да ли су и сами посматрали тај догађај. У извесном смислу то и није било важно, зато што су тачно знали да га је Божји Дух пренео. Куда, то је већ било сасвим друго питање. Из неког разлога, они су веровали да ће Илију пронаћи негде »на некој планини и у некој долини« (2. Царевима 2,15). Можда нису били ни спремни да једноставно прихвате мисао да неко на такав начин буде однесен на Небо, па су претпоставили да је Господ нешто друго учинио с њим. И тако, мада им је Јелисије нагласио да се узалуд труде, свакако су хтели да пођу у потрагу. И можда су тек онда, када га нису нашли, стварно поверовали у оно што се заиста догодило. Ипак, и тада је још остало места за сумњу. Можда га је Господ спустио на неку планину или у неку долину коју нису прегледали?

На крају крајева, колико год да имамо искустава, колико год да смо чуда видели, и даље нам је потребно да испољавамо веру, јер ћемо се, иначе, пре или касније препустити сумњама и своје хришћанско искуство изложити суровим пробама.

РАЗМИСЛИ: Сети се неког великог искуства које си стекао са Господом. Нема сумње, у то време и кратко време после тога, твоја вера је била јака. Међутим, шта се догодило после извесног времена, посебно када се и само искуство почело губити у мatici живота? И стога, зашто је толико важно да и ти, свакога дана, чиниш понешто чиме ћеш ојачати своју веру?

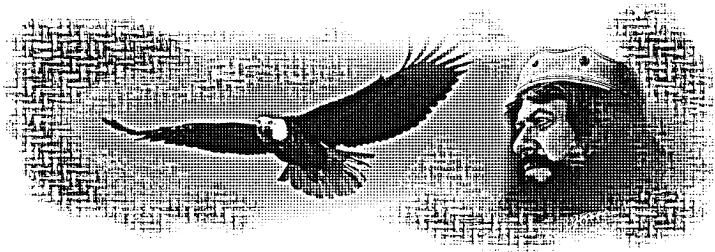
Прочитај поглавље под насловом »Сит и Енох« у књизи *Стваранье - патријарси и пророци*; поглавља под насловом »Од Језраела до Хорива« , »Шта ћеш ти овде?« и »У сили и духу Илијином« у књизи *Историја пророка и цара*.

»Илија, који је био премештен на Небо не видевши смрти, представља оне који ће живи дочекати Христа приликом Његовог другог доласка; и који ће се преобразити, 'у једанпут, у тренућу ока, у последњој труби', када 'ово распаљиво треба да се обуче у нераспаљивост, и ово смртно да се обуче у бесмртност' (1. Коринћанима 15,51-53). Исус је био одевен у светлост небеску, и у том облику »другом ће се јавити без греха на спасење онима који га чекају« (Јеврејима 9,28; Марко 8,38)« (Е. Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 364)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Шта бисмо практично могли да учинимо да бисмо помогли сами себи да чујемо »глас тих и танак«? Шта ми чинимо да бисмо то себи отежали, ако не и онемогућили? Како намерни грех на свој начин доприноси да постанемо »тешки на ушима«, како се то каже?
2. Када осетимо очајање и обесхрабрење које се једва може поднети, како можемо знати, онако како је то Илија знао, да нам је Господ близу и да бди над нама?
3. Илијин плашт је симболички представљао преношење његове службе на Јелисија, што поставља и питање наслеђивања у Цркви данас. Како овај процес делује, и како можемо бити сигурни да ће прави људи бити, да се послужимо Јелисијевим речником, »заогрнути огртачима«?
4. »Жалост која је по Богу доноси покајање за спасење, за које се нигда не каје, а жалост овога света доноси смрт« (2. Коринћанима 7,10). У разреду поразговарајте шта значи овај стих и шта бисмо морали да научимо из њега о правом покајању које је супротно покајању за које бисмо се морали покајати?
5. У поукама у току овог тромесечја, које говоре о одећи и облачењу, бавимо се мноштвом симбола. Шта су симболи, како их треба тумачити, које значење им придајемо, и шта нам та значења говоре о нама самима?

У СЕНЦИ ЊЕГОВИХ КРИЛА

ТЕКСТОВИ ЗА ПРОУЧАВАЊЕ: 2. Мојсијева 19,4; 2. Сауилова 11; 12; Псалам 17,8; 32,1; 36,7; 51,1.2; 57,1; 61,4; 63,7.

Текст за памћење: »Јер си ти помоћ моја, и у сјену крила твојих веселим се« (Псалам 63,7).

»Троје ми је чудесно, и четвртога не разумем: пут орлов у небо, пут змијин по стени, пут лађин посред мора, пут човечји девојци« (Приче Соломунове 30,18.19).

Орао је прави »млазни« ловац. Наоружан кривим кљуном и као јилет оштрим канџама, опремљен је попут правог млазног борбеног авиона. Орао је ветар и крило, кост и мишић и крв. Орао је птица грабљивица, рибар и лопов. Орао се баца из облака према води брзином циклонске олује. Орао је величанство, снага и склад. Орао задовољава све те метафоре, али је много већи од њиховог збира. Није никакво чудо, дакле, што библијски писац није успевао да схвати сурову лепоту орловског летења.

И сам Давид се окренуо сличној слици у својим псалмима о бићима која су заштићена под Божјим крилима. Ове седмице, заједно с Давидом и уз помоћ његових псалама, размишљаћемо о томе како нас Бог штити и покрива наше грехе. Али, прво ћемо погледати догађаје који су надахнули његову потребу за покривањем, а онда ћемо се потрудити да схватимо зашто је и нама потребно да будемо склоњени у сенку тих истих крила.

Орлови могу да узлете до висине од преко три километра, више од већине птица. Слично орлу, и Давид је стремио у висине. Пастир-цар достигао је врхунце величине до којих се уздигло само мало владара. Био је заогрнут пленом војних победа и прекривен чашћу и славом. Међутим, Давид је ипак заборавио да је његова царска раскош дар од Бога. Она није могла да сакрије човекове грехе – чак ни царске – од Божјег погледа.

Давидова одећа, у духовном смислу, била је свештеничка исто као и царска, јер се налазио на челу израиљске теократије. Горки греси који су окаљали ту одећу надахнули су га да напише Псалме 32. и 51. Да бисмо потпуно схватили сликовити говор у тим псалмима где је реч о покривању греха и сликовит говор у другим псалмима који спомињу Божја крила као божанско покривало, требало би да погледамо како су ти псалми били надахнути догађајима из његовог живота. И као што ћемо видети, трагично и иронично је да приликом проучавања које је посвећено духовним поукама које се могу извући из одеће, жалосна историја Давидовог пада почиње дословним непостојањем одеће.

На самом врхунцу величине, Давид се суочава са својом најжешћом битком. Овај рат се не води на окрвављеним пољима око Раве синова Амонових, већ на малом подручју које се налази иза Давидове чеоне кости. Сотона је добро изабрао своје »оружје«. Оно што Голијат са својим дивовским копљем није успео да постигне, успела је жена која се купала, изложена царевом погледу са крова његовог двора. Очигледно је да је Давид заборавио поуку своје праћке: како се лако »див« може оборити малим каменом или, у овом случају, летимичним погледом.

Један мали камен и огромни див пада! Један летимичан поглед и пада цар! Давид се веома трудио да »сакрије« свој грех прељубе и да избегне његово откривање. Шта је све учинио у том смислу? 2. Сам. 11. Зашто нас наши покушаји да прикријемо свој грех, да избегнемо његово откривање и кажњавање, наводе једино на још веће грехе и на могућност само још већег разоткривања? Како појединости Давидове приче потврђују ову чињеницу?

Један забрањени поглед покренуо је догађаје који су се завршили убиством и скоро довели до избијања грађанског рата. Давидова прича представља прикривање за прикривањем да би се избегле последице. Страшна стварност греха гласи да попуштање једном греху, уколико не дође до покајања и признања, води до попуштања другом још страшнијем греху да би се прикрио претходни. Давид је учинио прељубу и убиство захваљујући својој царској моћи. Међутим, Божје око види иза спољне одеће и разоткрива срце.

РАЗМИСЛИ: Неко је некада рекао: »Ако је беда убила своју хиљаду, обиље је побиле својих десет хиљада!« Имајући на уму Давидов живот, каквим опасностима обиље излаже човекову душу? Зашто нас беда врло често приближава Богу? Како да избегнемо опасности којима нас излаже обиље?

НАТАН РАЗОТКРИВА ИСТИНУ

Скоро годину дана Давид је преварама прикривао свој грех. Изгледало је као да се извукао убиством. Грех је отврдуо Давидово срце тако да је постало као камен. Међутим, Бог шаље пророка Натана да га разбије. Уместо да непосредно и отворено обелодани Давидов грех – и да се изложи царском гневу и вероватно изгуби главу – Натан је заоденуо истину причом.

Прочитај Натанову причу и њено тумачење, имајући на уму да је и Исус често говорио у причама. Какву предност пружа употреба илустрација? Шта је то у Давидовим околностима учинило да је заодевање истине причом било успешан, можда чак и једини начин да се досегне до његовог срца? 2. Самуилова 12,1-12

Испричана у само неколико стихова, Натанова прича садржи драгоцене поуке о успешном начину приближавања грехом отврдулом срцу. Прво, Натан није дошао пред Давида као тужитељ; уместо тога, скромно и тактично је затражио његову помоћ. Иако је Давидово срце било отврдуло грехом, његова одбојност према неправди није била потпуно угашена. Друго, заоденувши истину причом, Натан је начинио продор кроз Давидову одбрану. Треће, Натанова метода изношења позивала је да слуша а да се не осети угроженим. Последница: Давид је осудио самога себе!

Натанова пресуда: »Ти си тај човек!« продрла је кроз завесу заваривања самога себе иза које се Давид скривао. Давидов одговор: »Сагрешних Господу!« био је дочекан утешним речима: »И Господ је пронео грех твој; нећеш умрети« (2. Сам. 12,13). Зашто је Господ био у стању да занемари, односно да покрије, Давидов грех? 1. Јов. 1,9

Давидов грех је покривен, али дете зачето у греху мора да умре. За Давида, ова трагедија је била много тежа и од његове властите смрти. Он скида своје царско одело и ставља на себе одећу понизности и жалости. Отворено се баца ничице пред Бога у покајању, тражећи од Њега да поштеди живот детету. Како иронично звучи чињеница да је пре само годину дана, под окриљем таме, Давид задовољавао своју страст са Витсавејом - оне ноћи када је његово дете било зачето. Давид је на дететову смрт реаговао тако да је запрепастио све своје саветнике. Устао је, окупао се, преобукао. Он, помазани цар, поново се помазао и отишао да слави Бога. Ти поступци показују на који начин они који су плакали због својих греха треба да омогуће Богу да им помогне: прво, Бог подиже покајника и враћа га себи. Затим, пере кривицу због наших греха и одева нас својом праведношћу. Он нас помазује својим Духом тако да постајемо способни да Га слаavimo.

Давидов пад у грех започиње и завршава купањем. Ово завршно купање, међутим, није припрема за грех већ знак чистог срца.

РАЗМИСЛИ: Какву нам наду улива Давидово купање, промена одеће и помазање? Зашто ми који смо опрани Христовом крвљу с пуном сигурношћу можемо изаћи пред Бога и поклонити Му се?

»БЛАГО ОНОМЕ КОЈЕМУ ЈЕ ГРЕХ ПОКРИВЕН«

»Благо ономе којему је опроштена кривица, којему је грех покривен« (Псалам 32,1).

Скоро целу годину дана, пошто је сагрешио против Урије и Витавеје, Давид одбија да призна свој грех, чак и самоме себи. Међутим, у Псалму 32. нам каже да трпи сурову агонију тела и ума као последицу свога ћутања.

На који начин се Давид у Псалму 32. служи сликовитим поетским и симболичким језиком да нам опише шта се с њим догађало док је одбијао да призна свој грех? Шта је на крају предузео да би прекинуо своје патње? Псалам 32,3-5.

Лажима и проливањем крви Давид покушава да прикрије свој грех прељубе, али пада под теретом своје кривице. И као што показује 32. псалам, препушта се у истинској понизности и покајању божанској милости. У својој молитви за опроштење, Давид чини неколико потеза који су поучни и за нас који тражимо Божје опроштење и заштиту. (1) Давид не наводи никакве изговоре за свој грех, (2) не покушава да се оправда, (3) не приговара ни Божјем закону који га осуђује, (4) оптужује једино себе за све што је учинио, (5) истински мрзи грех који га је одвојио од Бога и одбацује га. И Бог га прима.

Давид ћути о свом греху (Псалам 32,3.4); Бог га покрива (Псалам 32,1.2). Каква је разлика између нашег ћутања и Божјег покривања? Пре него што Христова праведност покрије грех, шта мора да се учини с њим?

Бог не превиђа грех. Али, када покрива грех, то значи да се кривица за њега више не приписује нама, нити се објављује против нас, грешника, који смо се искрено покајали. Признање греха није потпуно без покајања. Не само да треба да нам је жао што смо згрешили већ се у Божјој сили морамо одвратити од греха. Бог може да опрости и покрије све грехе. Његова благодат не само да опрашта грех већ прихвата покајничког грешника као да никада није ни згрешио. То је сила Исуса, нашег Заменика, на кога Бог полаже наше грехе. На тај начин, Христова праведност приписује се покајничком грешнику.

РАЗМИСЛИ: Колико си спреман да пред Богом признаш свој грех и зло дело? Ако ниси, да ли ћеш на крају преварити Бога или себе? Размисли о последицама свог одговора?

БЕЉИ ОД СНЕГА

Псалам 51, као и Псалам 32, јесте покајнички псалам, написан пошто је Давид признао свој грех. Исто онако као што се Псалам 32. позива на одећу да би расветлио мисао о божанском покривању греха, Псалам 51. спомиње одећу као симболичко покривало за грех. Међутим, овде је нагласак на прању и средству за бељење које се употребљава за чишћење одеће и његовом духовном значењу. Другим речима, у овом псалму, Давид метафорички обавља прање свог »прљавог рубља«.

У Псалму 51,2 Давид тражи од Бога да га темељито опере. Шта је све укључено у то прање? Како нам симболи »опери ме исопом« и »бељи од снега« (Псалам 51,7) помажу да схватимо природу овог прања?

Реч којом се овде Давид служи за прање на другим местима у Писму употребљава се за прање одеће (1. Мој. 49,11; 2. Мој. 19,10). Чишћење наговештава да је реч о помирењу за грех. Исоп, сивозелена биљка, употребљавала се као зачин и имала је медицинска својства, па је истовремено деловала и нутритивно и лековито. Исоп, као што је Давид добро знао, имао је у Израиљу дугу историју. Био је употребљен и у рутинулу прве Пасхе (2. Мој. 12,22), на дан чишћења губаваца или куће (3. Мој. 14,6.49), приликом приношења црвеног јунца за очишћење људи и ствари које су постале нечисте додиром са телом умрлога. Мојсије се служио исопом приликом потврде завета (Јеврејима 9,19.20).

Све те употребе сведоче да је исоп био снажно средство за чишћење. Давидово служење исопом сведочи да је схватио да га само чишћење најснажнијим средством може очистити од греха и његове нечистоте. То средство је Христова крв, жртва помирница нашег Спаситеља.

У Псалму 51,10 Давид се моли Богу да му поклони чисто срце. Шта значи имати »чисто срце«?

Бог не чисти срце од безакоња, Он грешнику коме је опростио грехе ствара ново срце. Ново срце означава и нови ум, нове мисли. Павле нас позива: »Не владајте се према овоме веку, него се промените обновљењем ума својега« (Римљанима 12,2) »бањом препорођења и обновљења Духом светим, којега изли на нас обилно кроз Исуса Христа, Спаситеља нашега« (Титу 3,5.6). Молитва за опроштење увек треба да буде сједињена с молитвом за обновљење срца и за свети живот. Давид је желео да буде одевен у потпуно нову менталну и моралну природу. Он се моли да буде чврст у послушности и да му не буде ускраћено вођство Светог Духа.

У ЗАКЛОНУ ЊЕГОВИХ КРИЛА

»Да живим у стану твојему довека, и починем под кровом крила твојих« (Псалом 61,4).

Неки орлови имају распон крила од скоро три метра, па могу да под њима штите своје потомство. Божја милост, слично орловим крилима, штити оне који одбаце своје грехе, без обзира колико су дубоко пали. Међутим, за разлику од кривице за наше грехе, која је избрисана, последице или резултати наших греха често се не могу избећи. Давид је искусио горку стварност ове истине четвороструко, у смрти тројице својих синова и у силовању своје ћерке Тамаре.

Шта је Давид тражио у сенци Божјих крила? Од чега би требало да нас она сакрију? Псалом 17,8; 36,7; 57,1.

Под Божјим крилима налази се доброта, милост и заклон. Орлова крила појачавају ову истину на начин: Орао отац учи орлића да лети, носећи га на својим леђима у велике висине. Затим затвара своја крила и орлић пада према земљи, преврћући се и неспретно машући крилима. Међутим, пре него што ће младунче ударити о земљу, отац орао се подмеће испод њега и прихвата га. Без обзира колико ниско можемо пасти, Бог је бржи. Он се служи нашим падањем да нас научи да летимо. Слично Давиду, ако се покајемо, бићемо ближи Богу - пошто нас ухвати док падамо - него што смо били пре пада.

Можда је ово знање о орловом лету надахнуло Давидово поверење у Божја заштитничка крила у Псалму 61. Давид га је вероватно саставио док је био у изгнанству, у време када је Авесалом узурпирао његов престо. У њему се изражава поверење у заштитничку Божју милост, што је можда подсећање на престо милости у Светилишту. Управо се тамо налази ковчег Божјег завета с Његовим народом, са херувимима чија раширена крила штите закон - препис Божјег карактера љубави. Давид је изражавао своју жељу да вером борави са Богом у Његовом Светилишту, да му душу обавија преображавајућа светлост Његове љубави.

РАЗМИСЛИ: Можда, чак и сада, иако сте изнова посветили свој живот Богу, трпите последице свога греха или греха своје околине: отуђење, изгнанство, физичке муке, емоционалне боли. Какву вам наду у оздрављење нуди заклон испод Божјих крила?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Стварање - патријарси и пророци* читај поглавље под словом »Давидов грех и покајање«; у књизи *Васпитање* читај поглавље под насловом »Библијске биографије«.

»Давидово покајање је било искрено и дубоко. Није било никаквог напора да ублажи свој злочин, никакве жеље да избегне казну која му је претила; ништа од тога није надахњивало његову молитву. Међутим, увидео је величину свога престапа против Бога; видео је прљавштину своје душе; његов грех му је био одвратан. Није се молио само за помиловање, већ и за чистоту срца. Давид није у очајању одустао од борбе. У Божјим обећањима покајничким грешницима видео је потврду свога помиловања и прихватања...

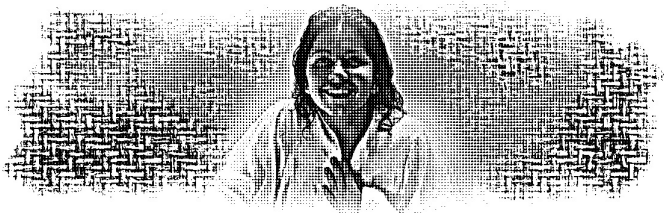
Иако је Давид пао, Господ га је подигао. Сада је био у потпунијем складу с Богом и у већој љубави са својим ближњима него пре свога пада...

Сваки човек који, када га Бог укори, понизи своју душу признањем и покајањем, као што је то учинио Давид, може бити сигуран да за њега има наде. Сваки који вером прихвати Божја обећања, добиће опроштај. Господ никада неће одбацити истински покајану душу. Он је дао обећање: »Нека се ухвати за силу моју да учини мир са мнош; учиниће мир са мнош« (Исаија 27,5). »Нека безбожник остави свој пут и неправедник мисли своје, и нека се врати Господу и смиловаћу се на њ, и к Богу нашем, јер прашта много« (Исаија 55,7).« (Е. Г. Вајт, *Стварање - патријарси и пророци*, стр. 672. 673)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Као разред, разговарајте о узалудности покривала која смо сами измислили, ако се упореде са онима која нам је Исус понудио. Шта нам то Он нуди, и зашто је то једино покривало за грех које може да излечи и спасе?
2. Покушај да напишеш неки свој псалом о Божјој милости и љубави. Слично Давиду, напиши га на темељу свог личног искуства. Донеси га у разред тако да можете разменити оно што сте написали.
3. Рекламе за средства за избељивање обећавају да ће она избелити и омекшати одећу. Избелити мрљу без омекшавања било би штетно за тканину. Омекшати тканину без уклањања мрље значило би оставити је да остане прљава. Зашто нам је, онда, неопходна и избељујућа сила Божје праведности и омекшавајућа моћ Његове милости да бисмо очистили одећу своје душе?
4. Грех, иако је опроштен, може учинити да се осећамо бедно, али не смемо заборавити да је опроштен. Како бисмо могли научити да живимо с последицама својих греха свесни да су нам они опроштени?

БЛИСТАВА ОДЕЋА

ТЕКСТОВИ ЗА ПРОУЧАВАЊЕ: Исаија 1-5; 6,1-8; 51,6-8; 61; Лука 4,16-20.

Текст за памћење: »Веома ћу се радовати у Господу, и душа ће се моја веселити у Богу мојему, јер ме обуче у халине спасења и плаштем правде огрте ме као када женик намести накит и као када се невеста уреси уресом својим« (Исаија 61,10).

Живећи за владавине Осије, Јотама, Ахаза и Језекије, Исаија је проповедао током више од четири бурне деценије, и написао неке од најбогатијих текстова у Библији. Написана у време политичких, моралних, војних и економских превирања, Књига пророка Исаије прожета је не само упозорењима на зла која прете непокајанима већ и темама о спасењу, избављењу и нади – нади која се налази у »Господу, Избавитељу, Свецу Израилеву« – Ономе који каже: »Ја сам Господ, Бог твој, који те учи да би напредовао, водим те путем којим треба да идеш« (Исаија 48,17).

Исаија позива народ да се обуче у славну одећу праведности и да прихвати божанско спасење. Илустрације којима описује одећу, покривало и кострет помажу нам да научимо духовне истине које ће одјекивати кроз векове. За Исаијине савременике, али и за нас, поново се поставља питање: да ли желимо и сами да добијемо ту одећу или да наставимо да живимо у срамоти своје окаљаности и голотиње?

НЕ ПРИНОСИТЕ ВИШЕ ЖРТВЕ УЗАЛУДНЕ

»Тада ће Господ скинути накит с обуће и везове и месечиће, нивозе и ланчиће и трепетљике, укоснике и подвезе и појасе и стакалца мирисна и обоце, прстене и почеонике, свечане хаљине и огртаче и превесе и тобоце, и огледала и кошуљице и оглавља и покривала« (Исаија 3,18-23).

Почетна поглавља Књиге пророка Исаије представљају прилично мрачну слику духовног стања у јужном царству. Током времена, потомци оних који су били сведоци невероватних чуда Изласка пали су у стање задовољства самим собом – чак и нешто горе. Нема сумње да је већина од њих и даље веровала да се све то заиста и догодило, али је питање које су сами себи постављали гласило: Па шта онда? Какве везе било које од тих чуда има с нама данас? Зашто би било шта од онога што се догађало нашим прецима било битно и за нас данас?

Прелистај првих пет поглавља Књиге пророка Исаије! Шта је од онога што су ти људи чинили, или од начина на који су се понашали, навело Исаију на тако оштра упозорења неким од њих? Које се сличности с Црквом нашег времена могу пронаћи у свему томе?

Можда се оно што застрашује више од свега налази у првом поглављу, где Господ одбацује све њихове верске обичаје и навике. Другим речима, то су били људи који су говорили да служе Господу, али код којих се све сводило на форму богослужења. А ипак, шта Господ каже о њима и о њиховом богослужењу? (Види Исаија 1,11-15)

Међутим, као и увек, Господ је милостив; и као и увек, Он жели да спасе све који се могу спасти. Крст је доказ колико је велика Господња жеља да се сви спасу. И тако, чак и у тим почетним поглављима, видимо да Господ позива свој народ и да му нуди начин да избегне катастрофу.

РАЗМИСЛИ: На који начин ти служиш Богу, на који начин му се клањаш? На шта мислиш када то чиниш? Колико је од твог богослужења само форма, а колико дубока свест о зависности од Бога, хваљењу и покајању? По чему ћеш установити разлику?

Управо у контексту страшне слике која нам је представљена јуче у поуци, пророк Исаија добија позив у службу. То се догодило око 740. године пре Христа, у години у којој је умро цар Осија. Осија, који је добро почео, на крају је отишао у отпад (2. Дневника 26) и доживео страхан крај. У то време, Исаија започиње своју службу, али не пре него што до-бије упечатљиво виђење од Господа.

Пророк Исаија у виђењу види Господа на престолу. Божје величанство оставља на њега дубок утисак. Како је реаговао Исаија на све што је видео у визији? Зашто је његова реакција тако значајна, посебно када је реч о нашем разумевању плана спасења? Исаија 6,1-8.

»Јаох мени! Погибох, јер сам човек нечистих усана, и живим усред народа нечистих усана, јер цара, Господа над војскама, видех својим очима« (Исаија 6,5).

Запазите, Исаијина реакција није последица поимања Божје силе и величанства насупротив његовој немоћи, нити Божје вечности насупротив његовој пролазности. Уместо тога, његова реакција тиче се морала. Исаија, у овом виђењу о Богу, видећи »скут« Божје одеће (Исаија 6,1) како испуњава цркву, био је дубоко погођен разликом између Божје светости и своје грешности. У том тренутку, схватио је да је његов велики проблем моралне природе, и да ће му његова грешна природа и његова покрвареност донети пропаст. Осим тога, како би он, »човек нечистих усана« могао да буде Божји пророк, човек који говори у Божје име?

Шта је било решење његовог проблема?

Симболички акт дотицања његових усана угљем открива стварност Исаијиног обраћења. Њему су сада опроштени сви греси. Он има нови живот у Господу, и родови овог обраћења се откривају у Исаији 6,8, када Исаија виче: »Ево мене, пошљи мене!« Знајући да је његов грех »очишћен«, он у вери иде даље, ослањајући се на праведност и светост великог Бога, који му се на тај начин открио у овом виђењу.

РАЗМИСЛИ: Исаијина кривица је била »очишћена«, његови греси су прошли кроз процес помирења. Он је сада »наново рођен« и непосредна последица је његова спремност да се одазове позиву: »Кога ћемо послати и ко ће нам ићи?« Упитај сада самога себе: »Која се врста рода показала после мог обраћења?«

ОДЕЋА КОЈА НЕ ТРАЈЕ

Као што смо већ видели, Исаија је проводио много времена опомињући народ на суд, али је прожимао те опомене охрабрујућим Божјим обећањима. Пошто је објаснио како ће Бог опустошити земљу, Исаија се обраћа онима у Израиљу који су искрено очекивали да се испуне сва Божја обећања, али који су заборавили многе случајеве када је Господ водио свој народ у тешким временима.

Коју поруку Бог упућује свом народу у другом делу Књиге пророка Исаије? Које су супротности назначене у тој поруци? Која је нада наговештена? Исаија 51,6-8

Ко није доживео да види како се лако и брзо може оштетити одећа? Не треба много да се и најскупља и најбоља одећа уништи. Какве ли прикладне слике овога света и људи који на њему живе! Како брзо долазимо једни за другима, и како брзо одлазимо а да се нисмо чести-то ни најживели! Јаков, у Новом завету, упоређује наше постојање са »паром« или »маглом« (Јаков 4,14). Велшански песник Дилан Томас позива свога умирућег оца да не прихвата помирљиво одлазак у ноћ, већ да се буни, буни против умирања светлости. Ми бисмо се могли бунити колико год хоћемо, али пре или касније, слично одећи, и ми ћемо отићи.

А ипак, погледајте о чему још пророк Исаија овде говори: Божје спасење, Божја праведност, одећа Христове праведности, која једина доноси спасење, спасење које траје вечно. Господ нам овде указује на једине две могућности у људском животу: распадање и вечна смрт или вечни живот на новој Земљи, живот који се неће потрошити као »изношена одећа« (Исаија 51,6), већ ће трајати целу вечност. Од Адама и Еве у Едему све до дана Христовог доласка, ове две могућности су биле и остале једине две коначне могућности избора целог људског рода. Оне се међусобно искључују, што значи, или једна или друга! Коју ћемо од њих прихватити, одлучујемо ми као појединци сами за себе.

РАЗМИСЛИ: Читај текст у Књизи пророка Исаије 51,7, речи које су упућене онима који знају шта је право, који Божји закон имају у својим срцима. Шта те исте речи значе нама данас? Како нам чињеница да Божји закон имамо у својим срцима помаже да сазнамо шта је право? Да ли је сазнање о томе шта је право довољно да нас наведе да и чинимо оно што је право или је потребно још нешто? Ако је тако, шта?

Читајући Стари завет човеку је врло лако да се изгуби у свим тим опоменама о мраку и пропасти. Критичари Библије воле да указују прстом на све те текстове и да говоре: »Ко би желео да служи таквом Богу или да га воли?«

Ипак, то је једнострано читање. Врло често Господ, усред свих тих опомена и савета, нуди излаз из тешкоће. Да, побуна и непослушност доносе свој плод уништења и разарања. Међутим, у сваком појединачном случају Бог говори свом народу да се катастрофа не мора догодити. Спасење, праведност и сигурност постоје као могућност уколико их затражимо у Господње име.

Педесет и друго поглавље Књиге пророка Исаије почиње посебном поруком која је упућена Израиљу свих времена. Која је то порука? Коју наду она нуди? У том контексту, шта значе »красне хаљине« које Божји народ треба да обуче? Исаија 52,1

И поново, Господ овде позива свој народ на покајање, послушност и спасење. »Красне хаљине« представљају одећу праведности, покривало које имају сви који су себе предали Господу и који живе вером и у послушности Његовим заповестима. То никада није било сложено: од Едема надаље, све што је Бог тражио од свога народа било је да живи вером и у послушности Његовој вољи.

Оно што задивљује у 52. поглављу Књиге пророка Исаије јесте његов завршетак и оно што долази после њега. Није никакав случај да непосредно после позивања народа да се обуче у своју блиставу одећу, Исаија прелази на оно што се назива највећим старозаветним пророчким описом Исусове заменичке смрти, оног истог чина који је омогућио да »красне хаљине« добију сви који их траже. Само захваљујући Христовом животу и Његовој смрти, и свему што је у то укључено, људски род може да се спасе пропасти коју је грех изазвао.

Занимљиво је, осим тога, како се нешто раније, у Исаији 52,3, говори о дару спасења као о нечему што се не може ни зарадити ни купити. »Забадава се продасте и икуписте се без новаца!« Како је велика истина да смо продали своју душу, свој живот, забадава, за оно што је на овом свету, на свету који ће пропасти као прљава хаљина. И то нас је ставило пред проблем, јер се налазимо у положају да се не можемо икупити, нити радом платити своје ослобођење. Ослободити се можемо једино Божјом благодаћу, благодаћу која се испољила у виду невероватне жртве принесене за нас на крсту.

ОДЕЋА СПАСЕЊА

Неки од најпознатијих текстова у Библији налазе се у Јеванђељу по Луки 4,16-20, и говоре о томе како је Исус устао у синагоги свога завичајног града и почео да чита из Књиге пророка Исаије, 61. поглавља. И онда, на велико чуђење оних који су га слушали, рекао: »Данас се изврши ово писмо у ушима вашима« (Лука 4,21).

Која се основна тема провлачи кроз цело 61. поглавље Књиге пророка Исаије? На који начин је у њему објављено јеванђеље? Које су теме из овог поглавља преузете и објашњене у Новом завету? (Исаија 61,6)

Ови текстови су тако богати, пуни сваковрсне старозаветне симболике, која се преноси и у Нови завет. Нашу највећу пажњу привлачи десети стих: »Веома ћу се радовати у Господу, и душа ће се моја веселити у Богу мојему, јер ме обуче у хаљине спасења и плаштем правде огрте ме као кад женик намести накит и као кад се невеста уреси уресом својим.«

»Обављена припрема је била потпуна, вечна Христова праведност је стављена на рачун сваке душе која верује. Скупоцено, неокаљано рухо, изаткано на небеском разбоју, осигурано је сваком покајаном грешнику који верује, тако да он може рећи: 'Веома ћу се радовати у Господу и веселити у Богу мојему, јер ме обуче у хаљине спасења, и плаштем правде огрте ме.'« (EGW, *Selected Messages*, 1. књига, стр. 394)

Глагол овде преведен као »намести«, »уреси« долази од јеврејске речи у значењу »обавити свештенички посао«, пророчанство које се по новозаветном схватању односи на цели Божји народ, који је одевен у хаљине спасења и обавља свештеничку службу. Али, припадници Божјег народа не делују као посредници, као што је то било у Старом завету или као што то чини Исус, већ више у смислу сведочења другима о милости и благодати и спасењу које Бог нуди.

РАЗМИСЛИ: Прочитај поново 61. поглавље Књиге пророка Исаије. Која обећања из тог поглавља примењујеш на себе? Како би могао постићи да се она заиста остваре у твом животу, што значи, које би своје обичаје и навике морао да промениш да би се та обећања испунила у теби и за тебе?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

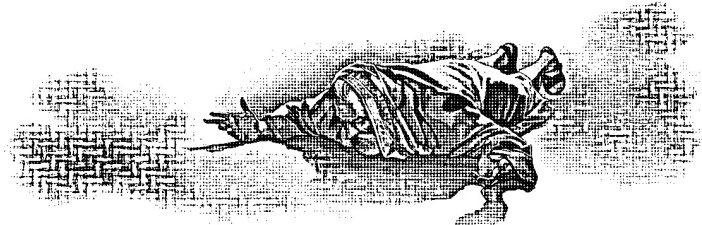
У књизи *Велика борба* прочитај поглавље под насловом »Дело реформе«; у књизи *Чежња векова* прочитај поглавље под насловом »Голгота«; у књизи *Историја пророка и царева* прочитај поглавље под насловом »Поучени Божјем закону«; и у књизи *Поуке великог учитеља* прочитај поглавље под насловом »Изгубљен беше и нађе се«.

»Бела одећа означава неокаљаност карактера, Христову праведност урачунату грешнику. То је заиста одећа небеског ткања, која се може добити једино од Христа животом драговољне послушности.« (EGW, *Testimonies for the Church*, св. 4, стр. 88)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Позабавите се темом из првих поглавља Књиге пророка Исаије која говоре о богослужењу, чак и о правим облицима богослужења, које је неприхватљиво у Божјим очима. Које врсте богослужења нудимо чак и ми данас, богослужења која нису угодна Богу? Да ли је проблем у самом богослужењу или је у питању нешто друго, оно што верници чине када нису на богослужењу?
2. Текст у Исаји 61,3 гласи: »Да учиним жалоснима у Сиону и дам им накит уместо пепела, уље радости уместо жалости, одело за похвалу уместо духа тужнога, да се прозову храстови правде, сад Господњи за славу његову.« Шта се овде догађа? Како бисмо могли да искусимо обећања која су овде упућена?
3. Један писац је написао кратку причу о томе како је снег покрио град и на неки чудесан начин начинио прекрасне статуе по целом граду. Људи су били задивљени. Цели град се покренуо. Градоначелник је био посебно дирнут, па је одлучио да ће све своје време посветити посматрању снежних кипова, за које је помислио да су му дали смисао и сврху живота. А онда, према причи, почела је да пада упорна киша. Статуе су нестале преко ноћи. Нестало је статуа и стање се поново вратило на оно старо пре њихове појаве. На крају приче, градоначелник се спотакао и пао под точкове воза који је пролазио кроз град. Прича тиме наглашава да смо, уколико своје наде посветимо пролазностима овога света сигурни једино у разочарање, јер ће и цела Земља проћи као и стара одећа. Какво је ваше искуство с чињеницом да на овом свету све пролази веома брзо и шта сте научили из тог искуства?

»ГЛАВЊА ИСТРГНУТА ИЗ ОГЊА«

ТЕКСТОВИ ЗА ПРОУЧАВАЊЕ: Захарија 1-3; Откривење 12,10; 2. Мојсијева 3,2-14; Ефесцима 2,8-10; Јован 14,15.

Текст за памћење: »Види, узех с тебе безакоње твоје, и обукох ти нове хаљине« (Захарија 3,4).

Колико год бисмо то лако могли заборавити, остаје чињеница да је велика борба између Христа и Сотоне коначна покретачка сила стварности у којој се крећемо. Ратови, злочини, насиље, и цели узаврели лонац људске трагедије представљају само површинске манифестације дубинског сукоба који је започео на Небу (Откривење 12,7), сукоба који укључује не само свако људско биће већ и сва дела стварања (Римљанима 8,20-22).

Једно ипак не смемо никада заборавити: велика борба се не води око Средњег истока и нафте или геополитичког преокрета у војној или економској хегемонији. Води се око спасења људског рода, око сваке душе појединачно. Народи долазе и одлазе, структуре власти долазе и одлазе, велике теме историје и идеологије долазе и одлазе, а само спасени, они који су покривени рухом Христове праведности, остају вечно. Сотони није стало до новца, силе, политике, саме по себи, њему је стало до душа, стало му је да што је год могуће више људи повуче заједно са собом у пропаст. Христос је својом смрћу омогућио спасење свима, нико не мора отићи у пропаст. Према томе, срж велике борбе је у томе да људи одаберу између вечне пропасти и вечног живота. Све остало је споредно.

РЕВНОСТ ЗА ЈЕРУСАЛИМ

Прочитај прво и друго поглавље Књиге пророка Захарије. Иако, можда, ниси схватио све симболе и појединости, коју поруку Господ упућује свом народу преко тих поглавља? Која је позадина свих споменутих збивања? Која се јасна библијска начела виде у тим поглављима, која обећања су упућена, која нада понуђена Господњем народу и под којим условима? Како се та иста начела испољавају међу нама данас, без обзира на све разлике у непосредним околностима некада и сада?

Иако је Јерусалим и даље у рушевинама после вавилонског пустошења 70 година пре тога, Бог нуди наду у будућност града. Захарија добија поруку од Господа да ће не само храм већ и град бити обновљен.

Захарија почиње излагање објављујући својим слушаоцима да је Господ незадовољан, веома незадовољан њиховим оцима. Међутим, одмах затим охрабрује оне који га слушају, уверавајући их да ће се Бог, ако Му се обрате понизно и покајнички, обратити њима (Захарија 1,1-3). Требало је да Захаријина виђења дају снагу и надахнуће Јудејцима да наставе обнављање храма у Јерусалиму и да га припреме за службу Богу.

После првог Захаријиног виђења, записаног у првом поглављу, Господ је упутио нека невероватна охрабрења свом народу, говорећи: »Ревнујем за Јерусалим и за Сион веома« (Захарија 1,14).

А онда: »Зато овако вели Господ: обратих се к Јерусалиму милошћу, дом ће се мој опет саиздати у њему, говори Господ над војскама, и уже ће се затегнути преко Јерусалима« (Захарија 1,16).

Човек са ужетом мерачким представља планове за поновну изградњу града Јерусалима и храма у Захаријино доба. Међутим, тек што су били постављени темељи храма, а његова даља изградња учинила се немогућом.

Непосредно пре виђења о прљавим хаљинама првосвештеника Исуса, Захарија је добио налог да Јудејцима пренесе Божје обећање, записано у Књизи пророка Захарије 2,10-13. Бог позива Јудејце да »певају и да се веселе«, а онда обећава да ће становати с њима. Како су охрабрујуће морале звучати те речи Божјем народу који се окупљао да Му служи!

ОПТУЖИВАЧ И ОПТУЖЕНИ

»После ми показа Исуса, поглавара свештеничкога, који стајаше пред анђелом Господњим, и Сотону, који му стајаше с десне стране да га пре« (Захарија 3,1). Које су велике и важне истине, посебно у контексту велике борбе између Христа и Сотоне (и у непосредном контексту самог виђења) овде откривене?

Истакнуто је овде неколико значајних, кључних чињеница. Прво, оптужен је Исус, поглавар свештенички, који овде стоји као представник целог Божјег народа. Приказан у овом виђењу као свештеник који стоји пред Господом, Исус представља Израил са свим његовим манама, недостацима и гресима. Нема никакве сумње: народ није недужан, није безгрешан, не заслужује обећано обновљење које му Господ нуди а које народ прихвата вером и уз покајање.

И, наравно, ту је и Сотона да оптужи народ, да потцењује његово покајање, његову жељу за реформисањем, за добијањем Господње милости и благодати. Нема бољег начина да се обесхрабри народ него навести га да помисли да су његови греси сувише велики да би их Господ могао опростити. Колике душе су у целој историји, па чак и данас, падале као жртва ове најлукавије Сотонине преваре? Оно што превару чини тако успешном јесте чињеница да Сотона уопште не мора да лаже о нашим гресима, зар не? Све што треба да учини јесте да нас подсети на њих. Уколико не бисмо знали за Божју благодат, ми бисмо се сломили под теретом безнадежности и изгубљености. Чак и без оптуживача који би нам их бацио у лице пред Господом, наши греси су и више него довољни да нас осуде.

Јеврејски глагол овде преведен као »оптужити« долази од истог корена као и реч »Сотона«; то су она иста три јеврејска сугласника која сачињавају основу обе речи. Нема никакве сумње, Сотона је оптуживач, али је свима нама неопходно да се сетимо речи: »И чух глас велики на небу који говори: сада поста спасење и сила и царство Бога нашега, и област Христа његова, јер се збаци опадач браће наше, који их опадаше пред Богом нашим дан и ноћ« (Откривење 12,10).

РАЗМИСЛИ: Иако није најбоље бавити се својим гресима, с времена на време треба да искрено и поштено погледамо сами себе (без обзира шта нам Сотона говори на ухо). Које промене мораш сместа да начиниш у свом животу, за која библијска обећања треба да се ухватиш, да би се она могла стварно и успешно испунити у твом животу? Размисли шта све стоји на коцки ако дозволиш греху да завлада тобом?

До сада смо се, у трећем поглављу Књиге пророка Захарије, усредсређивали на две личности, на Сотону и на Исуса, поглавара свештеничког. Али, постоји и трећа личност, главна личност у овом опису: »Анђео Господњи«.

Ко је овај »анђео Господњи«? Види 2. Мој. 3,2-14; Захарија 3,1-2

Оно што овде видимо представља микрокосмос велике борбе, битку која се води око сваке душе која је предала свој живот у Исусове руке, у руке Господу, у вери и покајању. Имајте на уму контекст: Израил, оштро опоменут, »понизио се пред Господом, и вратио се Богу с истинским покајањем« (EGW, *Testimonies for the Church*, св. 5, стр. 468). Управо у том тренутку изашло је на видело Сотонино дело оптуживања. Шта је он тачно говорио није нам речено, али узевши у обзир библијску историју и оно што знамо о људској природи, свакако да слика коју је износио није била привлачна.

Шта нам о стању Божјег народа открива одећа коју је Исус, поглавар свештенички, носио на себи? Захарија 3,1-3

Чињеница да је Исус, син Јоседеков, као првосвештеник био представљен у прљавој одећи само наглашава дубину греха целог народа. Од најранијих дана завета између Бога и Израиља, свештенство као целина, Левити и посебно поглавар свештенички представљали су посебну класу у изабраном народу, људе које је Господ позвао да обављају јединствену улогу и службу у Израиљу, свету улогу и посвећену службу (2. Мојсијева 38,21; 4. Мојсијева 1,47-53; 3,12). Они су, у целом Израиљу, у симболичком смислу носили најчистију одећу.

Остатак поглавља, међутим, објашњава да упркос свој прошлости народа, упркос њиховим недостацима, »Анђео Господњи« је ту да их одбрани од Сотониних оптужби, без обзира да ли су лажне или тачне. Исус, »Анђео Господњи«, стоји међу њима да их спасе и откупи. Ово је, без изузетка, најважнија истина у целој Библији.

РАЗМИСЛИ: Како је важно да никада не заборавимо да нас, упркос нашој недостојности, »Анђео Господњи« заступа пред Богом! Како да ту истину имамо пред очима у сваком тренутку, и да ипак не варамо себе извлачећи погрешне закључке из ње? Разговарајте о томе у разреду у суботу!

ПРОМЕНА ОДЕЋЕ

Пажљиво и уз молитву прочитајте треће поглавље Књиге пророка Захарије. Проучите кораке у процесу промене. То је начин на који се спасава Божји народ, иако је грешан. Шта о плану спасења можемо научити из овог виђења?

Пре него што је Исус, син Јоседеков, поглавар свештенички, могао да буде обучен у нову, чисту одећу, прљава одећа је морала да буде скинута с њега. У складу с текстом, то је значило да је Господ »уклонио од тебе твоје безакоње« (Захарија 3,3-5). Шта то, онда, значи у животу особе која је искупљена? Да ли је Исус, поглавар свештенички, сада био безгрешан, савршен у срцу, у души, у уму, способан да више никада не падне у грех? Да ли је Исус, син Јоседеков, морао да достигне то стање пре него што је нова одећа била стављена на њега? Ако би било тако, какву наду би било ко од нас могао да има?

Не, то напротив значи да је кривица и осуда, која му је претила, била скинута с њега! Говорећи о Исусу, поглавару свештеничком у том тренутку, Дух пророштва каже: »Његови властити греси и греси народа били су опроштени. Израил је био одевен у нову одећу – у Христову праведност која му је била урачуната. Капа стављена на Исусову главу била је капа коју су носили свештеници и на њој је било написано 'светост Господу', означавајући да је, упркос својим дотадашњим преступима, он сада оспособљен да служи пред Богом у Његовом светишту.« (EGW, *Testimonies for the Church*, св. 5, стр. 469)

Шта је после промене одеће Анђео Господњи рекао Исусу, поглавару свештеничком, и зашто је тај редослед изјава тако важан? Захарија 3,7

Одмах пошто му је била дата посебна одећа Исус, син Јоседеков, добио је и савет да буде послушан Господу и да ходи Његовим путевима. Та чињеница се никако не сме занемарити: Христова праведност му је била гарантована у вери, али му је била приписана без обзира на његово ходање »мојим путевима« или држање »мојих заповести«! Те заповести су дошле после, јер да су дошле пре, не би било никакве користи од тога. Упркос свим својим напорима, он би и даље остао у својим прљавим хаљинама у којима је био до тада.

У хришћанском свету многи верници нису стекли искуство са одећом праведности и нису разумели њену важност. Међутим, та мисао је апсолутно важна за свакога који жели да стекне мир и радост у односу са својим Господом.

Исувише често јавља се у нама подстицај да чинимо добро да бисмо се могли спасти. Порука Књиге пророка Захарије треба да нам покаже да то није начин на који се стиче спасење нити начин на који би се спасење уопште могло стећи. И поново, ево шта каже Дух пророштва о ономе што се догађало у том виђењу:

»Међутим, иако треба да схватимо своје грешно стање, морамо да се ослонимо на Христа као на своју праведност, своје посвећење и своје откупљење. Ми не можемо да одговоримо на Сотонине оптужбе против нас. Једино Христос може да нас успешно одбрани од њега. Он је у стању да утиша оптуживача доказима који нису утемељени на нашим заслугама, већ на Његовим.« (E.G. White, *Testimonies for the Church*, св. 5, стр. 472)

Требало би да ова последња реченица буде уписана у срца свих припадника Божјег народа, као истина коју треба да знамо, али не само интелектуално, већ практично, да научимо да се ослањамо из часа у час, не на сопствена добра дела, без обзира колико су стварно добра, већ једино на Христове заслуге. Или, да то кажемо као што је Давид рекао: »Благо ономе којему је опроштена кривица, којему је грех покривен« (Псалам 32,1).

Имајући на уму оно што смо прочитали у трећем поглављу Књиге пророка Захарије, читајмо текстове у Еф. 2,8-10; Јован 14,15; и Рим. 6,1.4. Како нам ови новозаветни писци помажу да разумемо шта Захарија хоће да каже када говори о ношењу »богате одеће«?

Пошто је Исус, поглавар свештенички, био сада одевен у одећу светости, требало је да његов живот одражава ту светост. Ми треба да се послужимо целокупном силом која је нашој души понуђена од Бога да бисмо постигли победу над грехом. Ниједан грех се не сме трпети у нашем животу, посебно зато што постоје тако многобројна обећања о победи за оне који су се предали Христу. Христов живот је доказ да и ми можемо живети у послушности Божјем закону. Када грешимо, то је зато што смо одлучили да грешимо. Како је важно да сваки пут озбиљно и дуго размисљамо о последицама тог избора!

РАЗМИСЛИ: Који су то греси с којима се посебно бориш? Која обећања могу да ти помогну да у Христу постигнеш победу над својим слабостима?

У књизи *Историја пророка и царева* прочитај поглавље под насловом »Исус, син Јоседеков и Анђео«; у књизи *Поуке великог Учитеља* прочитај поглавље под насловом »Зар неће Бог одбранили своје?«

»Када Сотона покушава да Божји народ покрије тамом, и да га уништи, Христос посредује. Иако су припадници Божјег народа грешили, Христос је кривицу за њихове грехе примио на своју душу. Он је људски род истрагао као главњу из огња. Својом људском природом Он је повезан са човеком, док је преко своје божанске природе једно с бескрајним Богом. Помоћ је стигла на дохват душа које пропадају. Противник је укорен...

Упркос недостацима Божјег народа, Христос се не окреће од оних о којима се стара. Он има силу да промени њихову одећу. Он скида прљаву одећу и ставља на оне који се кају и који верују своју одећу праведности, а у записима Неба поред њихових имена ставља знак да су им греси опроштени.« (Е. Г. Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 112.113)

»И док Божји народ мучи душу своју пред Њим, молећи се за чистоту срца, издаје се заповест: 'Скините с њега те прљаве хаљине!' и чују се охрабрујуће речи: 'Види, узех с тебе безакоње твоје и обукох ти нове хаљине' (Захарија 3,4). Неокаљана одећа Христове праведности ставља се на окушану, верну Божју децу. Презрени Остатак је одевен у славну одећу, која се више никада неће упрљати поквареношћу света.« (Е. Г. Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 591. ориг.)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Као разред, разговарајте о одговору који сте дали на завршно питање у уторак.
2. Разговарајте о чињеници да је тек после промене одеће Исус, син Јоседеков, добио наредбу да буде послушан. Зашто је тај редослед толико важан да треба да буде запамћен? Шта нам то говори о темељу нашег спасења и о резултатима или последицама тога спасења? Зашто увек морамо имати на уму ту разлику?
3. Размишљајте о радосној висти да без обзира колико је прљави наша хаљина, ми можемо да добијемо потпуно нову чисту одећу. Шта би то требало да значи за тебе у твом животу, у твом понашању, у целокупном начину на који гледаш на свет и на своје ближње, знајући да ти је обећано ново рухо, које приказује нови живот, понуђен у Христу?

НОВА ОДЕЋА ЗА ИЗГУБЉЕНОГ СИНА

ТЕКСТОВИ ЗА ПРОУЧАВАЊЕ: 1. Мојсијева 4,1-8; 25,25-34; Лука 15,4-32; Јован 11,9.10; Римљанима 5,12-20

Текст за памћење: »Требало се развеселити и обрадовати, јер овај брат твој мртав беше и оживе; и изгубљен беше и нађе се« (Лука 15,32).

Сомерсет Мом је написао кратку причу под насловом »Киша« о неком мисионару на Јужном мору, који је једну поспрнулу жену »обратио« и привео вери. Он је уложио цело своје срце и целу своју душу у напор да је придобије, али су његове методе понекад биле непопустљиве и оштре. У ствари, захтевао је од ње да се врати у Сједињене Државе, одакле је побегла, и да издржи своју преосталу затворску казну, иако га је она преклињала да је поштеди мучења, понижења и безаконја које ју је очекивало у затвору. Међутим, мисионар је инсистирао да ће јој затворска казна помоћи у процесу покајања и да зато мора да се врати.

Међутим, прича се завршава неочекивано. Мисионар се убио и његово тело је понађено на обали. Очигледно, проводићи толико времена са женом, пао је у грех с њом и пошто није био у стању да опрости себи – убио се.

Оно што је тим особама било потребно, потребно је и свима нама – лично искуство с Божјом благодаћу и опроштењем које је Исус приказао у причи о изгубљеном сину.

ИСТИ РОДИТЕЉИ, ИСТА ХРАНА

»Један човек имаше два сина« (Лука 15,11). У овој причи, два сина истог оца представљају различите карактерне особине. Старији син је очигледно представљао верност, истрајност и марљивост. Млађи је био, ван сваке сумње, неспреман да ради, неспреман да понесе свој део одговорности. Оба су имала исти породични темељ. Оба су, вероватно, добијала исту љубав и исто старање од истог оца. Један син је био, тако бар изгледа, веран, а други пун непоштовања. Шта је довело до ове разлике?

На које вас друге приче подсећа прича о изгубљеном сину? 1. Мојсијева 4,1-8; 25,25-34.

Заиста је ово чудна појава, зар не, појава која се среће све време на све стране! Двоје или више деце истих родитеља, која живе у истом дому, добијају исто васпитање, исту љубав, чак и исту храну - једно постаје духовно, верно и одлучно да служи Господу, док друго, из неког непознатог разлога, креће у потпуно супротном смеру. Колико год је то тешко за разумевање, указује нам на моћну стварност постојања слободне воље. Неки могу да виде нешто значајно у чињеници да је управо млађи брат постао бунтовник, али ко зна разлоге зашто је он учинио оно што је учинио?

Шта можемо научити из начина на који је отац реаговао на захтев млађег сина? Шта нам то говори о начину на који Бог поступа према нама? Лука 15,12

Текст ништа не каже о разговору између оца и млађег сина, нити нас обавештава да ли је отац протестовао и тражио од сина да још мало размисли, да не пренагљује. Врло је вероватно да је отац то заиста и учинио, али да је на крају син добио »део имања« који му је припадао и да је онда отишао од куће. У целој Библији, видимо на делу то исто начело: Бог даје људским бићима слободу да сами доносе своје одлуке, да иду својим путем, да живе како желе. Наравно, као што добро знамо, свака наша одлука има своје последице, последице које нисмо у стању увек да предвидимо или замислимо.

РАЗМИСЛИ: До каквих су последица у последње време довеле неке од твојих одлука? Није лако вратити време уназад, зар не?

ШИРИТИ СВОЈА КРИЛА

Замислите оца који посматра свога сина како пакује торбе и спрема се да оде од куће. Можда је запитао сина куда мисли да иде, какви су му планови о запослењу, какве снове гаји за будућност. Ко зна какве му је одговоре син дао. Они вероватно нису били охрабрујући, у најмању руку бар не у очевим очима. У међувремену, син се припремао да ужива у пријатним часовима који су га очекивали.

Уосталом, зашто не? Био је млад, ветропираст, имао је на располагању готовине за трошење и свет који га је очекивао раширених руку. Живот на породичном имању морао му је изгледати досадан у упоређењу са свим могућностима које му је свет пружао.

Како су се врло брзо промениле околности у којима се син нашао? Како и зашто је дошло до неке врсте покајања? Да ли је то било право покајање или је младић био само жалостан због последица својих дела? Шта нам у тексту указује на прави одговор? Лука 15,13-19

Нико не зна како би се ова прича завршила да се догађаји нису окренули против млађег сина. Претпоставимо да је пронашао начин да заради новац и да настави са својим начином живота? Не изгледа вероватно, у најмању руку на темељу онога што се догађало, да би се вратио оцу »на коленима«, зар не? Ко међу нама, понекад није био стварно жалостан, не толико због својих греха, колико због њихових последица, посебно ако су нас ухватили на делу? Чак би и најокорелији отпадник био жалостан ако га ухвате у прељуби или ако добије неку заразну болест? Нема ничег хришћанског у жалости због бола који долази као последица наших погрешних одлука, зар не?

Шта, онда, да кажемо о овом младићу? Иако нема сумње да су тешке околности у којима се нашао довеле до промене понашања до које иначе не би дошло, мисли његовог срца, откривене овим текстом, заиста указују на истинску понизност, схватање да је погрешно против оца и против Бога. Говор који је припремио у свом срцу открива искреност његовог покајања.

РАЗМИСЛИ: Понекад су нам потребне неугодне последице наших дела да би у нама пробудиле свест о нашим гресима, зар не? Значи ли то да се тек после патњи као последице наших греха, ми заиста кажемо, али због наших греха, а не због последица? Каква искуства имаш на том подручју? Зашто, онда, не бисмо избегавали грех и поштедели себе жалости и кајања?

МОЖЕШ ДА СЕ ПОНОВО ВРАТИШ КУЋИ

У првом делу двадесетог столећа, писац Томас Вулф је написао своје класично дело »Нема повратка дому«. Радило се о човеку који је напустио свој скромни дом на југу Сједињених Држава, отишао у Њујорк, постигао велики успех као писац, а онда покушао да се врати својим коренима. Није му било лако; зато је својој књизи и дао тај наслов.

У причи о изгубљеном сину, ко је кренуо на дуго путовање да се сретне са својим оцем? Упоредите његов поступак са догађајима у причи о изгубљеној овци и изгубљеном динару (Лука 15,4-10). У чему је битна разлика?

Можда у друге две параболе изгубљени нису ни знали да су се изгубили, па не би могли да се врате све и да су покушали; међутим, у случају изгубљеног сина, овај је сам отишао од »истине« и тек када се нашао у тами (Јован 11,9.10), постао је потпуно свестан свог стања. У току целе историје спасења, Бог је имао посла са онима који су поседовали видело а затим се намерно одвратили од њега и отишли својим путем. Радосна вест из ове параболе гласи да и оне, који су намерно окренули леђа Богу пошто су упознали Његову љубав и доброту – Бог и даље жели да врати на њихово пређашње место у својој заветној породици. И управо као што је младић својом слободном вољом одлучио да оде од куће, морао је својом слободном вољом да одлучи и да ће се вратити кући. Тако је то са свима нама.

Занимљив у вези с тим параболома је и контекст у коме су испричане. Читајте текст у Јеванђељу по Луки 15,1.2. Проучите разне људе који су слушали Исуса док је говорио. Каква би снажна порука то морала бити за нас што је Исус, уместо да изриче опомене у вези са апокалиптичким збивањима последњег времена и пропасти и судом, испричао параболе које показују Очево истинску љубав и старање за оне који су изгубљени, без обзира како су доспели у то стање!

РАЗМИСЛИ: Да ли си познавао људе који су отишли од Бога? Какву наду нам пружа ова парабола да све још није изгубљено? Како је важно да се сви молимо за оне који још нису научили поуку из параболе о изгубљеном сину?

НАЈБОЉА ОДЕЋА

Као што смо видели, син је сам морао да донесе одлуку да се врати. Није било никаквог приморавања од стране оца. Бог никога не приморава да буде послушан; ако није приморавао Сотону на Небу да буде послушан, или Адама и Еву у Едему, зашто би то чинио данас када су последице непослушности начиниле прави хаос у свету и међу припадницима људског рода? (Римљанима 5,12-20.21)

Како је отац реаговао на признање и покајање свога сина? Колико је дела окајавања, колико молитава и бичевања, колико дела ради накнаде штете отац захтевао од свога покајничког сина пре него што га је прихватио? Која поука се у томе крије за нас данас? Лука 15,20-24; Јеремија 31,17-20.

Син је пред оцем признао своју грешку, али из текста скоро да стичете утисак да отац није ни слушао шта син говори. Погледајте шта се догађало: отац трчи да дочека сина, грли га и љуби. Свакако, признање је било у реду, и оно је вероватно донело више добра сину него оцу, али у овом тренутку синовљева дела су говорила гласније од његових речи.

Отац наређује слугама да донесу »најбоље одело« и да обуку сина. Грчка реч, преведена као »најбоље« (протос) често значи »прво« или »најистакнутијек«. Отац је сину дао најбоље што је имао на располагању.

Размисли о контексту: син је живео у сиромаштву ко зна колико времена. Сигурно се није појавио пред оцем у најбољем оделу, најблаже речено. Уосталом, он је све до тада хранио свиње. Супротност између онога што је носио када га је отац загрлио (отац није чекао да се син окупа и пресвуче да би га узео у наручје) и одеће која му је дарована, без сумње није могла бити већа!

То показује, између осталог, да је обнова односа, у најмању руку између оца и сина, у том тренутку била потпуна. Ако сматрамо да је »најбоља одећа« била одећа Христове праведности, онда му је све што је било потребно поклоњено управо тада. Изгубљени син се покајао, признао своје грехе и напустио своје старе стазе. Отац је надоместио остало. Ако то није симбол спасења, шта би онда могло бити?

РАЗМИСЛИ: Задивљује да овде није било уобичајеног: »Зар ти нисам унапред рекао?« од стране оца. Није било никакве потребе за тим, зар не? Син је пожњео жетву својих дела. Када имамо посла с људима који се враћају Богу пошто су отпали од Њега, зар не би било добро да им не спомињемо грехе које су учинили?

ОЧЕВО СОПСТВЕНО ОДЕЛО

У својој књизи *Поуке великог Учитеља*, на 134. страници, Елен Г. Вајт додаје занимљиву појединост овој причи, појединост која није наглашена у самом тексту. Описујући приказ када се отац приближава своме сину који се понизно враћа кући, она пише: »Отац није хтео да дозволи да се нечије завидљиво око руга беди и похабаној одећи његовог сина. Он скида са својих плећа широки, богати плашт и пребацује га преко синовљевих измршавелих рамена а младић у сузама изговара своје признање, говорећи: 'Оче, сагреших и небу и теби, и већ нисам достојан назвати се син твој.' Отац га привија уз себе и води кући. Није добио никакву прилику да затражи место слуге. Он је син, који ће бити почашћен најбољим што кућа може да пружи и кога ће слуге и слушкиње поштовати и служити.

»А отац рече слугама својим: 'Изнесите најлепшу хаљину и обуците га, и подајте му прстен на руку и обућу на ноге. И доведите теле угојено, те закољите, да једемо и да се веселимо. Јер овај мој син беше мртав и оживе, и изгубљен беше, и нађе се! И стадоше се веселити!«

Који увид нам овај текст даје у целу причу, и шта нам он говори о Божјем карактеру?

Отац жели да одмах покрије срамоту синовљевих грешака. Какве ли поруке нама да научимо да прошлост препустимо прошлости, да се не бавимо ни туђим ни својим погрешкама из прошлости. Неки од најтежих греха за сада још нису познати, али ће се једнога дана открити (1. Коринћанима 4,5). Слично Павлу, и ми морамо да заборавимо прошлост и да стремимо напред (Филипљанима 3,13.14).

Шта је отац мислио када је рекао да је његов син био мртав и да је сада поново оживео? Како треба да разумемо његове јасне речи? Лука 15,24

На крају, неће бити средњег пута у коначном решењу питања спасења. Када се све коначно буде разрешило (Откривење 21,5), када велика борба буде завршена, сва људска бића ће бити или вечно жива или вечно мртва. Нема ничега између.

Свакако да је то нешто о чему треба да водимо рачуна када свакога дана доносимо своје одлуке, и добре и зле, као што је то учинио и изгубљени син.

У књизи *Поуке великог Учитеља* читај поглавље под насловом »Изгубљен и нађен« и »Велика провалија премошћена«; у књизи *Чежња векова* читај поглавље под насловом »Последње путовање из Галилеје«. »Parables of the Lost,« pp. 100–104, in *Testimonies for the Church*, vol. 3.

»Запази колико је Господ нежан и пун сажаљења у поступању са својим створењима. Он воли и своје залутало дете, и позива га да се врати. Очева рука почива на сину који се каје; Очева одећа покрива његове изношене крпе; прстен је стављен на његов прст као доказ његовог царског достојанства. А ипак, колико је оних који гледају на изгубљеног сина равнодушно или чак презриво. Слично фарисејима, они говоре: 'Оче, хвалим те што нисам као остали људи' (Лука 18,11). Али, размислите како Бог гледа на оне који тврде да су Христови сарадници, али који, док се нека душа бори против поплаве искушења, стоје по страни као старији брат у параболи, тврдоврати, самовољни, себични!« (EGW, *Gospel Workes*, p. 140)

»Христос је обезбедио снагу и благодат које ће службени анђели однети свакој души која верује. Нико није тако грешан да не може наћи снагу, чистоту и праведност у Исусу, који је умро за њега. Исус чека да му скине његово одело, окаљано и загађено грехом, и да стави на њега бело рухо праведности; Он га позива да живи, а не да умре!« (EGW, *Steps to Christ*, p. 55.56)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Разговарајте о томе како деца од истих родитеља, из истог дома, одрасла у истој средини, могу да крену у тако супротним духовним смеровима. Како бисмо могли да разумемо тако нешто?
2. Како помажеш онима који - пошто су се одвратили од Господа и отишли у свет, рањавајући тиме и себе и своје ближње - сада желе да оставе прошлост за собом, али не могу јер се стално саплићу о последице својих одлука у прошлости? Какву наду, каква обећања, коју помоћ можеш да им пружиш?
3. Једно је схватити да си све покварио и упропастио као што је то схватио изгубљени син, али шта да раде они који су напустили »очев дом«, да тако кажемо, али којима све добро иде? Да будемо поштени: не долазе сви који су напустили Господа у положај да »хране свиње«. Неки чак постају власници фарме свиња! Шта бисмо могли учинити за њих да бисмо им помогли да схвате да су, упркос околностима, начинили фаталан избор?

СВАДБЕНА ОДЕЋА

ТЕКСТОВИ ЗА ПРОУЧАВАЊЕ: Матеј 21; 22,1-14; Откривење 21,2,9; Проповедник 12,14; Данило 7,10; 1. Мојсијева 3,9-19.

Текст за памћење: »Никаква, дакле, сада нема осуђења онима који су у Христу Исусу и не ходе по телу него по духу« (Римљанима 8,1).

Историја хришћанства пуна је мрачних страница. Ужасна недела чинили су људи који су се издавали за Христове следбенике а, у складу с нашим разумевањем пророчанства, још више зала ће бити учињено у Његово име пре Његовог другог доласка.

У току ове седмице разматраћемо једну задивљујућу параболу, причу која приказује болну истину да нису сви који тврде да су Христови следбеници заиста на Његовој страни. Наравно, ко смо ми да судимо ко је веран, а ко неверан? Ко смо ми да гледамо »трун у оку брата својега, а брвна у оку својему не осећамо?« (Матеј 7,3). Ми не обављамо тај суд. Међутим, Бог то чини!

»Гости на еванђеоској вечери су они који тврде да служе Богу, они чија су имена записана у књизи живота. Међутим, нису сви који тврде да су хришћани заиста прави Његови ученици. Пре него што буде подељена коначна награда, мора се одлучити ко је достојан да прими наследство праведника. Та одлука се мора донети пре Христовог другог доласка на облацима небеским; јер када Он буде дошао, донеће награду 'да да свакоме по делима његовим' (Откривење 22,12).« (Елен Г. Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 215)

Двадесет и прво поглавље Јеванђеља по Матеју, када описује последње дане Исусове земаљске мисије, пуно је драматичности, напетости и узбуђења. Оно такође открива, као што Библија често чини, застрашујућу способност нашег срца да нас превари и силу Злога да заслепи наш ум и за најочигледније истине. Лако је нама, када гледамо у прошлост, да мислимо: како су те старешине могле да буду тако сурове, тако слепе, тако одбојне иако суочене с доказима које им је Исус дао?

Ипак, не бисмо смели да варамо сами себе! Имамо ли икаквог разлога да мислимо – чак и као адвентисти седмог дана, који живе с толико много светлости – да се увелико разликујемо од њих? Зар и ми, понекад, не показујемо тврду и упорну равнодушност према истини, посебно када се она супроти нашим омиљеним гресима и жељама и нашој све већој световности? Свакако, Бог нас воли, Христос је умро за нас, опроштење је доступно свима. Међутим, то исто би се могло казати и за људе описане у овом поглављу, оне који су не само окренули леђа Исусу већ и радили против Њега! Колико бисмо морали да будемо пажљивији, јер варамо сами себе ако мислимо да ми не можемо да будемо преварени.

Прочитајмо 21. поглавље Јеванђеља по Матеју које образује позадину параболо у следећем поглављу. Иако је описано веома много догађаја, шта је основна тема целог поглавља? Када би је ваљало изразити у неколико речи, како би она гласила? И што је још много важније, које бисмо духовне поуке могли да извучемо за себе из тог поглавља?

Можда највише задивљује неколико последњих стихова у овом поглављу. Без обзира колико су срца људи отврднута према Исусу, неки делови Његове поруке су морали да продру до њих, јер су добро знали да Он говори о њима. Било би сасвим дукчије да су потпуно промашили да га разумеју, али није било тако. У томе и јесте био проблем: изгледало је да су га добро разумели, у најмању руку толико да пожелеле да га уклоне са лица земље. Чудно је да је то био онај исти народ, оно исто јудејско мноштво које је спречило старешине да га затворе. Жалосно је што су они исти који су морали да уче друге и сами имали толико да уче и који, у највећем броју случајева, ништа нису ни научили. И када су коначно успели да нешто схвате, било је већ прекасно (Римљанима 14,10).

Једно је приредити свадбу. Нешто је сасвим друго када цар приреди свадбу. А бити позван на свадбу коју је цар припремио за свога сина заиста је велика част и велика предност. Слика свадбе овде свакако упућује на Сина и, разуме се, на однос између Исуса и Цркве, Његове невесте (Откривење 21,2-9; Ефесцима 5,21-23).

У Јеванђељу по Матеју 22,1-8 описана је свадба царевог сина. Како се овај део приче уклапа у оно што смо видели у претходном поглављу? Које се исте теме понављају?

Запазите како се сам цар постарао да се све неопходне припреме обаве на време и како ваља: он је уговорио брак, припремио вечеру, дао да се покољу јагањци и остала стока. И заиста, порука је гласила: »Све је спремно, дођите на свадбу.« На крају крајева, од гостију се тражило једино да прихвате позив, да дођу на свадбу.

Осим тога, уочите шта је људе навело да се не одазову на позив? Неки су олако поступали према њему, другим речима, нису га схватили озбиљно, нису мислили да је вредно да се одазову, углавном, потценили су позив. То би могло да симболички представља оне данашње хришћане који божанске захтеве не схватају озбиљно, који се из разних разлога никада не отварају за истину. Други су »отишли својим путевима«. Исус је рекао да је пут спасења узан (Матеј 7,14), те људи могу да пронађу многобројне изговоре да одбаце позив. Затим, неки су једноставно дозволили да их привуче лепота материјалних добара. И коначно, док су једни само занемарили позив, други су чак прогонили оне који су га преносили. Без обзира на разлог, сви су били изостављени. Размисли мало о речима тог цара, који је изјавио да они који су одбацили позив нису ни били достојни да учествују у гозби. Како да разумемо ту изјаву у светлости чињенице да су сви сагрешили и постали грешници? Да ли је било ко међу нама заиста достојан да буде позван на цареву свадбену вечеру? И на крају, као што ћемо видети, »достојност« у библијском смислу стиче се оним што је Христос учинио за нас, наша достојност није у нама, већ у ономе што дозволимо Богу да учини за нас и у нама.

РАЗМИСЛИ: Од разлога из којих су људи одбили позив на свадбену вечеру, за који ти се чини да би и код тебе могао доћи у обзир? За која би се Божја обећања могао ухватити у својој борби да се одупреш таквом искушењу?

ОНИ КОЈИ СУ ДОШЛИ НА СВАДБЕНУ ВЕЧЕРУ

Пошто су званице одбиле два позива, цар је послао слуге да упуте још један, овога пута »свакоме кога год нађу« (Матеј 22,9). Нико није био изузет од позива. Међутим, овога пута је и одазив био друкчији, јер су слуге изашле и »сабрале све које су нашле« (Матеј 22,10).

Прочитај и остатак параболе. Ко су били они који су на крају дошли на свадбену вечеру? Да ли то значи да су неки од оних који су дошли били добри, а неки зли? Матеј 22,9-14

Да ли сте икада запазили да су неки од најподмуклијих, најнасилнијих и најодвратнијих људи сами себе називали хришћанима? Или, да неки од најлицемернијих, осуђивачки расположених и једноставно злих људи иду у цркву, присвајају обећања о спасењу и говоре да су сигурни у спасење?

То није ништа ново. Како да разумемо, на пример, веру крсташа, тако оданих Господу Исусу да су одлазећи у Свету земљу успут опљачкали, побили, силовали и продали као робље на хиљаде хришћана у својој земљи или у земљама кроз које су пролазили? Један очевидац је рекао »да су наше трупе кувале одрасле незнабошце у великим лонцима. Набадали су децу на ражањ и јели их печене.« Како су такви ужаси могли бити учињени у име Исуса Христа?

Па, ти људи нису ни били прави хришћани! – као да вас чујем како говорите. Али, како то можете знати? Како да оцените њихово срце, да оцените шта су им говорили да треба да чине, или какве су прилике имали да науче нешто боље? Зар се неки од њих нису касније могли покајати и ослонити се на иста обећања на која се и ми ослањамо? Шта да кажемо о ужасним делима људи који су на први поглед били веома побожни или су бар тако изгледали? Ко смо ми да судимо побудима других људи?

Ми и не смемо да судимо – али Господ то чини и чиниће (Римљанима 14,10; Јеврејима 10,30; Проповедник 12,14; Данило 7,9.10). Ми то суђење називамо »истражним судом« и о њему је реч у овој параболу.

РАЗМИСЛИ: Размисли о неким делима наводних хришћана током историје, понекад у Исусово име! На који начин нам ова параболa показује да ће Бог са свима њима поступати праведно?

БЕЗ СВАДБЕНЕ ОДЕЋЕ

Шта у овој параболи представља одећа? Зашто одбијање свадбеног руха може да буде, дословно, питање живота и смрти?

Сем уколико не верујете у идеју »једном спасен заувек спасен«, у чему би онда био проблем да Бог, у једном историјском тренутку, коначно и заувек одвоји пшеницу од кукоља (Матеј 13,24-30), мудре од неразумних (Матеј 25,1-13), верне од неверних (Матеј 25,14-30), оне који су стварно покривени рухом Његове праведности од оних који то нису (Матеј 22,1-14), међу мноштвом оних који тврде да иду за Њим, посебно ако су неки од њих чинили и још и даље чине ужасна дела, и то у Његово име!?

Зар неће доћи до неке врсте коначног обрачуна између добрих и злих који се ослањају на иста обећања о спасењу, посебно у религији чији је темељ веровање да се спасавамо оним што је неко други за нас учинио?

Размисли мало: ако би се спасење могло приписати искључиво нашим делима – онда би све било лако; требало би само оценити дела! Или су довољна, или нису! И тачка! Међутим, у вери у којој спасење почива на заслугама неког другог који је све учинио за нас, у вери у којој праведност потребна за спасење постоји у неком другом а не у нама, проблем постаје много тежи. Према томе, суђење од стране Неког ко никада не греша изгледа много неопходније овде него у религији у којој дела представљају мерило, зар не?

И управо о томе се и ради у овој параболи: Бог одваја верне и неверне међу онима који тврде да иду за Њим. И на основу чега доноси одлуку? По томе да ли су одевени у прекрасно свадбено рухо праведности које Исус бесплатно нуди свима.

РАЗМИСЛИ: Ова парабола прави јасну разлику између верника Цркве и грешника који је спасен Христовом праведношћу. Очигледно је да то нису исте категорије иако се у великој мери преклапају. Прегледај свој живот, своја дела, своје поступке, своје речи, своје мисли, своје држање према пријатељима и непријатељима. Да ли све то одражава човека који носи Христово рухо праведности, или некога који је само дошао на гозбу?

И као што смо јуче видели, уколико верујеш да човек када једном буде »спасен« више не може да отпадне од вере, биће ти тешко да замислиш да ће Бог коначно одвојити оне одевене у рухо Христове праведности од оних који само тврде да га имају. То је суштина онога о чему говори ова парабола. И опет, кад је реч о религији која је утемељена не на нашим добрим делима, већ на делима неког другог уместо нас (и која присвајамо вером), како би могло проћи без тог коначног вечног раздвајања?

Које правило о коначном раздвајању оправданих и неоправданих износи и Стари и Нови завет? У чему се оба завета слажу и зашто је то толико важно? Проповедник 12,14; 1. Кор. 4,5; Матеј 22,11.

Као библијски хришћани с посебним разумевањем велике борбе између добра и зла (Откривење 12,7-9; 1. Петрова 5,8; Јов 1; 2) и заинтересованости целог свемира за ту борбу и њен исход (Данило 7,10; 1. Коринћанима 4,9; Ефесцима 3,10), лако можемо одбацити аргумент, узет из 2. Тимотију 2,19 (»познаје Господ своје«), који се користи против идеје да је истрага дела библијско начело. Господ заиста зна све који му припадају, али остатак свемира, укључујући и нас, то не зна!

Веома је важно да пред очима имамо ширу слику: заинтересованост целог свемира за оно што се догађа овде са грехом, побуном, спасењем и Божјим планом да поступа према свима на отворен, праведан и поштен начин.

Већ и сама помисао о суду било које врсте претпоставља неку врсту истраге, зар не? Погледајте текст у 1. Мојсијевој 3,9-19. Од првог тренутка када се грех појавио на нашој планети, сам Бог је био непосредно на делу, постављајући питања иако је унапред знао одговоре. И као што ова »истрага« није вођена зато да Бог стекне увид у догађаје (она је помогла Адаму и Еви да схвате величину онога што су управо учинили), тако ни »истражни суд« неће открити ништа ново Богу; он се одржава ради информисања других.

Као и на суђењу у 1. Мојсијевој, када је Божја благодат надвладала смртну пресуду (1. Мој. 3,15), Његова благодат ће учинити то исто за све Божје праве следбенике, сада и на суду – онда када им то буде највише требало!

РАЗМИСЛИ: Истрага о нашим делима! Зар је чудно што нам је неопходна Божја благодат да нас покрива у сваком тренутку, или то што се спасење стиче благодаћу, а не делима? Какву наду бисмо имали када би – након што сва наша дела буду истражена – било уставовљено да нам недостаје покривало Христовог руха праведности?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Поуке великог Учитеља* читај поглавље под насловом »Без свадбеног руха«.

»Међутим, план откупљења је имао много ширу и дубљу сврху него што је само спасење човека. Није само због тога Христос дошао на ову Земљу; не само зато да би становници овог малог света могли поштовати Божји закон онако како треба да буде поштован већ и да одбрани карактер Божји пред целим свемиром.« (Е. Г. Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 54.55)

»Ипак, Сотона тада још није био уништен. Анђели тада још нису разумели све што је укључено у велику борбу. Начела око којих се борба водила морала су бити много потпуније откривена. И ради човековог добра, Сотонино постојање се морало продужити. И човек и анђели морали су да виде разлику између Кнеза видела и кнеза таме. Ми морамо изабрати коме ћемо служити. (Е. Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 661)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Размисли о историји хришћанства, о свим страшним делима људи који су се издавали за хришћане и све чинили у Христово име! Размисли како су народи узимали своју веру као покривач, као плашт, као оправдање за сва страшна дела која су чинили. Како нам та несрећна чињеница помаже да боље разумемо потребу за раздвајањем међу онима који се издају за Христове следбенике, као што нам је показано у параболи и у другим библијским текстовима?
2. Дух пророштва објашњава да Христово рухо представља Исусову праведност која нас не само покрива него и оправдава, мења у Његово обличје и помаже нам да одражавамо Његов карактер у свом животу. Како да схватимо разлику између те две битне истине и зашто је то тако значајно?
3. Размисли о стварности велике борбе између добра и зла и колико она утиче на нашу теологију. Прелистај Библију и прикупи све текстове које можеш да пронађеш а који показују колико је библијска и битна ова тема!
4. Исус завршава параболу о свадбеном руху овим речима: »Јер много је званих, а мало изабраних« (Матеј 22,14). Шта је Он мислио да каже том изјавом, узимајућу у обзир контекст у коме је изречена?

НОВА УПОТРЕБА ОДЕЋЕ КАО СИМБОЛА

ТЕКСТОВИ ЗА ПРОУЧАВАЊЕ: Марко 5,24-34; Лука 8,43-48; Јован 13,1-16; 19,23.24; Матеј 26,59-68; 27,27-29.

Текст за памћење: »Јер говораше: ако се само дотакнем хаљина његових оздравићу« (Марко 5,28).

У извесном смислу, не би требало да представља изненађење што смо извукли толико поука у вези са одећом у Библији, зар не? Уосталом, одећа је у великој мери део нас; одећа може да каже много о нама, ко смо, чак и када се не чује никакав глас. Правилно или погрешно, ми често стварамо мишљење о другима на темељу онога што носе или како га носе.

Поука за ову седмицу разматраће питање одеће, али у вези са Исусом. Размишљаћемо о жени која је веровала, а била је у праву, да једино што треба да учини јесте да дотакне Исусову одећу и да ће бити излечена. Ту је и Исус који одлаже своју одећу да би опрао ноге ученицима. Затим ћемо проучавати и првосвештеника који, стојећи пред Исусом, раздире своју одећу и тако запечаћава своју судбину. Затим, ту је Исус у одећи за поругу, коју су му обукли римски војници. И коначно, гледаћемо војнике како бацају коцку да расподеле Исусову одећу, испуњавајући тако једно прастаро пророчанство.

Само одећа, да; али пуна симболике и значења!

КО СЕ ДОТАКАО МОЈЕ ОДЕЋЕ?

Текстови у Марку 5,24-34 и у Луки 8,43-48 говоре о жени која је дванаест година боловала од губљења крви. Осим што је била у тешком и опасном положају с медицинске тачке гледишта, ова болест је жену у тој култури стављала у положај ритуалне недодирљивости, што је само повећавало њен јад. У међувремену, ни лекари нису успевали да јој помогну. Била је тако очајна да је цело своје имање потрошила на лечење, али се стање само погоршавало, што није никакво чудо када се узме у обзир начин лечења који се примењивао у то доба. Једва да можемо и да замислимо патње и срамоту коју је трпела због своје болести.

А онда се појавио Исус, Онај који је чинио сва та невероватна чуда.

Зашто је било толико важно што је жена веровала да ће се излечити уколико само додирне скут од Исусове одеће? Марко 5,24-34; Лука 8,43-48

Ова жена је гајила велику веру у Исуса, довољно велику да верује да ће се излечити ако само додирне скут Његове одеће. Наравно, није је излечила одећа – чак ни додир. Била је то Божја сила која је деловала у њој када је сва очајна дошла Господу у вери, свесна своје беспомоћности и своје потребе. Њено додиривање Исусове одеће представљало је веру на делу, а то је суштина целокупног хришћанства.

Зашто је Исус питао ко га се дотакао?

Постављајући питање и чинећи тако да сви сазнају за женин поступак и њено излечење, Исус се послужио њеним случајем да посведочи онима око себе. Очигледно је желео да људи сазнају шта се догодило, очигледно је желео да и жена увиди да није била на делу никаква магична сила која се крила у Његовој одећи, већ Божја сила која је деловала у њој захваљујући њеној вери.

РАЗМИСЛИ: Како да научимо да дођемо Господу, као што је учинила та жена, понизно и у вери, свесни своје беспомоћности? И још нешто, како да сачувамо веру и поверење у Њега када излечење које тражимо не дође онако како смо желели?

Неколико последњих дана свог земаљског живота, Исус је провео са својим ученицима у горњој соби желећи да прослави Пасху, израилски национални празник у част изласка из Египта и ослобођења из окова робовске зависности. Ипак, није све протекло добро. Атмосфера у горњој соби морала је бити врло напета и све је слутило на зло. Само мало пре тога, ученици су се сукобљавали око тога ко ће заузети највише место у царству. Сада су се окупили да прославе Пасху, која је морала да их подсети колико им је потребна Божја спасоносна благодат и колико зависе од Њега.

Коју важну истину су ученици пропустили да науче, иако су толико времена провели са Исусом? Матеј 20,20-28

И као да понашање ученика само по себи није било довољно зло, ту се нашао и Јуда, Његов издајник, да одигра улогу најбољег пријатеља и искреног следбеника. Усред свега тога, иако је имао пуно право да покаже одбојност према свима њима, Исус се понаша потпуно неочекивано!

У напетој атмосфери, пуној мрачних слутњи, на велико изненађење свих ученика, Исус устаје да им опере ноге. Коју поуку и њима и нама Исус тиме даје? Зашто управо то Исусово дело на много начина представља суштину правог хришћанства? Јован 13,1-16

Требало је, према старом обичају, да се ученици постарају да свако добије прилику да опере ноге од уличне прашине. То је био посао слуге. Међутим, ученици нису имали слугу. Ниједан од њих није био спреман да се прихвати тог понижавајућег физичког посла. Али када је Исус устао, скинуо свој огртач и почео да им пере ноге, њихова срца су омекшала. Они су га управо прогласили Божјим Сином. И то што се Божји Син толико понизио да обави посао роба, учинило је да се осете постиђеним. Текст нам каже да је Исус, пре него што је почео да им пере ноге, скинуо своју горњу одећу, показујући тако своју спремност да се понизи колико год је потребно да би се приближио својим следбеницима.

А затим, као да све то није било довољно, знајући добро шта се крије у Јудином срцу, Исус је опрао и Јудине ноге.

РАЗМИСЛИ: Колико си спреман да се »спустиш« ради добра своје браће? Када си последњи пут »скинуо своју горњу одећу« да би послужио потребама људи око себе?

»И ХАЉИНА СВОЈИХ НЕКА НЕ РАЗДИРЕ«

»А свештеник највиши између браће своје, којему се на главу излије уље помазања, и који је посвећен да се облачи у свете хаљине, нека не открива главе своје и хаљина својих нека не раздиरे« (3. Мојсијева 21,10).

Како да разумемо зашто је поглавар свештенички раздерао своје хаљине када је чуо шта му је Исус одговорио? Матеј 26,59-68; Марко 15,38; Јеврејима 8,1

Поглавар свештенички је раздерао свој огртач да би симболички означио да Исус мора да буде осуђен на смрт. Раздирање огртача је симболички изражавало Кајафино праведно негодовање и његово ужасавање због Исусовог наводно богохулног тврђења да је Божји Син. Мојсијев закон је забрањивао врховном свештенику да раздире своју свештеничку одећу (3. Мојсијева 10,6; 21,10), зато што је његова одећа симболички представљала савршенство Божјег карактера. Раздирати ту одећу значило је обешчастити Божји карактер, укаљати његово савршенство. И тако је Кајафа кршио управо онај закон који је желео да заштити! То га је учинило неспособним да обавља своју службу. А што је још значајније, казна за раздирање свештеничке одеће је била смрт. Иронија целе ситуације огледала се у томе што је Исус, који није учинио никаквог зла, требало да буде осуђен на смрт на подстицај управо оног свештеника који је својим понашањем заслужио смрт.

Симболизам тог раздирања је очигледан. То је био почетак краја целокупног земаљског церемонијалног система и земаљског свештенства. Ново и боље свештенство је ускоро требало да буде успостављено, са Христом као новим Првосвештеником који служи у небеском Светилишту.

Одећа земаљског првосвештеника, тако пуна симболизма и значења у своје време, ускоро је морала да постане симбол система који је лишен сваког значења и коме је дошао крај. Како је страшно што су религијске вође биле тако заслепљене мржњом, љубомором и страхом да су, када је дошао Христос – Онај на кога је указивао целокупни њихов религијски систем – многе међу њима, иако не и све, пропустиле да га препознају, док га је обични народ прихватио као Месију и преузео посао који су ти свештеници сами морали обавити!

РАЗМИСЛИ: На који начин бисмо и ми сами могли да будемо тако обузети својом самоправедношћу, својим осећањем моралне и духовне надмоћности да постанемо слепи за важне истине које Господ жели да научимо?

ОДЕЋА КОЈА ЈЕ ПОДСТИЦАЛА РУГАЊЕ

»Тада војници судијини узеше Исуса у судницу и скупише на њ сву чету војника. И свукавши га обукоше му скерлетну кабаницу. И оплетавши венац од трња метнуше му на главу, и дадоше му трску у десницу; и клекнувши на колена пред њиме ругаху му се говорећи: здраво, царе јудејски« (Матеј 27,27-29). Размислите о ономе што је описано овим стиховима. Какву страшну иронију запажате? Шта нам ти стихови говоре о људском незнању, суровости и лудости? Како ови стихови, на свој драматичан начин, симболички представљају оно што свет чини своме Створитељу и Откупитељу чак и данас? Види и Лука 23,10.11; Марко 15,17-20.

Са Исуса су свукли Његову одећу и огрнули га скерлетним плаштем. Тај плашт је можда представљао огртач неког војника или неки Пилатов стари, одбачени плашт. Скерлет је била царска боја. Тај огртач је с презрењем био стављен на плећа Човека који је тврдио да је цар.

Свакако, ниједан цар није у потпуности цар без круне. Исусови мучитељи су Му начинили круну од трња, од оштрог грмља које је расло по свој Палестини, и ставили у Његове руке трску као имитацију царског скиптра. Клањали су се пред Њим подругљиво, називајући га царем Јудејаца. Међутим, док је ругање свештеника представљало напад на Христов духовни ауторитет, ругање војника је представљало изазов Његовом политичком ауторитету. Истински Владар је био вођен унаоколо у некој врсти подругљиве церемоније, одевен у рухо које је изазивало ругање. Онај који је понудио грешном свету да га обуче у своју одећу праведности и савршенства, сада је био одевен у одећу поруге и презира.

А ипак, невероватно је што је Исус издржао све то, или бар део тога, из љубави према онима који су на тај начин поступали према Њему. Колики међу нама, у тренутку када неко нељубазно поступа према нама, реагују гневно и узвраћају истом мером? Погледајмо, зато, пример који нам Исус пружа овде и видимо како Он узвраћа на сличне поступке.

РАЗМИСЛИ: Како се ти понашаш када неко непоштено поступи према теби? Шта из Исусовог примера може да ти помогне да се другачије понашаш када следећи пут будеш изложен искушењу?

»ДЕЛЕ ХАЉИНЕ МОЈЕ МЕЂУ СОБОМ«

»Деле хаљине моје међу собом, и за доламу моју бацају ждреб« (Псалам 22,18).

Тешко је и замислити понижења која је Исус морао да претрпи. После подругљиве церемоније војника, Он је одведен до крста и тада, на том месту, лишен је и последњег остатка своје земаљске имовине, одеће која га је покривала. Избијен, одбачен, понижен, презрен, а сада и скинут и распет, Исус је заиста попио горку чашу која Му је била намењена »од постања света« (Откривење 13,8).

Које пророчко значење Библија придаје свему што се дешавало на Голготи и зашто је то тако важно? Јован 19,23.24; Матеј 27,35

Овде се пред нама догађа највеће дело у целокупној космичкој историји, а ти војници се баве нечим тако неважним као што је дељење одеће једног осуђеника!

А ипак, њихово дело и није тако неважно, јер Библија показује да је оно представљало испуњење прадавног пророчанства. Јован њихово дело непосредно повезује с Псалмом, говорећи да се све то догодило само зато да би се »испунило Писмо« – и Матеј чини то исто – пружајући нам тако још доказа да треба да верујемо.

Размисли, осим тога, шта је све то морало значити Исусу. Тежина греха целог света која је пала на Његова плећа, утицај одвајања од Оца, а Исус гледа те војнике, управо испод крста, како деле Његову одећу и бацају коцку за њен највреднији део, и види да се на тај начин испуњава пророчанство. Свакако да Му је све то морало дати додатне храбрости да издржи све с чиме се суочавао на крсту. Понашање војника је било додатни доказ, без обзира на страхоте Његовог суђења, без обзира на тежину страдања, да се пророчанство испуњава, да се Његова земаљска служба приближава свом завршетку, и да се тако обезбеђује све што је неопходно за спасење свих људских бића која га затраже вером. Исус је морао да издржи све, и све је и издржао!

РАЗМИСЛИ: Која су библијска пророчанства највише јачала твоју веру, посебно у време потребе, посебно у време када су невоље стављале на пробу твоју веру?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

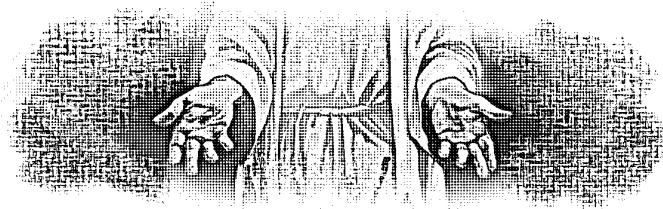
У књизи од Елен Вајт, *У потрази за бољим животом* прочитајте поглавље под насловом »Додир вере«; у књизи *Чезња века* прочитајте поглавља под насловом: »Додир вере«, »У Пилатовој судници« и »Голгота«.

»С нестрпљењем и надом Исусови непријатељи су сада ишчекивали Његову смрт. Тај догађај ће, тако су замишљали, заувек ућуткати гласине о Његовој божанској сили и о чудима која је чинио. Ласкали су сами себи да више неће морати да дрхте због Његовог утицаја. Неосетљиви војници који су приковали Исусово тело на крст, поделили су Његову одећу међу собом, препирући се око једног комада одеће, који је био изаткан из једног комада. Коначно су разрешили спор бацајући коцку. Надахнуто перо је тачно описало тај призор стотинама година пре него што се стварно одиграо: 'Опколише ме пси многи; чета зликоваца иде око мене, прободоше руке моје и ноге моје... деле хаљине моје међу собом, и за доламу моју бацају ждреб« (Псалам 22,16-18).« (EGW, *The Story of Redemption*, pp. 223.224)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. У свом разреду, поразговарајте о пророчанствима за која неки од вас сматрају да су охрабрујућа. Како та пророчанства показују да нам је Бог заиста пружио веома добре разлоге да верујемо?
2. Разговарајте о последњих неколико дана Христовог живота на Земљи и о невероватним понижењима, самоодрицањима и патњама које је морао да поднесе. Које поуке можемо из њих извући за себе? Како да научимо да умремо себи онако како нам је то Исус показао?
3. Размислите о крајњем незнању војника који су се ругали Исусу тако што су на Њега ставили скерлетну одећу и круну од трња. Или, о онима који су делили Његову одећу испод самих Његових ногу, потпуно несвесни свега што се одиграло? Или чак о понашању врховног свештеника, који је раздерао своју одећу у наводном изражавању негодовања због Исусовог одговора на његово питање. Сви ти људи поступали су у потпуном незнању и сви учествовали у незапамћеном злочину. Да ли незнање у погледу онога што чине може да им послужи као оправдање? Зашто морају да буду кажњени иако нису знали зашто су тако поступали?

ОДЕВЕНИ У ХРИСТА

ТЕКСТОВИ ЗА ПРОУЧАВАЊЕ: Галатима 3,26-29; Римљанима 6,1-6; Колошанима 3,1-10; Ефесцима 4,22-24; 1. Коринћанима 15,49-55; 2. Коринћанима 5,1-4

Текст за памћење: »Него се обуците у Господа нашега Исуса Христа, и телу не угађајте по жељама« (Римљанима 13,14).

Да ли сте икада испустили неки стаклени предмет и гледали како се разбија на десетине и стотине крхотина. Свакако да јесте. Међутим, знам да никада нисте видели да се све те стотине комада поново сједињују и претварају у првобитни предмет, осим на филму. Стварност се не понаша на такав начин, зар не?

Основни закон нашег природног света, у најмању руку нашег грешног света, гласи да све тежи пропадању, распадању и нереду. Шта се догађа са стварима које остављате да стоје: долази ли до повећања енергије, реда и структуре или до опадања, распада и нереди? Одговор је очигледан. Ми то видимо свуда око себе и у самима себи.

Наука се бави сложеним прорачунима и техникама да то објасни, али није вам потребан докторат да то приметите. Да цитирамо текст из једне претходне поуке: »И земља ће као хаљина оветшати« (Исаија 51,6).

А ипак, усред свега тога, имамо јеванђеље, план спасења, који се у својој суштини односи на обнављање, узимање старог, сломљеног, распаднутог и на прављење новог.

У току ове завршне седмице разматраћемо неке посебне симболичне слике о одећи које ће нас упознати с библијским обећањима о обнављању и опорављању.

НАСЛЕДНИЦИ ПО ОБЕЋАЊУ

Један од највећих сукоба у крилу хришћанске Цркве од најранијих дана, сукоб који је био у самом средишту протестантске реформације (и који се на разне начине продужава све до данашњег дана, чак и у оквиру наше Цркве) води се око питања јеванђеља, спасења, како се спасавамо. Павле, у свом писму црквама у Галатији, морао је да се позабави тим питањем отворено и непосредно, јер се међу те хришћане увукла лажна наука и претила да наруши интегритет самог јеванђеља.

Како Павле симболику одевања примењује на хришћански живот, на живот по Христовим начелима? Галатима 3,26-29.

У Галатима 3,27 Павле наглашава да су се сви који су се крстили »обукли у Христа«. Иако су сви грешници, њихови греси су опрани, њихова стара прљава одећа одбачена, и сада су »одевени«, покривени Исусовом праведношћу. Његов живот, Његово савршенство, Његов карактер сада је њихов живот, њихов карактер, њихово савршенство. Сва заветна обећања су се испунила у Христу и сада, одевени у Христа, хришћани могу тражити да се та иста обећања испуне и на њима. Они су наследници обећања које је прво упућено Авраму (1. Мојсијева 12,2.3), али не зато што су се изједначили с њим по положају, националности или полу, већ једино вером у Христа.

Шта Павле пише Римљанима и тако помаже и нама да разумемо шта значи бити »одевен« у Христа? Римљанима 6,1-6

Бити »одевен« у Христа значи много више него само добити законски повољан положај пред Богом. Хришћани су сједињени са Христом, они су се предали Њему, и преко Њега они су обновљени, подмлађени, враћени у Божју породицу. Хришћани који одбију да промене своје старе путеве, своје старе навике, свој стари начин живота треба да се погледају у огледало и установе у кога су се стварно обукли.

РАЗМИСЛИ: Шта носиш на себи? Да ли се то што носиш у јавности разликује од онога што носиш када мислиш да те нико не посматра? Твој одговор може много да ти каже о теби самоме?

Иако је Павлова теологија веома дубока и сложена, он понекад може да буде врло практичан. Свака теологија, сваки облик јеванђеља који се усредсређује искључиво на спасење хладним, правничким језиком промашиће циљ. Хришћанство је у потпуности о Исусу, али не о усамљеном Исусу. Оно је о Исусу и о ономе што је Он учинио грешном људском роду својим животом, својом смрћу и својом првосвештеничком службом. Оно не говори само о промени нашег законитог положаја пред Богом, већ о промени, обновљењу, новорођењу у нама, оно говори о новом животу у Христу.

Тринаесто поглавље Посланице Римљанима усредсређује се на свакодневне, практичне последице обраћења. Како хришћани треба да живе сада, пошто су се предали Христу?

Велики део поглавља бави се на много начина оним што бисмо могли назвати животом доброг грађанина и доброг суседа. То је понављање начела закона које достиже свој врхунац у познатим речима: »Љуби ближњег својега као себе самога« (Римљанима 13,9).

Међутим, већ у Римљанима 13,11-14 нешто се мења. Павле започиње поглавље говорећи о послушности владајућим грађанским властима, а онда прелази на »поодмакlost« времена, у намери да нагласи да с обзиром на време у коме Римљани живе, они треба да размисле о начину свог живота и понашања. При крају поглавља, наилазимо на реченицу: »Него се обуците у Господа нашега Исуса Христа« (Римљанима 13,14), у којој се појављује исти грчки израз као и у Галатима 3,27. У ствари, оба стиха нам говоре о једном те истом.

Контекст у Римљанима 13 јасно говори шта Павле мисли. Стихови пре тога и речи после тога показују да бити обучен у Христа значи живети животом вере и послушности. Исти грчки корен за »обући« појављује се поново у 12. стиху у контексту узимања »оружја видела«. Христос је видело свету; они који ходе у Њему не ходе у тами. Они су одбацили »сва дела таме« и сада ходе у виделу. Шта год би се још могло казати о облачењу у Христа, свакако би се односило на изградњу карактера, на понашање, на одражавање Његовог лика, на љубав којом је и Он волео. Иако се све око нас погоршава, онима који су се обукли у Христа треба да иде све боље и боље (2. Коринћанима 3,18).

РАЗМИСЛИ: Колико би се твој живот разликовао од садашњег када би се потпуно обукао у Христа? Што значи, који си део свог живота задржао за себе када си се предао Христу? Какво треба да буде твоје предање да би Господ могао да ради у теби? Шта би требало да промениш у себи да би могао да се потпуно предаш Богу?

СКИНУТИ СА СЕБЕ – СТАВИТИ НА СЕБЕ

На коју корениту промену живота и понашања Павле позива хришћане у Колоси, а преко њих и нас? Имајући у виду да се у тим текстовима поново говори о облачењу, шта Павле заправо жели да нам каже? Колошанима 3,1-10

Теолози у овим текстовима, али и у неким другим које смо проучава-ли, виде позивање на мисао о крштењу. (Где у тексту то долази до изража-ја?) Недвосмисленим речима поново се наглашава мисао о обновљењу, препорођењу, о нечему што је постало боље него што је раније било. У Христу, ми више нисмо исте особе које смо некада били, нити живимо као што смо некада живели. И овде је Павле веома јасан када повезује оно што сада доживљавамо с Христом са оним што ћемо доживљавати када се Он буде вратио. И заиста, наша реакција на Христов први долазак одлучује шта ће се догодити с нама приликом Његовог другог доласка.

Како Павле и у Посланици Ефесцима понавља мисао о одбацивању старе, прљаве одеће и о облачењу нове, у ствари, о облачењу у Христа? Ефесцима 4,22-24

Запазите разлику између »старога човека« и »новога човека«. У начелу, »стари човек«, наша стара природа, већ је умро (симболички приликом крштења), а настао је »нови човек«, ново створење у Христу Исусу. И овде се поново јавља иста мисао о »бити одевен« или у Христа или у новог човека у контексту хришћанског понашања. Читајте текстове пре тога и после тога. Ми се овде бавимо преображењем карактера, понашања, целокупног човековог моралног бића. Овај мотив, ова мисао, стално се појављује. Као крштени хришћани, ми смо нови људи у Христу; »бити одевен« у Христа није само метафора оправдања, јер Христова праведност покрива све наше грехе и ставља нас у нови законски положај пред Богом. Бити одевен у Христа значи бити нова особа, особа »саздана по Богу у правди и светињи истине« (Ефесцима 4,24).

РАЗМИСЛИ: Прегледај поново стихове за данас, потражи посебне прописе о понашању. На којим су ти подручјима живота и понашања потребне промене? Ако се бориш с неким проблемом, зашто не би потражио некога у кога имаш поверења и затражио његову помоћ како би успешније применио начела објављена у Писму?

»У ТРЕНУЋУ ОКА«

Нема сумње, бити одевен у Христа значи постати нова личност у Исусу Христу. То значи бити обновљен, бар у нечему, у »обличје онога који нас је саздао« (Колошанима 3,10). Живот безброј људи сведочио је и данас сведочи о стварности онога што је Господ учинио за њих и у њима. Живот многих од нас, без обзира на наше грешке, сукобе и падове сведочи о стварности онога шта значи бити одевен у Христа.

Ипак, будимо поштени. Ако ће оно што је Христос учинио за нас завршити у овом животу, на крају крајева – били ми одевени у Христа или неодевени у Христа – и даље нас чека гроб. Многи су у овом животу претрпели веома много за Христа и за своју веру. Без обзира какве су непосредне награде, ако их је било, шта оне могу да значе када се упореде с наградама које нас чекају приликом Његовог другог доласка?

На коју велику наду Павле скреће нашу пажњу? 1. Коринћанима 15,49-55. Док читате ове текстове, обратите пажњу на речи које говоре о »облачењу« у Христа и на објашњење шта то значи за нас и за наше ближње.

У 53. и 54. стиху налазимо глагол »обући«, онај исти који смо већ неколико пута срели. Међутим, овде нас апостол уздиже на сасвим нову висину. Бити одевен у Христа не значи само стећи Христов морални лик, одражавати Његов карактер, живети по начелима којима нас је Он научио. Другим речима, то није само промена на законском нивоу, није само промена на моралном нивоу; она мора да обухвати и радикалну физичку промену. Наше смртно тело, наше болно и рањено и смртно тело, треба да се обуче у исту врсту бесмртног тела које је имао ускрсли Христос. Говорите о промени одеће, говорите о ношењу нове одеће! То је коначна нада која нас очекује, једина нада која чини да наша вера постане вредна труда (1. Коринћанима 15,12-19).

РАЗМИСЛИ: Већина од нас схвата, посебно када почнемо да старимо, колико је наше тело ломљиво и непоуздано. Ако ту непоузданост и ломљивост још не видимо у себи, свакако да је видимо код других. Размисли о нади коју имамо у Христу, откривеној у овим текстовима. Шта овај свет, у било ком замисливом облику, може да нам понуди, а што би било вредно да због тога изгубимо обећање које нам Христос упућује и које нам је овде откривено?

НАШИ НЕБЕСКИ СТАНОВИ

Коју наду нам Павле поново нуди у 2. Коринћанима? Како се симболика одевања уклапа у те речи? 2. Коринћанима 5,1-4

Све док се налазимо у овом свету, у овом телу, у овој »кући«, ми ћемо уздисати. Текст указује да ће то уздисање бити врло дубоко. Ко није уздисао док се налазио у свом »земаљском боравишту«, у свом садашњем телу? Прегледајте претходно поглавље (2. Коринћанима 4), које говори о невољама које су Христови следбеници морали да издрже у овом животу. Тек пошто је све то навео, Павле прелази на данашње текстове.

Свакако да уздишемо, да страдамо, и да на крају умиремо, али то није цела прича! Ми имамо обећање да ћемо се обући у »своје небеско боравиште«, у бесмртно тело.

Које две метафоре, односно слике, Павле употребљава да би описао наше садашње стање и наду која нас чека?

У неким старим списима, идеја о одевању изједначена је са идејом о боравку у кући. И одећа и кућа налазе се изван нас, и обе представљају извесну количину сигурности и заштите (у Павлово време назив одеће коју су носили сиромашнији слојеви становништва значило је »мала кућа«).

Без обзира на разлоге, Павле се служи разним сликама да упореди две основне идеје – привремено земаљско боравиште с вечним небеским боравиштем; идеју о »бити неодевен« са идејом о »бити одевен«; »бити смртан« - извесност смрти – као супротност животу, вечном животу у Христу. И на крају, све те метафоре говоре о истом: о нади коју имамо, приликом Христовог доласка, да се обучемо или сместимо у своја бесмртна тела. Другим речима, ови текстови су само други начин да се исказе обећање о вечном животу који имамо у Исусу Христу.

РАЗМИСЛИ: Размисли о смрти, о привидној коначности смрти. Без наде у нешто после ње, какве изгледе бисмо уопште имали? Размисли о свим разлозима које имамо да се надамо да смрт не значи коначни растанак. Поразговарај о својим одговорима с верницима у разреду.

У књизи *Велика борба* читај поглавље под насловом »Велика борба се завршила«.

»Сви ће бити срећна, сједињена породица, одевена у одећу славе и захваљивања – у рухо Христове праведности. Цела природа у својој ненадмашној лепоти даваће Богу стални принос хвале и обожавања. Свет ће се купати у светлости Неба. Године ће пролазити у радости. Светлост Месеца биће као светлост Сунца, а светлост Сунца биће седам пута сјајнија него што је данас. Над овим призором певаће заједно звезде јутарње, а синови Божји узвикиваће од радости, док ће се Христос и Бог сјединити у објављивању: 'Неће више бити греха, и неће више бити смрти.« (EGW, *My Life Today*, p. 348)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Као разред, размотрите још једном своје одговоре на питања од четвртка. Како бисте могли помоћи једни другима у налажењу наде у овом прекрасном обећању? Како да помогнете онима који се боре са сумњама?
2. Тако често, у наше доба, људи много наде полагају на науку. Многи виде науку као једини начин да упознају истину и као једину наду људског рода. Зашто је таква нада лажна, посебно у светлости неколико последњих поука? Какву наду нам наука може понудити за суочавање с највећим проблемом који имамо – са смрћу? Зашто се наша нада мора усмерити на нешто »натприродно«, описано у Божјим обећањима?
3. Размислите о Павловом питању у Римљанима 7,24: »Ко ће ме избавити од тела смрти ове?« (Позивање на казну из тог времена када је злочинац морао да носи мртво тело другог човека привезано уз своје тело). Који одговор имамо на располагању, одговор који ни сва световна мудрост не може дати.
4. Размишљај мало више о томе шта значи бити »одевен« у Христа, то јест, како треба да живимо. Размисли о томе како живиш: твоји обичаји, твоје навике, твоје мисли, твоје држање према другима, и тако даље. Колико стварно одражаваш Исуса Христа у себи на тим подручјима? Иако се сви боримо са стеченим и наслеђеним склоностима према греху, које одлуке можеш да донесеш а које ће ти помоћи да живиш онако како би требало да живиш? И како бисмо могли помоћи једни другима, као заједница, да спроведемо у живот начела која су нам објављена у Писму?

АПРИЛ

УЗДИГНИТЕ ХРИСТА КАО ХЛЕБ ЖИВОТА

Реч – наша духовна храна

1. П Јован 6,35	Хлеб живота
2. С Јован 6,35	Реч – наша духовна храна

Проучавање Библије јача разум

3. Н Јован 6,33	Хлеб живота и рухо правде
4. П Матеј 4,4	Исус је сејао семе живе речи
5. У Јован 6,32	Храните се хлебом живота
6. С Јован 6,50	Хлеб живота оживљава духовну природу
7. Ч Римљанима 15,4	Проучавање Библије јача разум
8. П Матеј 5,6	Откривене ризнице истине
9. С Јован 6,57	Истина у Христу је немерљива

Библија тумачи сама себе

10. Н Исаија 28,10	Упоређујте писмо с писмом
11. П 2. Тимотију 2,15	Библија тумачи сама себе
12. У 2. Тимотију 4,3-5	Здрава наука
13. С 2.Петрова 1,21	Библија – савршена целина
14. Ч 2. Тимотију 3,16.17	Слава божанске моћи
15. П Исаија 11,9	Познање Бога
16. С 1.Солуњанима 2,13	Духовна храна

Хлеб живота намењен гладнима

17. Н Јован 14,26	Стално јачати моћ распознавања
18. П Псалам 119,130	За овај и будући живот
19. У Јован 17,17	Посвећени истином
20. С Јеврејима 4,15.	Пример без мрље
21. Ч Исаија 8,20	Божја реч – наша сигурност
22. П Јован 6,56	Хлеб живота намењен гладнима
23. С Јован 5,39	Цело небо посматра

Поред Исусових ногу

24. Н Колошанима 3,1.2	Тражите хлеб живота
25. П Псалам 84,11	Успех у нашим напорима
26. У Псалам 119,105	Наша сигурност у невољама и искушењима
27. С Матеј 6,11	Свакодневни хлеб
28. Ч 2.Тимотију 3,15	Поуке
29. П Лука 10,42	Поред Исусових ногу
30. С 1.Коринћанима 13,13	О љубави

МАЈ

ХРИСТОС – БОЖАНСКИ ЗАКОНОДАВАЦ

Средиште закона

1. Н Псалам 119,18	Захтеви Божјег закона
2. П Псалам 111,7.8	Вечни закон стоји
3. У Језекиљ 20,19.20	Светковање Суботе
4. С 2. Мојсијева 20,8	Средиште закона
5. Ч 2.Мојсијева 31,16.17	Посебан знак распознавања
6. П Псалам 19,8	Закон подучава човекову срећу
7. С 2.Мојсијева 31,18	Божји закон се не мења

Држање Божјег закона

8. Н Марко 12,30	Прва велика заповест
9. П 2. Мојсијева 20,3	Немој имати других богова
10. У Римљанима 6,16	Поштовати оне који поштују Бога
11. С 5.Мојсијева 4,7.8	Држање Божјег закона
12. Ч 4.Мојсијева 15,40	Уздизати Божји закон
13. П 2.Коринћанима 3,18	Склад закона и јеванђеља
14. С Јован 13,34	Христова нова заповест

Истина је у Исусу

15. Н 1.Коринћанима 9,24	Сви могу носити круну
16. П Јаков 2,8	Царски закон оцењује карактер
17. У 1.Јованова 4,19	Начело љубави у закону
18. С 2.Петрова 1,3	План откупљења
19. Ч Ефесцима 4,21	Истина је у Исусу
20. П Лука 10,27	Шта је написано у закону?
21. С Лука 10,33.34	У складу са Божјим законом

Христос је средиште закона

22. Н Ефесцима 2,8	Савршени Спаситељ
23. П Исаија 45,19	Закон је савршен
24. У Исаија 42,21	Христос је узвисио закон
25. С Римљанима 12,1	Послушност физичком и моралном закону
26. Ч 5.Мојсијева 6,1.2	Послушност физичким законима
27. П Римљанима 3,31	Христос је средиште закона
28. С Исаија 48,18	У Христовој школи

Учитељи уздижу Божји закон

29. Н Откривење 3,18	Одећа Христове правде
30. П 1.О Царевима 19,18	Послушност Божјем
закону преображава
31. У Псалам 19,7	Учитељи уздижу Божји закон

ЈУН

УЗДИГНИТЕ ХРИСТА КАО ВЕЛИКОГ УЧИТЕЉА

Христос очекује наше поверење

1. С Јован 18,37 Велики Учитељ
2. Ч Јован 3,2 Учитељ од Бога послан
3. П Јован 1,41 Ученици небеског Учитеља
4. С Лука 9,58.59 Христос очекује наше поверење

Исусове духовне поуке

5. Н Псалам 86,11 Христос нам открива небеску стварност
6. П Јован 8,31 Понављај Христове речи
7. У Матеј 7,29 Исусово поучавање – једноставно али достојанствено
8. С Колошанима 3,23 Исусове духовне поуке
9. Ч Проповедник 9,10 Исусов пример марљивости
10. П Лука 22,31.32 Христос преноси своју снагу
11. С Малахија 3,3 Учити од божанског Учитеља

Свети Дух нас учи

12. Н Матеј 7,28 Христова учења прожеља су свет
13. П Јован 14,14.15 Упознати Бога значи слушати Га
14. У Јован 16,13 Свети Дух нас учи
15. С Исаија 52,7 Христов метод поучавања
16. Ч Псалам 25,4 Понизни истраживач мора да учи
17. П Марко 10,14 Учити децу
18. С Јован 4,7 Деловање људског саосећања

Учећи друге добијамо благослов

19. Н Јован 4,10 Студенац који задовољава потребе
20. П Псалам 143,10 Високо образовање
21. У 2.Коринћанима 6,16 Гледајући Христа
22. С Приче 11,25 Учећи друге добијамо благослов
23. Ч Псалам 1,2 Ученици у Христовој школи
24. П Јован 17,18 Објави живо сведочанство
25. С Јован 14,12 Он је био све што је говорио да јесте

Највећи васпитач света је наш Учитељ

26. Н Јован 16,7.8 Христова омиљена тема
27. П Галатима 6,9 Више од сваког образовања
28. У 1.Самуилова 2,30 Господ је био Данилов учитељ
29. С Јован 21,6 Највећи васпитач света је наш Учитељ
30. Ч Матеј 7,24.25 Божје речи у животу

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Април		Мај		Јун	
1. 1. О цар.	4-6	1. 2. Днев.	23-25	1. Псалам	15-17
2. “	7-9	2. “	26-30	2. “	18-20
3. “	10-12	3. “	31-33	3. “	21-23
4. “	13-16	4. “	34-36	4. “	24-26
5. “	17-19	5. Јездра	1-3	5. “	27-29
6. “	20-22	6. “	4-6	6. “	30-34
7. 2. О цар.	1-3	7. “	7-10	7. “	35-37
8. “	4-6	8. Немија	1-3	8. “	38-40
9. “	7-9	9. “	4-7	9. “	41-43
10. “	10-12	10. “	8-11	10. “	44-46
11. “	13-16	11. “	12-13	11. “	47-49
12. “	17-19	12. О Јестири	1-3	12. “	50-52
13. “	20-22	13. “	4-6	13. “	53-57
14. “	23-25	14. “	7-10	14. “	58-60
15. 1. Днев.	1-3	15. О Јову	1-3	15. “	61-63
16. “	4-6	16. “	4-8	16. “	64-66
17. “	7-9	17. “	9-11	17. “	67-69
18. “	10-14	18. “	12-14	18. “	70-72
19. “	15-17	19. “	15-17	19. “	73-75
20. “	18-20	20. “	18-20	20. “	76-80
21. “	21-23	21. “	21-23	21. “	81-83
22. “	24-26	22. “	24-26	22. “	84-86
23. “	27-29	23. “	27-30	23. “	87-89
24. 2. Днев.	1-3	24. “	31-33	24. “	90-92
25. “	4-7	25. “	34-36	25. “	93-95
26. “	8-10	26. “	37-39	26. “	96-98
27. “	11-13	27. “	40-42	27. “	99-103
28. “	14-16	28. Псалам	1-3	28. “	104-106
29. “	17-19	29. “	4-6	29. “	107-109
30. “	20-22	30. “	7-11	30. “	110-114
		31. “	12-14		

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Април

1. Псалам 78,43-56.
2. Псалам 78,57-72.
3. Псалам 79.
4. Псалам 80.
5. Псалам 81.
6. Псалам 82.
7. Псалам 83.
8. Псалам 84.
9. Псалам 85.
10. Псалам 86.
11. Псалам 87.
12. Псалам 88
13. Псалам 89,1-13.
14. Псалам 89,14-26.
15. Псалам 89,27-39.
16. Псалам 89,40-52.
17. Псалам 90.
18. Псалам 91.
19. Псалам 92.
20. Псалам 93.
21. Псалам 94.
22. Псалам 95.
23. Псалам 96.
24. Псалам 97.
25. Псалам 98.
26. Псалам 99.
27. Псалам 100.
28. Псалам 101.
29. Псалам 102,1-14.
30. Псалам 102,15-28.

Мај

1. Псалам 103.
2. Псалам 104,1-18.
3. Псалам 104,19-35.
4. Псалам 105,1-15.
5. Псалам 105,16-31.
6. Псалам 105,32-45.
7. Псалам 106,1-16.
8. Псалам 106,17-32.
9. Псалам 106,33-48.
10. Псалам 107,1-21,
11. Псалам 107,22-43.
12. Псалам 108.
13. Псалам 109,1-16.
14. Псалам 109,17-31.
15. Псалам 110.
16. Псалам 111.
17. Псалам 112.
18. Псалам 113.
19. Псалам 114.
20. Псалам 115.
21. Псалам 116.
22. Псалам 117.
23. Псалам 118,1-14.
24. Псалам 118,15-29.
25. Псалам 119,1-34.
26. Псалам 119,35-63.
27. Псалам 119,64-90.
28. Псалам 119,91-117.
29. Псалам 119,118-143.
30. Псалам 119,144-176.
31. Псалам 120.

Јун

1. Псалам 121.
2. Псалам 122.
3. Псалам 123.
4. Псалам 124.
5. Псалам 125.
6. Псалам 126.
7. Псалам 127.
8. Псалам 128.
9. Псалам 129.
10. Псалам 130.
11. Псалам 131.
12. Псалам 132.
13. Псалам 133.
14. Псалам 134.
15. Псалам 135.
16. Псалам 136,1-13.
17. Псалам 136,15-26.
18. Псалам 137.
19. Псалам 138.
20. Псалам 139.
21. Псалам 140.
22. Псалам 141.
23. Псалам 142.
24. Псалам 143.
25. Псалам 144.
26. Псалам 145.
27. Псалам 146.
28. Псалам 147.
29. Псалам 148.
30. Псалам 149.

Предлажемо верницима да ове текстове читају у току вечерњег богослужења у својој породици.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У АПРИЛУ 2011. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	1.	8.	15.	22.	29.
Струмица , Ђевђелија	18,56	19,03	19,12	19,20	19,29
Радовиш, Кавадарци	18,58	19,05	19,14	19,22	19,31
Пирот , Велес, Прилеп, Битољ	19,00	19,07	19,16	19,24	19,33
Кладово, Неготин , Бор, Зајечар, Књажевац, Ниш , Лесковац, Врање, Куманово, Скопље	19,02	19,09	19,18	19,26	19,35
Параћин, Крушевац , Приштина , Тетово, Дебар, Охрид	19,04	19,11	19,20	19,28	19,37
Јагодина , Косовска Митровица, Ђаковица, Призрен	19,06	19,13	19,22	19,30	19,39
Вршац, Алибунар, Ковин, Смедерево, Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Пећ	19,08	19,15	19,24	19,32	19,41
Српска Црња, Панчево, Београд , Аранђеловац, Чачак , Беране	19,10	19,17	19,26	19,34	19,43
Кикинда, Зрењанин , Ваљево, Рума, Ужице, Пљевља, Колашин, Подгорица , Бар, Улцињ	19,12	19,19	19,28	19,36	19,45
Сента, Бечеј, Врбас, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Лозница, Зеленика	19,14	19,21	19,30	19,38	19,47
Суботица , Бачка Паланка, Сомбор, Кула, Даљ, Вуковар, Бачка Топола, Шид, Бијељина, Тузла, Сарајево , Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник	19,16	19,23	19,32	19,40	19,49
Бели Манастир , Осијек , Винковци, Мостар, Метковић, Мљет	19,18	19,25	19,34	19,42	19,51
Славонски Брод, Дервента, Добој, Зеница, Пељешац	19,20	19,27	19,36	19,44	19,53
Подравска Слатина , Јајце, Славонска Пожега, Бања Лука , Ливно, Хвар, Корчула	19,22	19,29	19,38	19,46	19,55
Вировитица, Дарувар, Приједор , Босанска Градишка, Нова Градишка, Сплит, Брач, Вис	19,24	19,31	19,40	19,48	19,57
Копривница , Бјеловар, Дрвар, Книн , Шибеник	19,26	19,33	19,42	19,50	19,59
Ормож, Чаковец, Вараждин , Сисак, Бихаћ, Биоград	19,28	19,35	19,44	19,52	20,01
Мурска Субота, Птуј, Цеље , Крапина, Загреб , Карловац, Слуњ, Госпић, Задар, Дуги оток	19,30	19,37	19,46	19,54	20,03
Марибор , Словењ Градец, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Раб, Паг	19,32	19,39	19,48	19,56	20,05
Дравоград, Межица, Љубљана , Ријека , Цриквеница, Крк, Црес, Лошињ	19,34	19,41	19,50	19,58	20,07
Крањ, Постојна, Пула	19,36	19,43	19,52	20,00	20,09
Крањска Гора , Јасенице, Горица, Копер, Ровињ	19,38	19,45	19,54	20,02	20,11

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАЈУ 2011. ГОДИНЕ

МЕСТО	6.	13.	20.	27.
	Струмица , Ђевђелија	19,33	19,41	19,50
Радовиш, Кавадарци	19,35	19,43	19,52	19,58
Велес, Прилеп, Битољ	19,37	19,45	19,54	20,00
Пирот , Врање, Куманово, Скопље , Охрид	19,39	19,47	19,56	20,02
Књажевац, Ниш , Лесковац, Тетово, Дебар	19,41	19,49	19,58	20,04
Кладово, Неготин , Бор, Зајечар, Приштина , Призрен, Ђаковица	19,43	19,51	20,00	20,06
Параћин, Крушевац , Косовска Митровица	19,45	19,53	20,02	20,08
Јагодина , Нови Пазар, Пећ	19,47	19,55	20,04	20,10
Вршац, Ковин, Смедерево, Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Чачак , Краљево, Беране, Подгорица , Улцињ	19,49	19,57	20,06	20,12
Алибунар, Панчево, Београд , Аранђеловац, Ужице, Бар	19,51	19,59	20,08	20,14
Ваљево, Пљевља, Зеленика	19,53	20,01	20,10	20,16
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Шабац , Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник, Богатић	19,55	20,03	20,12	20,18
Сента, Бечеј, Врбас, Кула , Бачка Паланка, Шид, Бијељина , Лозница, Сарајево , Мљет	19,57	20,05	20,14	20,20
Суботица , Бачка Топола, Даљ, Вуковар, Тузла, Винковци, Мостар, Метковић, Пељешац	19,59	20,07	20,16	20,22
Осијек , Добој, Зеница, Корчула	20,01	20,09	20,18	20,24
Бели Манастир , Дервента, Славонски Брод, Јајце, Ливно, Брач, Хвар	20,03	20,11	20,20	20,26
Подравска Слатина , Славонска Пожега, Босанска Градишка, Бања Лука , Сплит, Вис	20,05	20,13	20,22	20,28
Вировитица, Дарувар, Нова Градишка, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	20,07	20,15	20,24	20,30
Бјеловар , Биоград	20,09	20,17	20,25	20,32
Копривница , Сисак, Слуњ, Бихаћ, Госпић , Задар, Дути Оток	20,11	20,19	20,27	20,34
Ормож, Чаковец, Вараждин , Крапина, Загреб , Карловац, Паг, Марибор , Цеље	20,13	20,21	20,29	20,36
Мурска Сбота, Зидани Мост, Ријека	20,15	20,23	20,31	20,38
Цриквеница, Крк, Лошињ, Рогашка Слатина	20,17	20,25	20,33	20,40
Дравоград, Межица, Крањ, Љубљана , Постојна, Ровињ, Пула	20,19	20,27	20,35	20,42
Јесенице , Копер, Горица	20,21	20,29	20,37	20,44
Крањска Гора	20,23	20,31	20,39	20,46

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈУНУ 2011. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	3.	10.	17.	24.
Струмица, Ђевђелија	19,59	20,04	20,06	20,09
Радовиш, Кавадарци	20,01	20,06	20,08	20,11
Велес, Прилеп , Битољ	20,03	20,08	20,10	20,13
Пирот , Куманово, Скопље , Охрид	20,05	20,10	20,12	20,15
Лесковац, Врање, Тетово, Дебар	20,07	20,12	20,14	20,17
Зајечар, Књажевац, Ниш , Приштина , Призрен	20,09	20,14	20,16	20,19
Кладово, Неготин , Бор, Косовска Митровица, Ђаковица	20,11	20,16	20,18	20,21
Параћин, Крушевац , Пећ	20,13	20,18	20,20	20,23
Јагодина, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Беране, Улцињ	20,15	20,20	20,22	20,25
Пожаревац, Смедеревска Паланка, Чачак , Колашин, Подгорица , Бар	20,17	20,22	20,24	20,27
Вршац , Алибунар, Ковин, Смедерево, Аранђеловац, Ужице, Пљевља, Зеленика	20,19	20,24	20,26	20,29
Панчево, Београд , Ваљево, Билећа, Требиње, Дубровник	20,21	20,26	20,28	20,31
Српска Црња, Зрењанин , Рума, Шабац , Фоча	20,23	20,28	20,30	20,33
Кикинда, Бечеј, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Сарајево , Мостар, Метковић, Мљет, Пељешац	20,25	20,30	20,32	20,35
Сента, Бачка Топола, Кула , Врбас, Бачка Паланка, Шид , Тузла, Корчула	20,27	20,32	20,34	20,37
Суботица , Сомбор, Даљ, Вуковар, Винковци, Добој, Зеница, Хвар	20,29	20,34	20,36	20,39
Бели Манастир , Осијек , Славонски Брод, Дервента, Јајце, Ливно, Сплит, Брач, Вис	20,31	20,36	20,38	20,41
Славонска Пожега, Бања Лука	20,33	20,38	20,40	20,43
Подравска Слатина , Дарувар, Босанска Градишка, Приједор , Нова Градишка, Дрвар, Книн, Шибеник	20,35	20,40	20,42	20,45
Вировитица, Биоград	20,37	20,42	20,44	20,47
Копривница , Бјеловар, Сисак, Бихаћ, Госпић , Задар, Дуги оток	20,39	20,44	20,46	20,49
Загреб , Чаковец, Вараждин , Слуњ, Паг	20,41	20,46	20,48	20,51
Мурска Собота, Ормож, Крапина, Карловац, Раб	20,43	20,48	20,50	20,53
Марибор , Птуј, Целје , Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Црес, Лошињ	20,45	20,50	20,52	20,55
Рогашка Слатина, Ријека , Пула	20,47	20,52	20,54	20,57
Дравоград, Межица, Крањ, Љубљана , Постојна, Копер, Ровињ	20,49	20,54	20,56	20,59
Јесенице , Горица	20,51	20,56	20,58	21,01
Крањска гора	20,53	20,58	21,00	21,03

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.